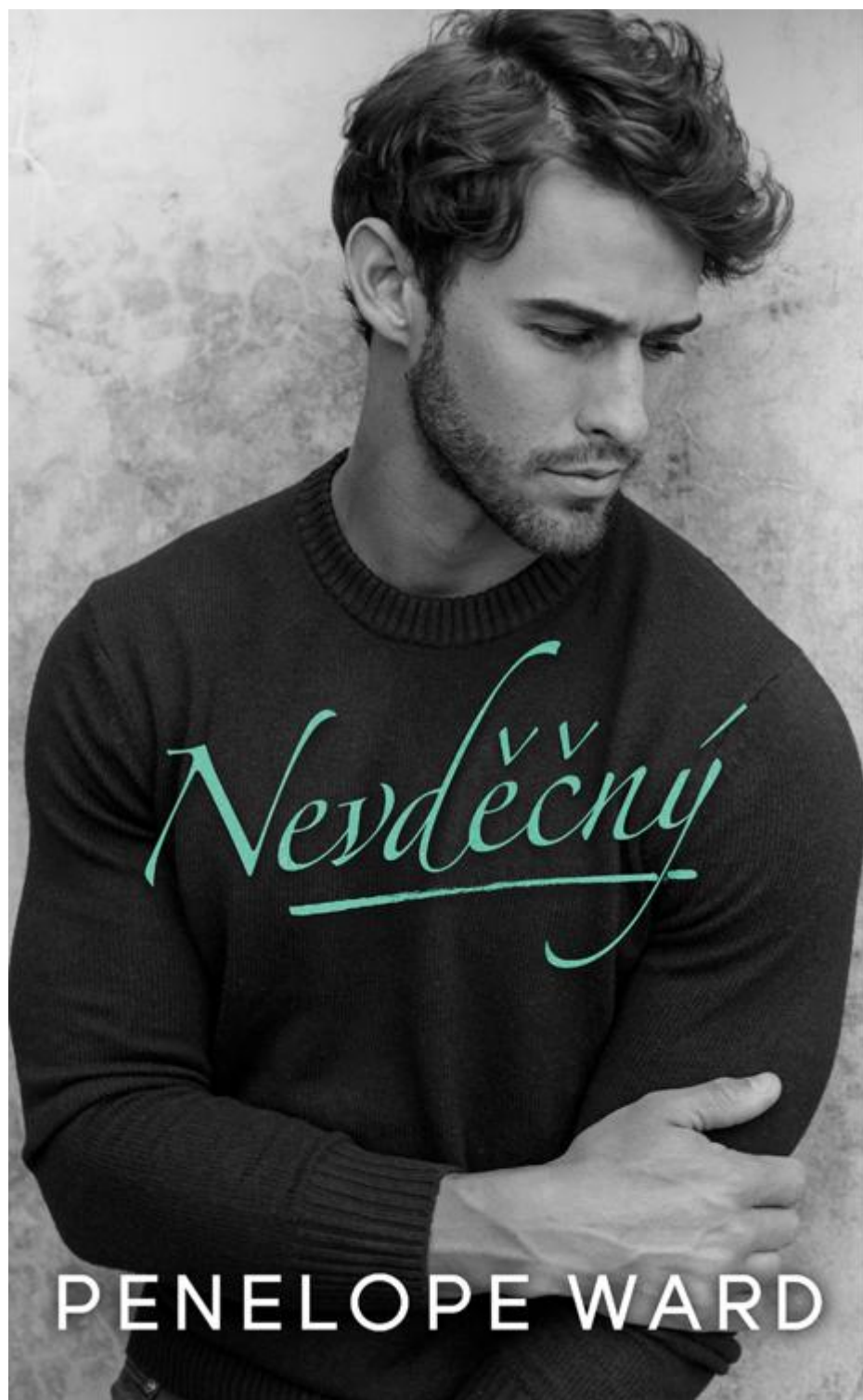

Nevděčný

RENE LOPE WARD

Nevděčný

PENELOPE WARD

Přeložila: **IVANA ČEJKOVÁ**

Penelope Ward: Nevděčný

Vydání první

Copyright © 2022. THE ASSIGNMENT by Penelope Ward

Published by arrangement with Brower Literary & Management

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2023 jako svou 2583. publikaci

Přeloženo z anglického originálu The Assignment vydaného v roce 2022

k19

Český překlad © 2023 Ivana Čejková

Odpovědný redaktor Jiří Chodil

Korektorka Dana Chodilová

Cover Photographer: Scott Hoover

Cover Model: Jay Byars, Instagram: @iamjaybyars

Cover Design: Letitia Hasser, RBA Designs

Přebal a vazba Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-2029-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-269-2030-4 (Formát MobiPocket)

BARONET

Praha 2023

Penelope Ward

Nevděčný

Kapitola první

Aspyn

„Co se děje?“ zeptala jsem se své nadřízené Laury Rowlingsové, která si mě zavolala do kanceláře.

„Pamatuješ si, jak se minulý víkend ztratil Louie Serrano?“

Pracovala jsem v domově pro seniory Horizons jako koordinátorka aktivit. Pan Serrano byl jedním z klientů, ale minulý týden jsme museli jeho vnuka napomenout za porušení pravidel domova.

„Jo, ten den jsem neměla službu, ale slyšela jsem, že tady kolem toho byl cirkus. Prý ho odsud vnuk bez svolení odvezl.“

„Přesně tak,“ přikývla Laura. „Vzal ho na výlet, aniž by to komukoliv z vedení oznámil. Mysleli jsme, že se Louie někde zatoulal, ale večer ho sem ten pacholek přivezl, jako by se nic nestalo. Přitom pravidla domova zná... vlastně ani nepředstíral, že to nevěděl. A bylo to už podruhé, co něco takového provedl.“

Osobně jsem sice nechápala, v čem je takový problém, když někdo vezme na chvíli ven člena rodiny, ale věděla jsem, že v zařízení platí přísná pravidla a v takovém případě je nutné nejprve požádat o svolení. Jistě by mu nikdo žádné problémy nedělal, ale takhle to vedení i ošetřovatelé brali tak, jako by starého pána unesl z vězení. Klienti našeho domova většinou žádné rodinné příslušníky, kteří by je pravidelně navštěvovali, neměli, takže bylo trochu zvláštní očerňovat někoho, kdo svému blízkému věnuje pozornost. Upřímně řečeno, celý ten „únos“ mi přišel docela roztomilý.

„Má ta situace něco společného s tím, proč sis mě sem zavolala?“ zeptala jsem se.

Laura si povzdechla. „Jistě. Zdá se, že se vnuk pana Serrana přestěhoval ze Seattlu zpátky do Meadowbrook, aby se v otcově nepřítomnosti staral o dědečka. Jeho otec – syn pana Serrana – je na pár měsíců na cestách po Evropě a tenhle chlapík trvá na tom, že dědeček potřebuje pravidelné procházky mimo náš domov. Ted' mu Nancy dovolila, aby ho bral ven dvakrát týdně v předem určenou dobu, aniž by to musel předem hlásit, pokud ho do večere přiveze zpátky.“

„No, po tom, co mi vykládala...,“ zavrtěla jsem hlavou. „Překvapuje mě, že jeho žádosti vyhověla.“

„No, byla naštvaná... dokud druhý den nepřišel a oficiálně se neomluvil. Ten chlap je docela fešák a dost vytrvalý – namyšlený, ale okouzlující. Viděla jsem ho, když si s ní šel promluvit. Myslím, že si ho Nancy docela oblíbila.“

Zakoulela jsem očima. „Fajn.“

„Ale protože se mu vzhledem k jeho dřívějšímu chování nedá věřit, že bude pravidla dodržovat, Nancy pravidelné vycházky dovolila jen za podmínky, že s ním bude nějaký náš zaměstnanec, který se postará o to, aby se pan Serrano včas vrátil.“

Najednou mi došlo, kam těmi slovy směřuje. „Nech mě hádat... to já budu hlídat toho pitomého vnuka?“

„Nemáme nikoho jiného, koho bychom na to mohli vyčlenit. Jsi jediná, kdo tu nemusí být celé dny. Prostě pojeděš s nimi a budeš jen dohlížet, že je všechno v pořádku.“

„A kdy mám začít?“

„Dnes odpoledne ve dvě.“

Cože? Podívala jsem se na hodiny v telefonu. „To moc času nemám, je to za deset minut.“

„Já vím a omlouvám se. Nancy mi to zapoměla říct a oznámila mi to před chvílí. Už jsem zrušila to zpívání v jídelně ve tři hodiny.“

Představila jsem si v duchu samu sebe. I když jsem nepatřila mezi zdravotnický personál, vedení domova trvalo na tom, abych v práci nosila stejnokroj jako zdejší sestry. Pro koordinátorku aktivit se to sice příliš nehodilo, ale líbilo se mi, že si nemusím každé ráno vybírat co na sebe – připomínalo mi to dobu, kdy jsem nosila školní uniformu, tohle oblečení bylo naštěstí mnohem pohodlnější. Znamenalo to ale, že dneska budu běhat po městě v šatech s Disneyho postavičkou Goofyho.

Jedinou útěchou mi bylo, že pan Serrano patřil k mým oblíbencům. Byl neuvěřitelně přátelský, bystrý a vtipný. Nevadilo mi s ním trávit čas.

Zapadla jsem na toaletu a pročísla si rovné světle hnědé vlasy hřebenem. Už více než dva roky jsem si je nestříhala, takže mi kadeře spadaly těsně nad zadek.

Když jsem se trochu dala dohromady, vyrazila jsem na chodbu. Netušila jsem, kam půjdeme, a byla jsem ze setkání s chlapíkem, který údajně okouznil naši přísnou ředitelku domova, trochu nervózní.

Když jsem přesně ve dvě hodiny odpoledne vešla do pokoje pana Serrana, překvapilo mě, že je sám.

„Dobrý den, pane Serrano.“

Seděl na vozíku a byl připravený vyrazit. „Slyšel jsem, že mi dnes budeš dělat doprovod, Aspyn.“

Zasmála jsem se. „No, řekla bych, že spíš dělám garde vašemu vnukovi.“

„Je to dobrý hošík... no, vlastně už není žádné děcko. Je mu devětadvacet a je podnikatel. Vydělává víc peněz než já. Ale pořád ho vidím jako hošíka. Je to fakt fajn kluk. A jestli ti připadá, že se ho snažím vychvalovat, tak máš pravdu,“ mrkl na mě. „Každopádně...“, pokračoval pan Serrano, když jsem nic neříkala, „nemyslel tím nic špatného, když mě odsud unesl.“

„To je mi jasné, ale naše práce je zajistit, abyste byl v pořádku. Proto musíme vědět, kde jste a co děláte.“ Roztáhla jsem žaluzie, abych do pokoje pustila víc slunce. „Nebylo to poprvé, co vás unesl, co?“

„Jasně že ne. Když mě odsud vzal poprvý, chtěl jsem vidět baseballový zápas newyorských Mets. A protože je tady jen levná kabelovka, na který ten zápas nevysílali, vzal mě k sobě. Podruhé jsem dostal chuť na zmrzlinu z McDonald's. Když mi ji sem přinese, je už moc rozteklá.“

Nemohla jsem si pomoci, musela jsem se usmát. „No, víte, potřetí už nechťejí nic riskovat, takže to budete muset vydržet se mnou.“

„No, mohlo to dopadnout mnohem hůř,“ zašklebil se na mě.

Je to takový vtipálek.

Pak mě vyděsil hluboký hlas. „To je ten čmuchal Goofy, co s námi dneska vyrazí na procházku?“

Otočila jsem se a zjistila, že si mě prohlíží velmi vysoký, pohledný muž s nádhernou hřívou hnědých vlasů. Teď jsem si přála, abych si vzala cokoli jiného než stejnokroj s Goofyho postavičkami.

„Aspyn, tohle je můj vnuk Troy.“

Troy.

Přimhouřila jsem oči. *Ty oči.* Tohohle kluka nevidím poprvé.

Ne.

Je to on.

Tohle je noční můra.

Troy Serrano.

Panebože!

Nikdy jsem si nespojila příjmení pana Serrana s *tím* klukem ze střední školy. Od maturity už uteklo dlouhých jedenáct let, a proto jsem ho hned nepoznala. *Má teď trochu delší vlasy*, pomyslela jsem si. Ale Troy Serrano byl nejen jedním z nejoblíbenějších kluků na meadowbrookské střední škole, ale také bývalým přítelem mé nejlepší kamarádky z posledního ročníku. Podvedl ji a řekněme, že jsem se na něj... trochu naštvála a stali se z nás nepřátelé.

To *není* dobrý.

Prohlížel si mě od hlavy k patě. „Aspyn Dumontová? Málem jsem tě nepoznal.“

Pan Serrano si nás oba prohlížel. „Ty naši rozkošnou Aspyn znáš?“

Troy přimhouřil oči. „Rozkošnou? Takhle si ji nepamatuju.“

Pan Serrano se pobaveně usmál. „Odkud se vy dva znáte?“

Odkašlala jsem si. „Chodili jsme spolu na střední školu.“

„Ale to snad ne!“ Pan Serrano udeřil rukou do područky vozíku.

Kéž by tak měl pravdu. Taky jsem si přála, aby to nebyla pravda, abych Troye vůbec neznala.

Troy se samolibě usmíval. „Jo, známe se už dlouho, ale moc jsme spolu nevycházeli.“ Podíval se mi do očí. „Je to tak, Aspyn?“

Jeho dědeček se mě snažil bránit, aniž by znal důvod našeho nepřátelství. „Ale proč? Vždyť Aspyn je takové zlatíčko.“

„Zlatíčko, které mi odemklo auto a napíchalo projímadlo do koblih, které jsem měl pro celý tým,“ ušklíbl se Troy.

„Ne do *všech*,“ upřesnila jsem. „Jen do těch s pudinkovým krémem, které jíš jen ty.“

Upřeně se na mě zadíval. „Aha, jasně. Tak promiň, pokusila ses zabít jen *mě*.“

Najednou jsem se cítila poníženě. Kéž bych se tak mohla propadnout a zmizet. Odkašlala jsem si. „Přiznávám, že to bylo dětinské a rozhodně na sebe nejsem pyšná. Ale tehdy jsem měla pocit, že si to zasloužíš, protože jsi ublížil mé kamarádce.“ Dlouze

jsem vydechla. „Každopádně už je to víc než deset let, takže nemá smysl se tím zabývat. Byli jsme prakticky děti.“

„Čím si to zasloužil?“ zeptal se pan Serrano.

„Podváděl jsem svou přítelkyni ze střední školy,“ odpověděl Troy.

„Tak to má Aspyn pravdu. *Zasloužil sis to.*“

Miluju vás, pane Serrano. Žaludek se mi zhoupl. „Jak jsem řekla, je to dávná historie. Požádala bych vedení, aby vám na vycházky jako garde přidělilo někoho jiného, ale nemáme tolik zaměstnanců.“

„Pojedeme každý svým autem?“ zeptal se Troy.

„Ne, mám nařízené, že musím jet s vámi.“

„Nevěří mi snad?“

Povytáhla jsem obočí. „A měli by?“

„Nemáš u sebe žádné klíče, že ne? Jestli ano, tak se k mému autu ani nepřiblížíš.“

Zakoulela jsem očima. „Fajn, to je fér. A neboj, klíče nechám tady.“

„Prima, takže můžeme vyrazit,“ usmál se.

Troy vyvezl pana Serrana z místnosti. Následovala jsem je, abych strávila pravděpodobně nejdelší dvě hodiny mého života.

Zaměřila jsem se na Troyova široká ramena. Vždycky byl přitažlivý, a i když byl arogantní nafoukanec, měl neuvěřitelnou postavu. Pořád vypadal jako ten kluk, kterého jsem si pamatovala, jen teď byl urostlejší a vyspělejší – zkrátka dospělý muž. Mohla jsem se jen domnívat, kolika nebohým, nic netušícím ženám za posledních deset let zlomil srdce.

Když jsme přecházeli přes parkoviště, srpnové slunce nám žhnulo nad hlavami a téměř nás oslepovalo. Troy došel k černému rangeroveru. Očividně byl úspěšný podnikatel, vlastně mě to ani nepřekvapovalo. Arogantní muži s obrovským sebevědomím se obvykle stávali úspěšnými – nejspíš proto, že šli přes mrtvoly, aby se dostali tam, kam potřebovali.

Pomohla jsem panu Serranovi nastoupit na místo spolujezdce, než Troy složil vozík a uložil ho do kufru. Pak jsem se posadila dozadu a Troy usedl za volant.

V autě se vznášela vůně jeho kolínské. Byla silná a kořeněná, přesně jako on. Jeho výrazné modrozelené oči se na okamžik skrz zpětné zrcátko upřely do mých. Okamžitě jsem odvrátila pohled.

Troy se obrátil k dědečkovi. „Tak kam dneska vyrazíme, *nonno?*“

Nonno. Proč mu říká italsky?

„K McDonald's.“

„Můžeme vyrazit kamkoli, ale ty si vždycky vybereš stejné místo. Nechceš jet někam jinam?“

„Mám rád jejich zmrzlinu, chápeš? A chodili jsme tam s tvojí babičkou v neděli po kostele. Připomíná mi ji to tam.“

Kdo by se s ním hádal?

Troy si povzdechl. „Dobře, staříku, jak chceš.“ Vyjel na ulici a zabočil k náměstí, kde se nacházel McDonald's.

Chvíli bylo v autě trapné ticho, než Troy pustil hudbu. Hráli píseň Franka Sinatry *Come Fly with Me*.

„No, aspoň máš dobrý hudební vkus,“ řekla jsem.

„Sinatra je cool...“ Ukázal palcem na dědečka. „Hraju ho pro tohoto chlapíka.“

Usmála jsem se a naklonila se k přednímu sedadlu. „Máte rád Sinatru, pane Serrano?“

„Něco se ti nelíbí? Byl nejlepší. Nikdo nebyl lepší než Old Blue Eyes. Víš, že se mu tak říkalo?“

„Jasně, a máte pravdu, na takového muzikanta už nikdo nemá.“

Když jsme zastavili u okénka, pan Serrano na mě houkl. „Chceš ledovku, Aspyn?“

Ledovku? Chvíli jsem přemýšlela. Musí mít na mysli zmrzlinový kornout. „Ne, díky.“

„Sama je ledovka,“ zažertoval Troy a ve zpětném zrcátku mi věnoval rošťácký úsměv.

Zatraceně sexy úsměv. I když jsem ho vždycky považovala za podrazáka, byl neskutečně hezký, teď snad ještě víc než na střední.

Troy objednal zmrzlinu pro dědečka a velký kornout hranolků pro sebe. Očividně mohl jíst, co chtěl, a pořád vypadal dobře.

„Určitě nic nechceš?“ zeptal se mě. „Zvu tě.“

Asi tak poslední čtvrt hodinku mě bolela hlava a nějaký kofein by mi opravdu pomohl. Rozhodla jsem se jeho nabídku využít.

„Tak si dám černou kávu, ale zaplatím si ji sama.“

Nadzvedl obočí. „Bez mlíka a bez cukru?“

„Ano.“

„Myslel jsem si to.“

Přimhouřila jsem oči, zatímco mi objednával kávu.

Když odjel od okénka, zeptala jsem se: „Cos myslel tím... že sis to myslel?“

„No, že vypadáš jako člověk, který má rád černou kávu.“

Když zastavil u okénka, aby za objednávku zaplatil, nedalo mi to a znovu jsem se zeptala: „Jak jsi na to přišel?“

„Však víš... tuctová, zahořklá, nudná... ale od střední uplynulo hodně času, takže ses možná změnila. Jestli mi chceš dokázat, že se mylím, tak sem s tím.“

„Víš o mně kulový – tehdy i teď,“ odsekla jsem a zatvářila se vztekle. „Zakládáš svůj úsudek na tom, co jsem tehdy udělala, abych bránila kamarádku. Na tom, co jsem udělala kvůli tomu, *jak ses zachoval*.“ Strčila jsem před něj tři dolary, ale on si je nevzal.

Chytil mě za ruku a odtáhl ji. „Schovej si ty prachy. Stejně jsi tu jen kvůli mně, takže bys neměla nic platit.“

Zkřížila jsem ruce na hrudi a odfrkla si, zatímco Troy platil za objednávku.

Přešel k výdejnímu okénku a během chvilky už podával dědečkovi kornout zmrzliny. Kornout s hranolky si položil na klín a vzal si od obsluhy kelímek kávy.

Otočil se a podal mi ji. „To jsi vážně ještě pořád naštvaná kvůli tomu, co jsem udělal na střední?“ zeptal se. „Táhne nám už na třicet. Na světě jsou horší věci, které by tě měly trápit, nemyslíš?“

Pokrčila jsem rameny. „Děláš *mi* naschvály a říkáš o mně, že jsem ledovka, tuctová a zahořklá. Zdá se, že nejsem jediná, komu to pořád leží v žaludku.“

„No, možná je to sebeobrana. Protože od chvíle, cos mě poznala, po mně střílíš pohledem, jako bys mě chtěla zabít.“

„Omlouvám se. Netušila jsem, že jsem tak průhledná.“

Ukázal mi zářivě bílé zuby. „Takže mě chceš zabít...“

„Ne, tak jsem to nemyslela. Jen...“ Vydechla jsem a raději ztichla.

Zajel na parkoviště a zastavil. Pak si strčil do pusy hranolek, otočil se ke mně a natáhl ruku. „Uzavřeme příměří? Bylo by to příhodné, když už spolu musíme trávit čtyři hodiny týdně.“

Panebože. Najednou mi to připadalo jako spousta času, který s ním budu muset přežít. Ale kvůli milému klientovi panu Serranovi bych měla *předstírat* srdečnost. Dělán to přece pro něj.

Přijala jsem Troyovu nabízenou ruku a potřásla si s ním. „Tak fajn.“

Mé zrádné tělo si užívalo teplý dotek jeho kůže, a to mě zklamalo. Ukázalo se, jak může být fyzická přitažlivost instinktivní. O sex-appealu Troye Serrana se nikdy nediskutovalo. Ani tehdy, ani teď. Sporná byla jeho duše.

Styděla jsem se přiznat, že než s ním Jasmine začala chodit, jsem do něj byla docela zamilovaná. Byl to typický oblíbený fotbalista na škole, zatímco já byla přesně ten typ holky, která je pro takové kluky neviditelná. Hlavu jsem měla zabořenou v knihách, ne v zadcích sportovců. Nikdy jsem se nelíčila ani se nepředváděla v přiléhavém oblečení jako Jasmine a spousta dalších holek. Ale i tak jsem byla normální holka, která si všímala kluků kolem sebe. Když Jasmine vyprávěla, jaké to je být s ním, představovala jsem si na jejím místě sebe a bolelo mě to. Jenže pak jí ublížil a stal se pro mě nepřítelem číslo jedna.

Po několika minutách Troy znovu nastartoval a vyjel na ulici. Z rádia se dál linul hlas Franka Sinatry. Uklidňující hudba byla v ostrém kontrastu s mými zjitřenými nervy. Když začal zpívat *dostala ses mi pod kůži*, připadalo mi to jako ironie, vzhledem k tomu, že se dnes Troyovi rozhodně podařilo dostat se mi pod kůži.

V bočním zrcátku jsem viděla obličej pana Serrana. Vypadal tak spokojeně, když lízal zmrzlinu a poslouchal oblíbenou hudbu. Kéž by byl život nás všech tak jednoduchý.

„Kam jedeme teď?“ zeptala jsem se.

„Do obchodáku,“ odpověděl Troy.

„Co je tam?“

„Obchody,“ usmál se.

„Já vím.“ Zaťala jsem zuby. „Ale je nějaký konkrétní důvod, proč tam jedeme?“

„Nonno se tam rád prochází a prohlíží si výlohy,“ řekl a pozoroval mě ve zpětném zrcátku. „Proč ten protáhlý obličej? Je tam i obchod s disneyovskými postavičkami, můžu tě tam vysadit, jestli chceš, Goofy.“

„To to naše příměří netrvalo moc dlouho. Tři minuty?“ Foukla jsem do kávy.

„Trvá pořád, jen tě rád škádlím. No tak, máš přece na sobě uniformu s Goofym, ne? To si koleduje o výsměch.“

Zakoulela jsem očima, i když měl pravdu.

Když jsme dojeli do obchodního centra Meadowbrook, Troy zaparkoval a vytáhl z kufru kolečkové křeslo. Jakmile se pan Serrano usadil, vyrazili jsme všichni tři společně k hlavnímu vchodu, za nímž hned byla restaurace.

Uvnitř se pan Serrano rozhodl, že chce skořicové preclíky, a tak jsme se vydali ke stánku Tety Anny a vystáli frontu.

Oči mi spočinuly na Troyových draze vypadajících hodinkách, pak putovaly po svalnatém předloktí a vystupujících žilách. Závan jeho vůně na okamžik přebil vůni skořice.

„Chceš taky něco?“ zeptal se Troy.

„Cože?“

Jestli chci co?

Aha, preclíky.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Sladký nejím.“

Oči se mu rozšířily. „Ty nejíš vůbec nic sladkého? Co je to za život?“

„Jsou čtyři odpoledne,“ odsekla jsem.

Usmál se. „Aha, chvilku mi to trvalo. Čtyři odpoledne, to znamená, že moje návštěva skončila, co?“

„Přesně tak.“

Uplynulo několik vteřin. „Jak ses vlastně dostala k práci v domově?“

Do pravdivé odpovědi jsem se s ním pouštět nechtěla. Tahle práce nikdy nebyla mým snem, to v žádném případě. Ale po několika letech tápání jsem byla šťastná, že ji mám, a nakonec jsem se s takovou kariérou spokojila.

„Tak nějak... jsem do toho spadla,“ odpověděla jsem.

„Co přesně tam děláš? Tedy kromě toho, že hlídáš chlapa, kterého nesnášíš, a jezdíš s ním po obchodácích?“

„Jsem koordinátorka aktivit pro klienty domova.“

„Co to znamená?“

„Zajišťuju jim výlety, dopravu a vymyslím různá zábavná odpoledne a činnosti, aby se zabavili.“

„To zní docela zábavně.“

„Jo, mám to docela ráda,“ pokrčila jsem rameny. „Mimochodem, zdá se... že se ti daří dobře. Co děláš?“

„Jsem finanční poradce. Vytvářím individuální finanční plány, realizuju obchody na trhu, vymýšlím daňové strategie a podobně. Moje firma sídlí v Seattlu, kde jsem až doposud bydlel, ale můžu pracovat odkudkoli. Proto tady taky můžu nějakou dobu zůstat. Před několika lety firma přešla na částečný home office.“

„Kdy ses vrátil do Meadowbrookku?“

„Jsem tu teprve měsíc. Nebyla to moje volba, ale někdo musí na dědečka dohlédnout. Otec odešel od hasičů do předčasného důchodu a naplánoval si cestu do Evropy se svou přítelkyní. Potřeboval si trochu odpočinout a pročistit hlavu, ale nechtělo se mu tady nechávat dědu samotného. Tak jsem mu navrhl, že se sem na nějaký čas přestěhuju a budu se o něj starat, aby si táta nemusel dělat starosti.“

„No, to je... chvályhodné.“

Usmál se. „Bolelo tě to říct, že?“

„Trochu. Jak jsi to poznal?“

„Tvářila ses při tom, jako bys měla zácpu. Tvoje opovržení mnou musí zaznít, i když mi skládáš kompliment.“

„Omlouvám se, ale nějak to nedokážu ovládnout. Když někdo ubližuje mým přátelům, ubližuje i mně.“

„Fajn, ale to už jsi mi dávno vrátila, ne? Všechny ty kecy, cos tenkrát vytahovala... poškrábání auta klíčem...“

„Ublížení blízkému člověku se nedá srovnávat s poškrábáním auta.“

„Nezapomeň na ty koblihy. Taky jsi mi mohla *snadno* ublížit, kdybych se usral k smrti.“

Bojovala jsem se smíchem. „Co chceš, abych udělala? Podívej, přiznala jsem, že na své tehdejší činy nejsem pyšná. Uvědomuju si, že jsem se chovala dětinsky. Dohodli jsme se na příměří, ale to neznamená, že okamžitě zapomenou na zlou krev z minulosti. To chce čas – víc než tu půlhodinu, co jsme dneska spolu strávili. Ano, je to už celá věčnost, ale nějak mi to pořád připadá, jako by to bylo včera.“

„Jo, protože ses zasekla v čase.“

Zkřížila jsem ruce. „O čem to mluvíš?“

„Vsadím se, že jsi nikdy z Meadowbrookku nevypadla, co?“

„Proč si to myslíš?“

„Jen odhaduju.“

„Co to s tím má společného?“

„Tady se to ani trochu nezměnilo. Podívej se na tohle nákupní centrum. Všechno je tu přesně tak jako tehdy. Měla bys odsud načas vypadnout a poznat jiný svět. Kdybys žila mimo tuhle bublinu, možná bys pak nemyslela jen na to, co se stalo na střední.“

Cítila jsem, jak se mi vaří krev v žilách, a okamžitě jsem se začala bránit. „Na Meadowbrookku není nic špatného. A ne každý si může dovolit ten luxus, že se prostě sebere a odejde.“

Samozřejmě že jsem chtěla vypadnout a podívat se jinam, ale tenhle blbec o mém životě ani o okolnostech, které stály za mými rozhodnutími, vůbec nic nevěděl.

Pátral v mých očích a zdálo se, jako by mi četl myšlenky. „Proč jsi nemohla odejít?“

„Mám k tomu své důvody. Nebudu je s tebou rozebírat teď ve frontě na preclíky.“

„Proč ne?“

„Není to vhodné místo.“

„To říká kdo? Teta Anna?“

„Sklapni,“ zasmála jsem se.

„Dávej si pozor na pusy, Goofy.“ Mrkl na mě. „Přece nechceš, aby tě slyšel Mickey.“

Pan Serrano se přidal. „Zatraceně, vy dva si nedáte pokoj, co?“

Společně jsme se k němu otočili.

Naštěstí jsme byli na řadě, takže jsem si mohla oddechnout. Pan Serrano byl šťastnější než blecha, jakmile dostal svůj pytlík skořicových preclíků. I když jsem se vyhýbala cukru, stále jsem milovala sladkou vůni čehokoli čerstvě upečeného. V žaludku mi kručelo – až příliš hlasitě.

Troyovi samozřejmě nic neuteklo.

„Á, žaludek tě prosí o smilování, Dumontová,“ poznamenal.

„Ani bych neřekla. Jen si stěžuje, že s tebou musí trávit čas.“

„Tak fajn,“ přikývl a ukousl si sousto.

Zůstali jsme stát jen kousek od stánku, zatímco si pan Serrano pochutnával na svačince.

Pak se Troy zase začal vyptávat. „Jak se teď daří Jasmine? Viděl jsem, že má dítě.“

Překvapilo mě, že to věděl. „Jo, rok a půl starou holčičku. Jak to víš?“

„Přidala si mě do přátel na Facebooku.“

„Jasmine si tě přidala do přátel?“

„Jo,“ přitakal s plnou pusou.

„Kdy?“

„Asi před rokem?“

„Hmm,“ zamumlala jsem a připadalo mi to trochu divné.

„Zdá se, že i Jasmine mi už odpustila,“ řekl. „Ale ty to nenecháš plavat.“

Skutečnost, že s ním Jasmine navázala kontakt, mě mátlá. Byla teď šťastně vdaná za muže, kterého poznala na vysoké škole. Přestěhovali se do jednoho města v Pensylvánii, které bylo jen hodinu jízdy od našeho bydliště v New Jersey. Přišlo mi zvláštní, že se náhodně dala zase s Troyem dohromady. Když spolu chodili, byla jím posedlá. Pořád mluvila jen o tom, jak je dobrý v posteli a jak má velký péro. Byl ten nejúžasnější kluk, dokud ho nepřistihla při činu v kině s jinou roztleskávačkou.

„Ještě pořád jste takový kámošky?“ zeptal se.

„Od té doby, co se vdala a porodila dítě, se už tak často nevidáme. Ale občas ji navštívím. Žije teď v New Hope.“

„Skvělý.“

„Jo, je to pěkné místo k usazení.“

„Slovo *usadit* se zní tak depresivně,“ zasmál se.

„Od tebe mě to nepřekvapuje.“

„Když si představím, že se někdy někde *usadím*, vybaví se mi rakev spouštěná do hrobu.“

„Chápu to tak, že nemáš v plánu se nikde usadit natrvalo?“

„V nejbližší době ne.“

„A pak?“

„Možná někdy.“ Troy si povzdechl a otřel si skořici ze rtů. „Podívej, byl jsem hajzl, že jsem Jasmine podvedl. Ale do prdele, bylo mi sotva osmnáct a o životě jsem věděl úplný hovno. A už vůbec ne o tom, co je to skutečná láska. Chápu, že tě to naštvalo, ale ubližovat ženám nemám ve zvyku.“

„Skutečně?“ otázala jsem se, zvědavá na jeho odpověď. Vzhledem k jeho vzhledu a názorům se mi nechtělo věřit, že se až

tak moc změnil.

„Nikoho nevodím za nos. Být s více než jednou holkou není nevěra, pokud někomu neslibuješ věrnost a manželství.“

„Aha.“ Zkřížila jsem ruce na hrudi. „Máš fobii ze závazků?“

Podíval se na mou ruku. „Nevidím na tvý ruce žádný prsten.“

„V současné době nikoho nemám, ale závazků se nebojím. Až nastane ten správný čas, určitě najdu nějakou spřízněnou duši.“

„Chraň bůh, aby ti zkřížila cestu,“ vyhrkl Troy, rozhlédl se a vytřeštil oči. „Kde je sakra *nonno*?“

Otočila jsem se k místu, kde pan Serrano seděl, ale nebyl tam.

Zrychlil se mi tep. „Kam sakra zmizel?“

„Měla jsi jediný úkol, Goofy, dělat nám garde a pohlídat nás.“

Ignorovala jsem jeho hloupou poznámku a rozhlédla se kolem.

„Zmizel ti už někdy předtím?“

Troy zavrtěl hlavou. „Ne.“

Srdce se mi rozbušilo. „Máme zůstat tady, kdyby se vrátil, nebo ho jít hledat?“ Můj nedostatek zkušeností s hlídáním seniorů se projevil naplno.

Troy si oddechl. „Ty počkej tady, já to tu kolem obhlídnu.“

Uplynulo několik minut a pan Serrano se neukázal.

Troy se ke mně vrátil a natáhl ruku. „Dej mi svůj telefon.“

„Proč?“

„Napíšu ti tam svoje číslo, abychom byli ve spojení. Vezmu si na starost tuhle stranu obchodního centra.“ Ukázal jedním směrem. „Ty jdi na druhou.“

Podala jsem mu telefon, do něhož rychle naťukal číslo, a pak jsme se rozešli.

Procházela jsem nákupním centrem a měla sama na sebe vztek, že jsem zklamala. Jak se mi podařilo ztratit chudáka pana Serrana hned první den, kdy jsem ho měla na starost? Ten zatracený Troy mě rozptýlil a přestala jsem dávat pozor. Ale nakonec to je moje chyba. Já měla být ta zodpovědná. Právě proto jsem tu s nimi byla.

Uplynulo asi pět minut, když mi cinkl telefon.

Byla to zpráva od Troye.

Našla jsi ho?

Odepsala jsem.

Ne.

Do prdele.

Kam mohl sakra jít?

Do hajzlu s tím, co já vím. Zkoušel jsem obchod s tabákem, ale nic.

Tabákem? On kouří?

Má rád dobré doutníky.

Hnus.

Ne, pokud máš pravý. Nikdy jsi doutník neochutnala?

Můžeš mi přestat psát a radši se rozhlídnout po dědečkovi, prosím?

Používám převod hlasu na text. Pořád se dívám, zatímco mluvím.

Kam ještě rád chodí?

Tečky na obrazovce tančily do kruhu.

Obchod s dámským prádlem.

Nedělej si srandu.

Haha. Myslím to vážně. To mě právě napadlo. Mohl tam jít.

Proč by proboha chodil do obchodu se spodním prádlem?

Babička si tam kupovala nějaký sprej.

Ach. Srdce se mi sevřelo.

Pořád ho kupuje?

Stříká ho na prostěradlo.

Panebože. To je ta ovocná vůně, kterou vždycky v jeho pokoji cítím.

Přesně.

Zastavila jsem se před informační tabulí nákupního centra, abych zjistila, kde se obchod s dámským spodním prádlem nachází.

Je to na mé straně obchodáku. Právě tam mířím.

Fajn, budu hledat dál tady.

Když jsem vešla do obchodu, omylem jsem zavadila o hromádku barevného spodního prádla z výprodeje, které spadlo na zem. Zvedla jsem je, vrátila na pult v nepřehledné hromadě, a pak jsem se vrhla k pokladně.

„Promiňte. Nevšimla jste si, jestli tu náhodou nebyl starší muž na vozíku?“ zeptala jsem se pokladní.

K mému překvapení přikývla. „Ano, byl tu. Odešel asi před minutou. Koupil si tu tělový sprej Love Spell.“

„A nevšimla jste si náhodou, kterým směrem odešel?“

„Ne, je mi líto. Nedívala jsem se.“

Zatraceně.

Když jsem vycházela z obchodu, napsala jsem Troyovi.

Říkali, že tu byl a koupil si ten sprej! Odešel chvíli předtím, než jsem přišla. Hledám dál.

Koupila sis něco pěknýho?

Velmi vtipný.

Spodřáry máš na sobě celý den, hodily by se ti nové.

Už mi nepiš, leda bys dědu našel.

Zamumlala jsem si něco pod vousy a strčila telefon do kapsy.

Po dalších dvaceti minutách bloudění v mé části nákupního centra jsem se vrátila ke stánku s precílkami s prázdnýma rukama.

Všimla jsem si, že ke mně míří Troy. Vypadal rozrušeně a zvedl ruce na znamení porážky.

Když ke mně došel, zastavil se a prohrábl si vlasy. „Musím mu sehnat nový telefon.“

„On ho nemá?“

„Má starý telefon, ale nikdy si ho s sebou nebere.“

„Najdeme ho.“ Povzdechla jsem si a všimla si obav v jeho očích.

Je to všechno moje chyba.

Polkla jsem. „Někde tu přece musí být, ne? Snad by sám neodešel.“ Pak se mi v hlavě rozsvítila žárovka. „Požádáme ochranku obchoďáku, aby ho vyvolali.“

Luskl prsty. „To je zatraceně skvělý nápad. Proč mě to sakra nenapadlo?“

„Protože nejsi moc chytrý?“

Podíval se na mě a společně jsme se vydali hledat pomoc. Než jsme však stačili někoho najít, Troy mi poklepal na ruku a zastavil se. Ukázal na květinářství.

Přes sklo jsem zahlédla pana Serrana, jak čichá k velké kytici, kterou mu prodavačka právě podala.

Troy proběhl dveřmi se mnou v závěsu.

„Proč jsi sakra odešel?“ křičel. „Dělali jsme si o tebe starosti.“

Pan Serrano ani nedutal a dál měl nos zabořený do kytice žlutých růží. „Už mě přestalo bavit, jak jste se pořád hádali, tak jsem odešel.“

Troy sevřel čelist. „Mohl jsi nám to aspoň říct.“

„Ale pomohlo to, ne? Přestali jste se hádat?“

Troy si povzdechl. „No jo, ale...“

„Pak je mise splněna.“

„Málem jste nám při tom způsobil infarkt, pane Serrano.“

„Jak daleko si myslíš, že jsem mohl v tomhle křesle dojet?“

„Mohlo se stát cokoli,“ řekla jsem. „Mohli vás třeba okrást nebo zneužít.“

Podíval se na mě a usmál se. „Omlouvám se, že jsem tě rozrušil, krásko.“

„Proč jsi vlastně tu kytku koupil?“ zeptal se Troy.

„Tohle byly oblíbené žluté růže tvojí babičky. Ale nejsou pro mě, koupil jsem je pro tebe.“

Troy přimhouřil oči. „Pro mě?“

„Jo. Abys je dal Aspyn a omluvil se, žes byl takový pitomec.“

Zvedla jsem dlaň. „To opravdu není nutné.“

„Samozřejmě, že je,“ trval na svém pan Serrano, než předal kytici vnukovi.

Troy si neochotně vzal růže, než mi je nabídl. „Goofy, vezmeš si ty růže?“ Blýskl bezelstným úsměvem a zamrkal. Najednou se mi jeho řasy zdály na muže šíleně dlouhé.

„I když bych ti je nejradši vmetla do tváře, vezmu si je, protože jsou od tvého dědečka, který to s tebou myslí dobře.“ Vzala jsem si kytici a otočila se ke starému muži. „Děkuju vám, pane Serrano.“

Všichni tři jsme vyšli z květinářství. Myslela jsem si, že zamíříme rovnou k autu na parkovišti, ale Troy se zastavil před obchodem

s matracemi.

„Počkejte, můžeme se ještě na chvíli zastavit tady?“ Troy vešel dovnitř, aniž by čekal na odpověď.

„Nespěchám zpátky,“ zamumlal pan Serrano, když jsme ho následovali.

Troy se procházel a zkoušel různé matrace.

„Je opravdu nutný, aby sis zrovna dneska vybíral matraci?“ zeptala jsem se.

„Vlastně je, protože jsem se už dlouho pořádně nevyspal,“ řekl a žuchnul na jednu z nich. „Postel, kterou mi dal táta do pokoje, v němž přespávám, je tvrdá jako kámen. Řekl bych, že je to jeho stará matrace. Chci si pořídit nějakou pěknou z paměťové pěny.“

„Paměťová pěna!“ vykřikl pan Serrano. „Ta by se mi taky hodila. Pomůže mi, abych si všechno pamatoval?“

Zasmála jsem se a posadila se na postel naproti Troyovi.

Lehl si na záda a roztáhl ruce. „Jo, tahle je dobrá... zatraceně pohodlná.“ Košile se mu trochu vyhrnula a já předstírala, že jsem si nevšimla záblesku vytrénovaných břišních svalů.

Vstala jsem a posadila se na okraj té, o které básnil. Byla tvrdší, než bych si vybrala. „Tahle se nedá srovnávat s tou, na které jsem před chvílí seděla.“

Troy se zvedl z postele a přešel k druhé. Poté co se několikrát odrazil, řekl: „V žádném případě. Tamta je lepší.“

„Nesouhlasím.“

Přišla k nám prodavačka. „Víte, že tenhle spor nemůžete vyhrát, že?“ řekla Troyovi. „Manželka nakonec vždycky dosáhne svého.“

Troy si odfrkl. „Goofy? Není to moje žena, je to jen holka, která se mě na střední pokusila otrávit.“

„Aha. Omlouvám se. Mohu vám s něčím pomoci?“

„Ne díky, ještě si to rozmyslím.“

„Je nerozhodný, neztrácejte s ním čas,“ utrousila jsem.

O patnáct minut později Troy odešel, aniž by si nějakou matraci objednal.

Zbytek odpoledne se Serranovými proběhl celkem bez problémů. Než jsme opustili nákupní centrum, doprovodili jsme pana Serrana do trafiky, kde si koupil doutník, a Troy mu slíbil, že si ho při příští vycházce, až bude víc času, vychutná. V domově bylo totiž kouření

přísně zakázané. Když jsme při odchodu míjeli obchod s Disneyho figurkami, Troy si to samozřejmě nenechal ujít a navrhl mi, abych si tam za jeho peníze něco koupila – třeba plyšového Goofyho. Ignorovala jsem ho, přestože jsem byla v pokušení jeho nabídky využít a koupit něco pro neteř. V žádném případě jsem mu ale nechtěla to potěšení dopřát.

Poté co jsme pana Serrana odvedli zpátky do jeho pokoje v domově, jsem se chystala odejít, když mě Troy zastavil na chodbě.

„Počkej, Aspyn...“

Otočila jsem se k němu. „Co je?“

„Díky za dnešní den – za pomoc při hledání dědy. Vyděsil jsem se, když zmizel. Ale s tebou jsem to zvládl líp.“

„Jo, ale nezmizel by nám, kdybychom se nehádali.“

„Je to šílené, jak se to celé seběhlo, co?“

„Na co konkrétně narážíš?“

„Na to, že zrovna my dva spolu musíme trávit čas. Pro tebe to musí být neštěstí.“

„S tím souhlasím.“

Troy se ušklíbl. „Je to přece jen malý svět.“

Trvalo mi to několik vteřin, než mi to došlo. *Je to přece jen malý svět. Písníčka o Disneylandu.* Sklopila jsem oči. „Přestaň už konečně s těmi disneyovskými vtipy.“

„Tak přestaň nosit oblečení s Disneyho postavičkami a já přestanu s vtipy.“ Než odešel, mrkl na mě.

Čerstvý vzduch, který na mě dýchl, když jsem vyšla na parkoviště, mi pomohl trochu pročistit mysl a zvednout náladu, ale celou cestu domů mi hlavou běžely události z dnešního odpoledne. Nemohla jsem přestat myslet na to, jak snadno se mi Troy i po tolika letech dostal pod kůži.

Protože jsem se cestou domů zastavila u rodičů, napadlo mě, že dám mámě květiny, které koupil pan Serrano.

Zaparkovala jsem před domem rodičů a sáhla na sedadlo spolujezdce pro kabelku Vera Bradley, ve které jsem měla peníze a telefon. Poplácala jsem sedadlo. *Kde je?*

Nevzpomínala jsem si, že bych ji měla u sebe, když jsem se vrátila do domova. Žaludek se mi zhoupl.

Nechala jsem ji v autě Troye Serrana.

Kapitola druhá

Troy

Cestou domů od dědy jsem se zastavil v obchodě s domácími potřebami, abych si koupil botník do skříň v mém pokoji. Když jsem otevřel zadní dveře rangeroveru, abych krabici položil na sedadlo, něčeho jsem si všiml: kabelky z květované látky s tenkým řemínkem. Ležela vedle na sedadle, kde seděla Aspyn. Zvedl jsem ji.

Do prdele. Zrovna jsem jí chtěl napsat, když jsem si uvědomil, že má telefon zastrčený v přední kapse kabelky. *Sakra.*

Otevřel jsem ji a hledal řidičský průkaz. Z fotky se na mě díval stejný obličej s opovržlivým výrazem, kterým mě častovala skoro celé odpoledne. Uvedená adresa nebyla tak daleko od místa, kde jsem teď bydlel, ale i kdyby byla, musel jsem jí kabelku ještě dneska večer vrátit. Sedl jsem si za volant, do GPS zadal adresu a vyrazil po ulici.

Cestou jsem přemýšlel o dnešku. Zdálo se, že se Aspyn ke konci trochu zklidnila, ale celkově byla dost nervózní. Skutečně jsem byl na střední škole takový kretén? V hloubi duše jsem věděl, že odpověď zní *ano*.

Pamatoval jsem si ji jako podivínku. Několikrát si se mnou a Jasmine vyrazila ven, ale moc toho nenamluvila. Měl jsem ji docela rád, dokud se nezbláznila. Pak mi poskytla všechny důvody, abych ji nenáviděl. Myslel jsem, že jsem se přes to, co se tehdy stalo, už dávno přenesl, ale bylo zřejmé, že *ona* ne. Vážil jsem si jí, že se své kamarádky zastala, i když mi dělala samé naschvály, ale tehdy jsem její jednání bral jako osobní útok.

Musím říct, že dnešní Aspyn byla rozhodně roztomilejší, než jsem si pamatoval. Za posledních deset let vyrostla a dospěla. Měla nádherné dlouhé vlasy pískové barvy, rovné a objemné, sahající téměř až na zadek. V Goofyho kalhotách jí to taky slušelo. Padly jí jako ulité. Byla vysoká, s ženskými křivkami tak akorát a uměla se fantasticky pohupovat v bocích. Tahle jejich uniforma rozhodně nic nezakrývala. Napadlo mě, že bych Aspyn Dumontovou z ložnice nevyhodil, i když by mi nejspíš ve spánku uřízla ptáka.

Když jsem přijel k domu, překontroloval jsem, zda se číslo na poštovní schránce shoduje s číslem v GPS. Popadl jsem kabelku ze sedadla spolujezdce a zamířil ke dveřím.

Po zaklepání jsem čekal.

Uběhlo asi třicet vteřin, než jsem zaklepal znovu.

Nikdo mi nepřišel otevřít, ale oknem jsem viděl, že má zapnutou televizi. Zdálo se, že v ní běží nějaký dětský pořad. Věděl jsem, že miluje Disneyho pohádky, ale tohle bylo příliš.

Potřetí jsem zabušil na dveře a zavolal: „Hej! Aspyn, jsi doma?“

„Jdi pryč!“ Zpoza dveří se ozval dětský hlásek.

„Uh...“ zamrkal jsem. „S kým to mluvím?“

„Zbláznil ses?“ ozvalo se. „Neřeknu ti svoje jméno!“

„Proč?“

„S cizíma lidma se nebavím! Jsou nebezpečný.“

„Slibuju, že ode mě ti nic nehrozí. Jmenuju se Troy. Jen potřebuju dát Aspyn její kabelku a telefon. Dneska ji nechala u mě v autě.“

Když nereagovala, pokračoval jsem: „Co kdybys... pootevřela dveře jen na škvírku, abych tu kabelku mohl prostrčit dovnitř. Ani mě neuvidíš.“

„Otevřít dveře tak, abys mohl střílet? Jak mám vědět, že nemáš pistoli?“

„Upřímně, kdybych chtěl, mohl bych prostřelit i zavřené dveře, kdybych měl zbraň. Ale já *nemám* zbraň a slibuju, že ti fakt nic neudělám.“

Slyšel jsem tlumený hovor a pak se dveře náhle otevřely. Aspyn tam stála s mokkými vlasy a vypadala, jako by právě vyšla ze sprchy. Byla zadýchaná.

Než jsem stačil něco říct, podíval jsem se dolů a zjistil, že na mě ta malá holka míří obrovskou vodní pistolí. Zvedl jsem ruce, ale ne dřív, než stiskla kohoutek. Vyvalila se na mě záplava vody. Vzhledem k její výšce mířila palebná linie přímo na můj penis.

Do prdele!

Dál se na mě valily přívaly vody.

„Kiki, přestaň!“ vykřikla konečně Aspyn.

Trvalo jí to dost dlouho.

„Co to sakra je?“ vyhrkl jsem a podíval se na promočené kalhoty. Dívka se zhluboka nadechla, když sklopila zbraň.

„Neměla jsi otevírat dveře!“ řekla.

„Není to cizí člověk. Znáám ho.“ Aspyn se ke mně otočila, ve tváři náznak pobavení. „Opravdu se omlouvám.“

Zvedl jsem obočí. „Opravdu?“

„Kiki, jdi do svého pokoje a uklid' to,“ nařídila dívka.

Děvčátko po mně střelilo smrtícím pohledem, než odkráčelo.

Zvedl jsem kabelku, která jakýmsi zázrakem zůstala suchá.

„Nechala sis ji u mě v autě.“

Její oči na okamžik padly na obrovskou mokrou skvrnu v mém rozkroku, než se mi znovu podívala do očí. „Já vím. Snažila jsem se spojit s tvým dědečkem, aby mi dal tvoje číslo, ale prý spí. A zaměstnanci domova, kteří mají teď večer službu, nemohli najít tvé kontaktní údaje. Ředitelka byla přes den pryč a nemohli se jí dovolat. Chtěla jsem si tě najít na Facebooku a zkusit ti napsat, jakmile vylezu ze sprchy, ale předběhl jsi mě. Dík, žes mi ji přinesl. Omlouvám se za ten útok před chvílí.“

„Překvapuje mě, že jsi jí řekla, aby přestala střílet.“

„No, byl jsi tak hodný, žes mi přivezl kabelku, takže...“

Podíval jsem se jí přes rameno. „To je... tvoje dcera?“

Aspyn zaváhala. „Neteř.“

„Aha. Takže nemáš děti...“

„Ne.“

„Jen ji hlídáš?“

Sklonila hlavu. „Ne tak docela.“

„Takže tu s tebou bydlí?“

Aspyn se na mě podívala. „Moje sestra... zemřela. Takže Kiki bydlí chvíli u mě a chvíli u mých rodičů.“

Do prdele. Polkl jsem. „Moc se omlouvám. Nevěděl jsem to.“

„Nemusíš mě litovat. Už zase ten tvůj posměšný pohled: *Chudák Aspyn, která zůstala trčet v Meadowbrook,*“ napodobila mě.

Srdce se mi sevřelo a litoval jsem těch hloupých řečí, které jsem předtím vedl. „Takhle jsem to vůbec nemyslel. Ani v nejmenším.“

Smutný pohled jejích očí mě zasáhl. Chtěl jsem ji obejmout, což bylo divné, vzhledem k tomu, že jsem věděl, jak moc mě nenávidí.

Na triku se jí objevily mokré skvrny, jak si ho zřejmě natáhla na mokré tělo. „Každopádně... dík, že ses zastavil. Opravdu si toho vážím.“

„Jasně.“ Strčil jsem ruce do kapes. „Žádný problém.“

Otálel jsem několik vteřin, dokud nevzala za kliku. To jsem považoval za signál k odchodu. Kývl jsem hlavou, vyšel ze dveří a Aspyn za mnou bez otálení zavřela.

Zřejmě se už nemohla dočkat, až se mě zbaví.

Protože jsem se zastavil u Aspyn, abych jí vrátil kabelku, získal jsem deset minut zpoždění. Měl jsem domluvenou večeři s kamarádem Erikem v místním gril baru. Eric s námi chodil na střední školu a od příjezdu do Meadowbrookku jsem se s ním sešel už potřetí.

Když jsem konečně dorazil do Boone's Pubu, kde se vždycky ve vzduchu vznášel pach spáleného masa a alkoholu, Eric už seděl v boxu.

Okamžitě se zadíval na mokrý flek na kalhotách. „Co to sakra je? Pochcal ses?“

„Ne.“ Posadil jsem se naproti němu. „Stříleli po mně vodní pistolí. Neměl jsem čas se vrátit domů a převléknout se.“

„Jak jsi k tomu kurva přišel?“

„No... to ta malá holka... ale to je dlouhý příběh. Řeknu ti to později.“ Popadl jsem jídelní lístek. „Teď si objednáme, umírám hlad.“

Když nám přinesli jídlo, zeptal jsem se ho na něco, co mě celou cestu tížilo. „Stalo se ti někdy, že ses na někoho nebo něco z minulosti podíval a vybavilo se ti to všechno, na co ses snažil zapomenout? Že na povrch vyplavaly všechny pocity, o kterých sis myslel, žeš je už dávno pohřbil, a přitom ve skutečnosti nikdy nezmizely?“

Eric přikývl. „Přesně tak se cítím, když se podívám na vodku Stoli. Připomíná mi to, jak jsem na střední pozvracel Christy Hemingwayovou.“

Aspyn byla něco jako moje vlastní hromada zvratků.

„Pamatuješ si Aspyn Dumontovou?“

Utrhl si kus chleba. „Jo, jasně.“

„Pracuje v domově, kde je můj děda.“

„Fakt? Nebyla tenkrát psychopatka?“ zeptal se a sáhl po másle.

Trochu mě zarazilo, že použil slovo *psychopatka*, hlavně proto, že jsem si byl moc dobře vědom, že jsem se tenkrát o ní tak vyjadřoval sám. Po těch incidentech na střední jsem jí skutečně tak začal

přezdívat. Ale štvála mě, takže jsem si fakt myslel, že není normální, ale měl jsem slova volit opatrněji. Teď jsem si připadal jako pitomec.

„No, byla divná. Nemůžu říct, že bychom se měli rádi, a jeden o druhém jsme napovídali spoustu nesmyslů. Ale přiznávám, že z větší části to byla moje chyba.“

Zatímco jsme čekali na jídlo, seznámil jsem Erika se situací kolem Aspyn a vysvětlil mu, proč dostala za úkol mě na vycházkách s dědou hlídat. Taky jsem mu připomněl důvod, proč mě na střední škole nenáviděla.

Napil jsem se piva a zadíval se na láhev.

„Stejně nevím, proč o ní vůbec mluvím...“

„Jak vypadá teď?“ zeptal se Eric.

Přišla servírka s jídlem, a tak jsem měl chvíli čas na rozmyšlenou. Zamyslel jsem se nad jejím vzhledem. Pískově zbarvené vlasy byly tak dlouhé, že jí sahaly skoro až ke smyslnému zadečku. I bez mejkapu měla hladkou a bezchybnou pleť. Byla přirozeně krásná, vlastně ještě krásnější, když se na mě zlobila. Překvapilo mě, že mě to k ní – k někomu, kým jsem dřív jen opovrhoval – velmi přitahuje. Něco takového jsem ještě nezažil. Že by ji nenávist vůči mně jakýmsi zvráceným způsobem činila přitažlivější?

Ne, dělal jsem si legraci. „Není to žádná krasavice, ale je... hezká. Má pěkný zadek a prsa. Bylo ale těžké přehlédnout její nenávistný výraz ve tváři.“

„No, vypadá to, že budeš mít příležitost jí ukázat, že by na tebe měla změnit názor, když s ní budeš dvakrát týdně.“

„Nevím, jestli bych se o to měl snažit. Zdá se, že opravdu lpí na minulosti.“

Eric se zakousl do hranolku z batátu. „Jak dlouho tady v Meadowbrookku zůstaneš?“

„Dokud bude táta pryč. Nejspíš ještě pár měsíců. Vypadá to, že si ten výlet užívají, a zpáteční letenka je zatím v nedohlednu.“

„A kde vlastně je?“

„Na výletě po Evropě se svou přítelkyní.“

„Sakra, ten má ale život.“

„Jo, ale zaslouží si to.“ Otevřel jsem kečup a nalil si ho na talíř.

„Bydlím u něj v domě a dohlížím, aby bylo všechno košer, zatímco bude pryč.“

Otec to se mnou vůbec neměl lehké, protože mě vychovával sám. Nikdy jsme nebyli na žádné dovolené a málokdy si udělal radost sám pro sebe. Před pár lety se seznámil se ženou, s níž si opravdu rozumí. Pokud vím, tak je to jeho první vážný vztah. Letos mu bylo padesát, a protože byl hasič, měl nárok na předčasný odchod do důchodu. Neváhal ani chvíli a s Sheryl se rozhodli vyrazit na cestu po Evropě. Jenže na poslední chvíli si to táta málem rozmyslel, protože mu bylo trapné nechat tu dědu v domově samotného. Žádnou jinou rodinu totiž nemáme. Takže jsem ho ujistil, že všechno zařídím. Bylo to to nejmenší, co jsem mohl udělat pro muže, který mi zasvětil celý svůj život. A nebylo to se mnou jednoduché. Přes veškerou tátovu snahu jsem jako dítě často vyváděl. I když jsem měl dobré známky a vynikal ve sportu, dával jsem mu zabrat, neustále jsem se pral a vyvolával problémy. Hodně jsem mu dlužil.

Toho večera, když jsem se z večere s Erikem vrátil domů, rozvalil jsem se na gauči a dal si nohy nahoru. Snažil jsem se vygooglit si *Aspyn Dumontovou*. První, co se mi při hledání objevilo, byl nekrolog její sestry starý osm let. Nebyla v něm sice uvedena příčina smrti, ale stálo v něm, že po sobě zanechala šestiměsíční dceru. Z toho mě píchlo u srdce. Ashlyn Dumontové bylo pouhých čtyřadvacet, když zemřela. *Ashlyn a Aspyn*. Musely si být blízké. Byl jsem jedináček, ale nedokázal jsem si představit, že bych přišel o sourozence. Žaludek se mi sevřel a zase jsem cítil provinilé píchnutí, když jsem si vzpomněl na dnešní odpoledne. Teď už jsem věděl, že se stará o svou malou neteř, a o to víc mě mrzelo, že jsem se jí vysmíval, že zůstala trčet v Meadowbrook. Neměla snadný život.

Nemohl jsem změnit minulost – nemohl jsem vzít zpátky to, jak jsem se k ní tehdy choval, ani to, co jsem o ní za jejími zády říkal. Ale *můžu* se jí alespoň pokusit ukázat, že jsem se změnil. Opravdu jsem se ale změnil? Nebo jsem pořád stejný sobecký kretén?

Tato otázka mě zarazila a upřímně, neznal jsem na ni odpověď. Věděl jsem jen to, že když jsem teď zpátky v Meadowbrook, měl jsem dojem, že jsem zase jako ten *špatný*. Chtěl jsem být lepším člověkem a záleželo mi na tom, abych jí ukázal, že jím jsem. Ale proč?

Aspyn mi připadala jako ztělesnění všech mých minulých chyb, takže když si mě oblíbí, možná mě to zbaví mých hříchů.

Ve čtvrtek odpoledne, když jsem už podruhé v týdnu vyrazil s *nonnem* na výlet, byla Aspyn jako vždy *ráda*, že mě vidí. Vtip – samozřejmě, že nebyla.

„To jsou koblihy, co máš na té haleně?“ zeptal jsem se.

„Jasně, vzala jsem si ji na tvou počest.“ Upřímně se usmála.

Super. První opravdový úsměv, který mi věnovala, souvisí s tím, že se mě kdysi snažila otrávit.

„To sis ji koupila jen pro mě?“

„Věř tomu nebo ne, ale měla jsem ji mnohem dřív, než ses tu objevil.“

„No, upřímně? Věřím ti.“

„To se tu budeme bavit o mém oblečení?“

„Myslím, že bys měla všem vysvětlit, co ty koblihy pro tebe znamenají. Nebo se snad stydíš přiznat, že jsi mě málem otráвила?“ Zasmál jsem se a všiml si, že udělala totéž. „Ale líbí se mi, že máš zase smysl pro humor.“

„Chvilí mi trvalo, než jsem tu halenu vyhrabala. Ale nakonec jsem ji našla.“

Když se znovu usmála, všiml jsem si jemných vrásek kolem jejích očí. Možná jsem na ni civěl příliš dlouho.

„Můžeme jít?“ zeptala se a vytrhla mě ze zamyšlení.

Odkašlal jsem si. „Jasně.“

„Tak vyrážíme,“ zvolal zvesela dědeček a odjel ke dveřím.

Protože byl krásný letní den, napadlo mě, že by bylo hezké strávit čas venku. Slíbil jsem *nonnovi*, že mu přinesu doutník, který si koupil v úterý v obchodáku, takže si ho aspoň bude moct někde vykouřit.

Všichni tři jsme nastoupili do mého auta a odjeli do nedalekého parku. Jakmile jsem zastavil na parkovišti, vyndal jsem z přihrádky sáček s doutníky.

Vybrali jsme si místo pod stinným stromem. Vytáhl jsem dědečkův doutník a podal mu ho. „Tady máš svoje *macanudo*, *nonno*.“

Děda si ho vložil mezi zuby, já škrtl sirkou, abych mu připálil.

„Děkuju vám, dobrý muži.“ Potáhl z doutníku a široce se usmál.

„To je život.“

Zasmál jsem se. Potěšit ho rozhodně nebyl problém a stačilo mu málo. Doufal jsem, že i já budu jednou tak spokojený se svým životem.

Vytáhl jsem ze sáčku další doutník a podal ho Aspyn.

„Co to děláš?“ Ustoupila několik kroků, jako bych jí podával svého ptáka nebo něco podobného.

Nabídl jsem jí *tatianu classic*, tenčí doutník s vanilkovou příchutí. „Ten je pro tebe. Taky si zakouříme.“

Zavrtěla hlavou. „Díky, ale ne... já nekouřím.“

„Nemusíš ho šlukovat, jen si vychutnej jeho chuť. Chutná po vanilce. Pokud vím, tak v něm není žádný cukr. Takže je to v pohodě.“

„Nikdy jsem doutník nekouřila a nemám v plánu s tím začínat.“

„Tak to tě dneska připravím o panenství.“

Aspyn přimhouřila oči. „Co prosím?“

Ukázal jsem na doutník. „Jestli jsi to nikdy neokusila, tak to dneska pro tebe bude poprvý.“

Její zamračený výraz přešel do úsměvu. „Aha.“

„Jen to zkus. Když ti nebude chutnat, můžeš ho zahodit.“

K mému překvapení se podvolila a vzala si ode mě doutník.

Držela ho špatně, jako cigaretu.

Zasáhl jsem. „Opři si ho o prostředníček a shora si ho přidržuj ukazováčkem.“

Udělala, co jsem jí řekl, a pak si váhavě vložila doutník mezi rty. Vypadala při tom zatraceně sexy. Moje myšlenky rozhodně nebyly nevinné.

Zapálil jsem sirku a natáhl k ní ruku. „Jemně potáhni, aby se tabák rozhořel po celé ploše.“

Aspyn se nadechla a okamžitě začala kašlat.

„Panebože, říkal jsem ti, aby ses nadechla jemně. Copak jsi mi nerozuměla?“

„Vdechla jsem to,“ odkašlala si.

„Jo, to jsem pochopil. Říkal jsem ti, abys to nedělala. Jen si trochu nasaj do pusy a ochutnej ho. Pak vyfoukni.“

Moje myšlenky teď byly *definitivně* v háji.

„Všechno je to o technice,“ vysvětlil jsem jí. „Sleduj a uč se.“

Zapálil jsem si a předvedl to. „První věc,“ řekl jsem, když jsem nasál

do úst trochu kouře. „Nesmíš zanedbávat třešničku – to je ta rozžhavená část.“ Ukázal jsem na špičku doutníku. „Musí pořád hořet. Takže je na tobě, abys našla zlatou střední cestu mezi příliš rychlým a na druhé straně nedostatečným potahováním.“

Napodobila to, co jsem udělal já, a tentokrát lehce vydechla.

„To je ono. Vtahuj kouř jen do úst – nikdy ne do plic. Ne moc rychle, a ne moc pomalu. Když se nadechneš moc, všechno zkurvíš.“ Nemohl jsem si pomoci. „To je asi jediný případ, kdy jsem tohle řekl.“

Odkáslala si. „No jasně.“ Aspyn znovu potáhla. „Ta vanilka tam fakt je.“

„Doutníky nejsou chemicky navoněný. Takže by ti neměly narušovat nějakou dietu.“

„Jestli si myslíš, že kouření doutníků je zdravý, Troyi, tak to snad ani nemůžeš myslet vážně.“

„Jeden tě nezabije.“ Svraštil jsem obočí. „Člověk by měl aspoň jednou vyzkoušet *všechno*.“

„Dovolím si nesouhlasit. Jsou věci, od kterých je lepší se držet dál.“

Pochopil jsem, že ta poznámka byla určená mně. Chvíli jsem ji pozoroval a všiml si, že potahuje příliš často.

„Mezi jednotlivými šluky počkej asi třicet vteřin a pak opatrně vypuště kouř z úst,“ poučoval jsem ji. „Víš, na kouření doutníku je krásné to, že tě to donutí se uvolnit. Je to ideální relax pro nervózní lidi... jako jsi ty. Naučí tě to, jak se zklidnit.“

„Na to, abych se s tebou vypořádala, Serrano, bych potřebovala něco mnohem silnějšího.“

„To můžu do příště zařídit.“ Mrkl jsem na ni.

„Ne, abys příště přinesl travu!“

„Proč ne? Už tak mám problémy s vedením domova,“ zažertoval jsem. Aspyn odklepla popel. „Tohle nedělej! Ten popel na špičce reguluje teplotu doutníku.“

„Jsi nějak moc chytrý,“ prohlásila a znovu odklepla, jen aby mě naštvála. Trochu popela mi přistálo na botě.

„Jestli to uděláš ještě jednou, přepálíš si ho,“ vynadal jsem jí.

„Nech popel na špičce, ať dělá svou práci. Až ho tam bude hodně,

poválej doutník po hraně popelníku a on odpadne sám.“ Usmál jsem se. „Na rozdíl od tebe je doutník delikátní.“

„Kdo říká, že nejsem delikátní?“ Zatvářila se pobaveně.

„Ty rozhodně nejsi žádná křehká květinka, Aspyn Dumontová. To vím. A mimochodem, to není urážka. Jen konstatuju fakta. Jsi silná a jsi si toho vědomá. A to se mi na tobě líbí.“

Přimhouřila oči. „O co se to snažíš?“

„Promiň, jestli můj kompliment vyzněl urážlivě.“

„Pokaždý, když řekneš něco hezkýho, se cítím mizerně.“

Spadla mi čelist. „Takže mě fakt nenávidíš, co?“

„Promiň, ale nemůžu si pomoci.“

„To je v pohodě, aspoň jsi upřímná.“

Zhluboka se nadechla a tón hlasu se jí změnil. „Fajn, chápu to. Mám se zklidnit a vychutnat si tohle... Budu se snažit.“

„Jakmile se dostaneš ke konci, chuť se trochu změní. V určitý fázi ti doutník přestane chutnat, a tak poznáš, že ho máš zahodit.

Obvykle ho nechám plavat a vezmu si nový.“

„Tak to máš i s milostným životem, vid’?“

„Velmi vtipné, Dumontová.“ *Je něco špatného na tom, že bych jí teď nejradši nakopal zadek?*

Podíval jsem se vedle sebe, kde ještě před chvílí seděl děda. Nebo to bylo před několika minutami? *Kurva!* Byl jsem tak zažraný do Aspyn, která držela doutník, jako by to byl můj pták, že jsem ztratil přehled.

„Kde je, kurva, *nonno*?“ vykřikl jsem.

„Ale ne.“ Tvář jí zrudla, jak se horečně rozhlížela kolem sebe. „Už zase.“

Zaskřípal jsem zuby. „To mi dělá naschvál.“

„Do prdele, Troyi, jak jsme to mohli dopustit podruhé?“

Odhodili jsme doutníky.

„Jdi tudy,“ ukázal jsem za sebe, „já prohledám tenhle konec parku.“

Když jsem pátral po dědovi, dostal jsem se do skupinky dětí a najednou se ocitl uprostřed kola. Děti se kolem mě točily a zpívaly kolo, kolo mlýnský... Po chvíli se mi podařilo utéct a pokračoval jsem v hledání.

Asi po pěti minutách jsem vytáhl telefon a napsal Aspyn.

Našla jsi ho?

Ne.

O několik minut později však napsala.

Mám ho!

Díkybohu.

Kde je?

Povídá si s jednou dámou na lavičce.

Kde?

Za veřejnýma záchodkama.

Do prdele. Díky.

Původně jsem měl v plánu *nonnovi* vynadat, ale pak jsem si všiml, že se usmívá a povídá si s tou paní, která se všemu, co děda říkal, směje. Nechtěl jsem ho uvést do rozpaků, a tak jsem se rozhodl, že mu vyčiním, až se budeme vracet do domova. Upřímně, nebyla to jen jeho chyba. Už zase jsme na něj nedávali pozor. Ale taky jsem dědu znal a bylo mi jasné, že si se mnou jen hraje. Že má radost z toho, že se s Aspyn musíme přestat hašteřit aspoň na tak dlouho, co budeme hledat ztraceného staříka.

Aspyn stála stranou a sledovala, jak si *nonno* povídá s novou kamarádkou. Zadívala se mi do očí a usmáli jsme se na sebe. Ani jeden z nás neměl to srdce se na něj zlobit.

Když jsme pak odpoledne dovezli *nonna* zpátky a předali ho ošetřovatelce, zahlédl jsem Aspyn na parkovišti.

Rozběhl jsem k jejímu autu a zakřičel: „Počkej.“

„Co se děje?“ zeptala se.

„Zmizela jsi tak rychle, chtěl jsem se jen rozloučit.“

Rty se jí zkřivily a svěsila hlavu.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Jsem na sebe naštvaná,“ přiznala. „Mám nutkání nahlásit vedení, že se pan Serrano opět ztratil. Zasloužím si vyhazov.“

„Páni.“ Na chvíli jsem se zastavil. „Ne, to si rozhodně nezasloužíš. Děda to dělá schválně, tak jak by to mohla být tvoje chyba?“

„No, nechala jsem se rozptýlit tvým... doutníkem.“ Zastavili jsme před jejím autem.

„Aspyn, nebuď na sebe tak přísná. Zasloužíš si odpočinek.“

Zkřížila ruce. „Jak víš, co si zasloužím?“

„To je přece jasné, máš v práci pořádný záprah. *Nonno* mi říkal, že tě všichni zaměstnanci milují. A ještě ke všemu se staráš o svou neteř. Nemáš lehký život... na rozdíl ode mě. Protože já žádné povinnosti nemám. Takže, co kdybych tě trochu rozptýlil? Říkám si, že je už na čase.“

Podívala se směrem k hlavní silnici a pak se otočila ke mně.

„Nemusíš mě litovat, nemám zase tak špatný život, jestli naznačuješ tohle.“

Zatraceně. Nad ní fakt nemůžu nikdy vyhrát, každý můj kompliment překroutí.

„Neříkám, že máš mizerný život, Aspyn. Jen uznávám, že toho máš hodně a že by ses neměla cítit provinile za nic, co se dnes stalo.“ Povzdechl jsem si. „Věnuješ čas někdy sama sobě?“

Kousla se do rtu a zdálo se, že se snaží vymyslet odpověď. „No...“

„To nebyla záludná otázka, víš?“

„Jen... musím se zamyslet.“

„Zamyslet? Takže si nepamatuješ, kdy ses naposledy odvážala?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Sakra, ty jsi fakt šíleně zapřažená, co?“

„Nech si svoje mínění pro sebe. Může ti být naprosto jedno, jak moc se bavím.“

„Samá práce a žádná zábava... to není život.“

Frustrovaně vydechla. „Fajn, tak já ti něco navrhnu. Co kdybys dnes večer přišel a pomohl Kiki s domácími úkoly, zatímco já si vyrazím za zábavou?“

„To bych moc rád, kdybys mi to dovolila.“

Zvláštní, ale myslel jsem to smrtelně vážně.

Zavrtěla hlavou. „To byl vtip. Tohle bych nikdy nepřipustila.“

„Kdybys mi důvěřovala, dovolila bys to.“

„To je přesně ono – *nedůvěřuju* ti.“

Au. Přikývl jsem. „To je v pohodě. Nejspíš by mě zastřelila tou svojí vodní pistolí, než bych se odtamtud dostal.“

Nedůvěřuju ti. Kristepane, řekni mi konečně, co doopravdy cítíš, Aspyn. Zlehčoval jsem to, ale to, co řekla, mě vyvedlo z míry.

Usmála se. „S tou vodní pistolí máš nejspíš pravdu.“

Ta poznámka mi připadala jako malé vítězství.

„Tak zatím,“ řekla.

Nebyl jsem připravený ukončit tenhle rozhovor, ale Aspyn se mě očividně chtěla zbavit. Už zase.

„Přeju ti pěknou noc,“ odpověděl jsem. „Uvidíme se příští úterý.“

Užuž otevírala dveře auta, ale zarazila se. „Děláš si ze mě srandu?“

„Cože?“

„*Přeju ti pěknou noc?*“

„Pro lásku boží, Aspyn, copak musíš všechno obrátit proti mně?“

Zasmála se a nastoupila do auta.

Stál jsem tam a díval se, jak odjíždí. Zatraceně, Aspyn je pěkně tvrdý oříšek.

Tu noc jsem spal neklidně. Mé dny v Meadowbrook se vůbec nepodobaly těm v Seattlu. Tam jsem měl rozsáhlou sociální síť a několikrát týdně jsem se po práci scházel s přáteli na skleničku. A také jsem chodil alespoň na jedno rande týdně. Ale tady jsem si od svého příjezdu před měsícem s žádnou ženou nevyšel. Kromě návštěv u *nonna* jsem celý den pracoval a pak se povaloval doma, pokud jsem zrovna netrávil čas s Erikem. Ten měl ale přítelkyni, která mu zabírala značnou část času, takže nebyl vždycky k dispozici, když jsem měl chuť někam vyrazit.

Dřepěl jsem u táty doma a nudil se. Rozhodl jsem se znovu vyzkoušet seznamovací aplikaci, kterou jsem používal v Seattlu. Jen jsem překonfiguroval preferované nastavení na New Jersey. Během následující půlhodiny jsem odmítal jeden profil za druhým, které se mi zobrazovaly. Byl jsem vybíravý parchant – neměl jsem problém si to přiznat. Pokud mě dotyčná naprosto neohromila po vzhledové stránce a neměla zajímavý popis, automaticky jsem zvolil „ne“. Ale pak jsem se u jednoho konkrétního profilu zarazil. Trvalo několik vteřin, než jsem vůbec uvěřil tomu, co vidím. S úsměvem na mě nezíral nikdo jiný než Aspyn Dumontová.

No, co vy víte? Nakonec není úplná poustevnice.

Tohle tedy bylo překvapení epických rozměrů.

Nadšeně jsem si prohlížel její fotky a měl pocit, jako by mi mohla projít i vražda. Na jedné z nich byla nalíčená a v luxusních šatech,

které ke stejnokroji seniorského domova měly hodně daleko. Na jiném snímku na sobě měla černý top s výstřihem a podle zavěšených sklenic v pozadí se zdálo, že je v baru. Oči mi utkvěly na její hrudi, věděl jsem, že tohle mi dobrovolně nikdy neukáže. Bože, měla tak úžasná prsa. *A ten úsměv...* Na žádné z těch fotek se netvářila tak opovržlivě, jak jsem ji znal.

Když jsem si však přečetl popis v jejím profilu, zhrozil jsem se. Byl plný klišé, jaká se v seznamkách používala, a klidně ho mohl automaticky vygenerovat robot.

Hledám někoho se srdcem stejně velkým jako jeho smysl pro humor. Mám ráda dlouhé procházky po cyklostezce a večery u krbu. Nepoctivci ať se raději ani nehlasí.

No tak, Aspyn, ty přece máš na víc.

Tyhle obecné bláboly ji ani zdaleka nevystihovaly, jaká ve skutečnosti je. Vášnivá, loajální, *trochu praštěná*. Napadlo mě, že použít v jejím životopisu slovo *blázen* by nebylo dobré, ale aspoň to nebylo fádní.

Pořád jsem zíral na její fotku v černém tílku s výstřihem. Její úsměv tu vypadal ve srovnání s ostatními obzvlášť upřímně. Nebylo to selfie. A to mě přimělo přemýšlet, kdo ji vlastně fotil. Bylo hezké vidět ji šťastnou, a upřímně, nemohl jsem z ní spustit oči. Správné by bylo přejet prstem po obrazovce doleva a odmítnout ji – ale to by nebyla žádná legrace.

Ne. Místo toho jsem klikl na „ano“. Každopádně mi bylo jasné, že kdyby Aspyn někdy objevila můj profil, určitě by mě odmítla rychleji, než by stihla mrknout.

Kapitola třetí

Aspyn

Moje dávná kamarádka ze střední školy Jasmine žila v krásném městě New Hope v Pensylvánii, přímo u řeky Delaware. Její dům se nacházel blízko centra se spoustou obchodů a restaurací. Bylo to asi hodinu jízdy autem, takže jsem ji často navštěvovala. Jasminin manžel Cole hodně cestoval a zdálo se, že sehnat hlídání pro Hannah je pro ni téměř nemožné.

Zavolala jsem jí před dvěma dny, když jsem se vrátila z práce po druhém výletu s Troyem, domluvila si s ní schůzku o víkendu. Jedním z důvodů, proč jsem s ní chtěla mluvit, byl právě Troy – její bývalý.

Když jsem přijela, Jasmine zrovna uložila dceru ke spánku. V ruce držela láhev vína a dvě skleničky a posadila se na hořčicově žlutou velurovou pohovku. Vždycky měla jedinečný styl. Uprostřed obývacího pokoje visel neonový nápis **ŽÁDNÁ DOVOLENÁ** a stěny zdobila moderní umělecká díla. Boty, které měla na sobě ve svatební den – od Stuarta Weitzmana posázené kameny Swarovski –, hrdě stály v osvětlené vitríně v rohu.

Sklenice s vínem zacinkaly, když je spolu s lahví položila na rustikální konferenční stůl. „Zmínila ses, že mi chceš říct něco zajímavého... takže ven s tím!“

Otřela jsem si ruce. „Jasně... ale možná bys měla nejdřív nalít víno.“ *Na tohle ho rozhodně budu potřebovat.*

Jasmine nalila růžové víno do sklenek a já jí začala vyprávět příběh, jak vnuk odvezl jednoho z našich seniorů, aniž by to předem komukoliv oznámil. Domnívala jsem se, že je důležité ji nejdřív seznámit s pozadím celého příběhu, než na ni vybalím tu bombu.

„Tak co, jsi připravená na klíčový okamžik?“ zeptala jsem se.

Naklonila se ke mně. „O co jde, že s tím děláš takové ciráty?“

„Ukázalo se, že ten chlap, kterýho mám hlídat, je... Troy Serrano.“

Jasmine vytřeštila oči. „Cože?“

„Jo. Co na to říkáš?“

Odložila sklenici. „To si ze mě děláš legraci.“

„Kéž by.“

„Panebože, jak velká je pravděpodobnost, že narazíš zrovna na něj?“

„Jak vidíš, tak při mojí smůle zřejmě sto procent.“ Pokrčila jsem rameny.

„Co sakra vůbec dělá zpátky v Meadowbrook?“ zeptala se.

„Myslela jsem, že žije v Seattlu.“

„Vrátil se, aby se dočasně postaral o dědečka. Pevně doufám, že až se jeho otec vrátí z Evropy, tak Troy odsud zmizí.“

Zadívala se do téměř prázdné sklenky. „Nemůžu tomu uvěřit.“

„Jo, bylo to docela vzrůšo. V obou případech, kdy jsme vyrazili s panem Serranem ven, se nám ho podařilo chudáka ztratit, protože jsme se zrovna pohádali.“ Vzpomněla jsem si na to, jak jsme byli v parku. „No, posledně to vlastně hádka nebyla. Troy se mě snažil naučit kouřit doutník. A já se tomu trochu bránila. To je na dlouhé vyprávění.“

Zavrtěla hlavou a zamrkala. „Počkej. Jaký doutníky? A jak to, že jste ho ztratili? To mi musíš vysvětlit.“

Zasmála jsem se. „No, vzali jsme pana Serrana do parku, aby si mohl vykouřit doutník, protože v Horizons se nesmí nekouřit. A Troy přinesl doutníky pro všechny. Učil mě kouřit ten můj a pan Serrano najednou zmizel. Totéž udělal, když jsme ho poprvé vzali do nákupního centra. Zatoulal se, když jsme se s Troyem o něčem dohadovali. Připadá mi, že to dělá zcela záměrně, a málem nám tím přivodí infarkt.“

„Kde jste ho našli?“

„Přisedl si k nějaké ženě na lavičku a povídal si s ní.“

Naklonila hlavu. „O čem se s Troyem hádáte?“

„V podstatě o všem. Hlavně o tom, co se stalo na střední a co si o mně myslí. Dohadovali jsme se kvůli spoustě věcí... starých zvyků se asi těžko zbavíš.“

„Ale už je to víc než deset let, Aspyn.“

„To připomeň jemu.“ Odfrkla jsem si a vypila zbytek vína. „Jsem si docela jistá, že jsem s ním za poslední týden mluvila víc než za celou dobu, co jsme byli na škole. Zdá se, že si myslí, že mě má prokouknutou. Je tak... otravný.“

Je tady horko, nebo si to jen myslím? Otřela jsem si čelo.

„Jo... nikdy jsi s ním moc nekomunikovala,“ podotkla Jasmine.
„Chodila jsi s námi do kina a tak, ale většinou jsi byla páté kolo u vozu.“

„Přesně tak. Nejvíc jsem s ním mluvila, když tě podvedl... to, jak jsem se prošla kolem jeho auta... a pak ten incident s koblihou.“

„Jo, pamatuju si na to. To byla od tebe pěkná pitomost.“

„Však mi taky Troy rád opakoval, že jsem *psychopatka*.“

„Ale vážím si toho, jak ses mě tehdy zastávala,“ zasmála se.

„Vtipný je, že Samantha je teď vdaná a její manžel se zná s Colem. Svět je malý.“

Samantha byla roztleskávačka, se kterou Troy Jasmine podváděl. Kdysi to byla naše úhlavní nepřítelkyně.

„Vždyť s Troyem tak dlouho nechodila, ne?“

„Když jsme se rozešli, bylo to v polovině posledního ročníku. Vím, že pak šel každý na jinou vysokou školu, takže ten jejich vztah nemohl trvat dýl než do maturity. Nejspíš ji ale odkopl ještě předtím.“

Položila jsem prázdnou sklenici a hřbetem ruky si otřela ústa.

„Zmínil se, že sis ho asi před rokem přidala do přátel na Facebooku.“

„Jo.“ Pokrčila rameny. „Jednou večer, když jsem uložila Hannah do postele, jsem to přehnala s vínem. Narazila jsem na něj a prohlížela si jeho fotky. Vypadá to, že si v Seattlu žije docela spokojeně. Každopádně... asi mi ujel prst a ťukla jsem na *přidat přítele*. Pak jsme si krátce psali. Jen takový všední kec – jak se máš, co děláš v poslední době – a tak. Minulost jsem radši nechala pohřbenou. Pak jsme spolu už nikdy nechatovali, i když občas, když se nudím, prohlídnu si jeho profil.“

„Takže už na něj asi nejsi tak našťavaná, když jsi mu vlastně podala vstřícnou ruku. Myslela jsem, že ses nikdy nesmířila s tím, že tě podvedl.“

Když jsem čekala na odpověď, cítila jsem podivné vibrování v těle.

Proč mi záleží na tom, co si o něm teď myslíš?

A navíc, proč toho chlapa nedokážu vyhnat z hlavy?

Povzdechla si. „Je to už dávno, byli jsme vlastně pubertáci. V tomhle věku udělá člověk spoustu hloupostí. A jestli jsem na něj pořád našťavaná? Možná. A jestli si myslím, že se mu dá věřit? Ne. I kdybych byla single, už bych si s ním nic nezačala. Jednou nevěrník, navždy nevěrník. A kdybych ho někde potkala, asi bych

neodolala a dala mu co proto, abych to ze sebe dostala. Ale když to tak vezmu, už je to za mnou. Vždyť už je to víc než deset let.“

Páni. To mě překvapilo, ale přikývla jsem. „Fajn, jsem ráda, že to vím.“

Myslela jsem, že jsme téma Troy už ukončily, dokud neřekla: „Bože, teď je ještě víc sexy, že?“ Ztišila hlas. „Stejně to byl nejlepší sex, jaký jsem kdy měla.“

Polkla jsem a z jejího přiznání jsem byla najednou nesvá. Bylo mi trochu líto jejího manžela. „Fakt?“ zašeptala jsem, ačkoli kromě Hannah nikdo nebyl doma. „A co s Colem?“

Jasminin manžel byl velmi pohledný muž a rozhodně se mohl s Troyem srovnávat. Ale na rozdíl od Troye byl hodný a ohleduplný člověk.

Opřela se o pohovku. „Tehdy to bylo prostě... jiný. Byla jsem mladá a všechno bylo vzrušující. Troy byl první chlap, který mě opravdu přivedl k orgasmu. Na to se nezapomíná.“ Jasmine se naklonila a nalila si další víno. „A víš, nebyla jsem s ním tak dlouho, abych se ho nabažila. Bylo to pořád ještě vzrušující a sladký.“

Cítila jsem, jak mi hoří tváře. Nechápala jsem to... nebo možná ano, a to mě štvalo. To, co řekla o Troyovi, mě z nějakého důvodu rozpálilo.

„Nechápej mě špatně,“ řekla. „Samozřejmě, že jsem šťastně vdaná. Ale manželský sex... to je něco jinýho. S tím druhým je fajn a máš pocit bezpečí. Už to není o tom, jestli dosáhneš co nejlepšího orgasmu nebo jestli budeš zkoušet nové věci. Je to spíš o tom, *jestli to vůbec můžeme stihnout, než se dítě probudí.*“

„Jasně,“ vydechla jsem, „to chápu.“

V hloubi duše bych dala cokoli za to, abych měla to, co Jasmine. Nádherného, věrného, pracovitého muže, který jako by uctíval půdu, po níž kráčí. Ráda bych si myslela, že budu šťastná, i když zůstanu navždy sama... že vlastně nikoho nepotřebuju. Ale v hloubi duše jsem toužila najít někoho, s kým bych mohla sdílet život. Představa, že budu v noci schoulená v náručí milujícího manžela, mi zněla lákavěji než nějaký sexuální výstřelek na střední škole. Nic nemůže nahradit jistotu, že ti někdo kryje záda.

„No, aspoň byl Troy na střední k něčemu dobrý,“ zavtipkovala jsem. Pak mi bleskla hlavou myšlenka. „Co se stalo s jeho matkou?“

„Zemřela, když byl ještě dítě. Nikdy o tom nechtěl mluvit. Jen mi řekl, že se to stalo dřív, než si byl schopný něco pamatovat, a nechal to být. Nikdy jsem to z něj netahala.“

„To je smutný.“

„Jo, myslím, že býval dost často sám. Jeho táta byl hasič a prarodiče vlastnili pekárnu na Banton Street. Byla vyhlášená, takže tam vždycky stála fronta až za roh. Málokdy s ním byl někdo doma. Mně to ale rozhodně nevadilo, protože v té době to znamenalo, že jsme měli dům jen pro sebe.“ Zasmála se. „Ale jo, měl dost smutný dětství.“

„Kdyby Kiki neměla mě nebo moje rodiče a nestarali bychom se o ni čtyřicet hodin sedm dní v týdnu, dopadla by stejně.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Nedokážu si to představit.“

„Jak se vůbec daří Kiki?“ zeptala se.

„Je v pohodě. A vystřelila si z Troye. Když jsem ho poprvé doprovázela, abych dohlížela na pana Serrana, zapomněla jsem si v jeho autě kabelku i s telefonem. Zastavil se u nás, aby mi ji vrátil, a Kiki ho vodní pistolí trefila přímo do koulí.“

Jasmine se zašklebila. „Cože? Proč?“

„Byla jsem ve sprše, když zaklepal, a Kiki si myslela, že je to nějaký zloděj... víš, je strašně paranoidní, co se týče domu – pořád se ujišťuje, že jsou dveře zamčené a tak. Myslím, že to souvisí s tím, jak před rokem vykradli dům mých rodičů, když všichni spali. A to pomyslení, že se někdo pohybuje po domě, když spíš, ji šíleně vyděsilo. Ještě se z toho nevzpamatovala. Každopádně si nemyslím, že chtěla Troye trefit zrovna na nejcitlivější místo... prostě je jen vysoký a ona malá, takže...“

„Řekla bych, že mířila *dokonale*,“ zasmála se a napila se vína. „Každopádně, myslím, že bys do toho měla jít, jen tak pro zábavu.“

Poslední větu pronesla tak rychle, že jsem ji málem přeslechla.

Zarazila jsem se uprostřed doušku. „Do čeho?“

Jasmine pokrčila rameny. „Myslím s Troyem...“

Chce, abych se spustila s jejím bývalým přítelem? Zamrkala jsem. „Děláš si srandu?“

„Samozřejmě, že nedělám. Říkáš, že se teď budete často vídat, a podle toho, jak to popisuješ, to mezi vámi jiskří. A vidím na tobě, že ti rozhodně není lhostejný... cítím ve vzduchu sexuální vibrace.“

Takže jen chci, abys věděla, že kdyby ses rozhodla si s ním užít, tak mi to nevadí.“

Sexuální vibrace? Ušklíbla jsem se, bylo mi to dost nepříjemné. „Sex s Troyem? To fakt není na pořadu dne.“

„Když to říkáš...“ usmála se.

Jenže její poznámka mi vrtala hlavou. „A doopravdy by ti to nevadilo?“

Povzdechla si. „No... možná by to bylo trochu divný. Ale je to už dávno a navíc, nemám právo žárlit. Když jste oba single a líbilo by se ti to, tak proč ne?“

„Hm... tak za prvé, protože se *nesnášíme*.“

„To se může změnit.“

Na čele mi vyrazily kapičky potu. „Ne, to se rozhodně nezmění. Ale hlavně, neříkala jsi před chvílí *jednou podvodník, navždy podvodník*? Že by sis s ním nikdy znovu nezačala, kdybys byla svobodná? Proč je najednou pro mě dost dobrý?“

„Hele, netvrdím, aby ses s ním *zapletla*, Aspyn. Jen aby ses trochu pobavila, pokud se naskytne příležitost.“ Pokrčila rameny. „Na to je dobrý.“

Rozzlobeně jsem se ušklíbla. „Ne, díky. To bych si radši nechala vytrhnout zub, než abych se zapletla s Troyem Serranem.“

„Kdy naposledy sis s někým vyrazila?“ zeptala se.

Uf. „Už je to nějaká chvíle.“

„No tak vidíš.“

„Co vidím? Prostě jsem měla spoustu starostí a neměla čas. Zrovna nedávno jsem si znovu aktivovala profil na seznamce. Ale chlapům tam jde většinou jen o jedinou věc, takže ho asi zase zruším. Dala jsem si limit týden. I za tu krátkou dobu bych mohla z profilů, které mi posílají, udělat obrovskou koláž šíleně vypadajících chlapů. Co to sakra s nima je, když si na profilovou fotku vyberou tu, kde jsou s jinou ženskou?“

Jasmine si nalila další víno. „Tohle dělají?“

„Jasně! Nechápu to. To mě má přimět k tomu, abych si s ním něco začala? To už tam rovnou můžou vyvěsit ceduli s nápisem: *Chci se jen pobavit*. A víš, co je nejhorší? Když z fotky tu ženskou vystřihnou, ale nechají tam kousek jejího těla. To je jen důkaz, jak jsou líní.“

Jasmine zkrřížila nohy a opřela se. „Tys nikdy nepotkala někoho, o koho bys doopravdy stála?“

„Ne. Zatím všem chlapům šlo jen o sex na jednu dvě noci.“

„No, někdy takový mužský nemusí být na škodu... tedy pokud ti od něj nehrozí nějaký nebezpečí.“

„Na to už jsem moc stará,“ řekla jsem a třela si spánky.

Takový vztah bych si přála. Když nemůžu najít „toho pravého“, tak mít aspoň někoho spolehlivého, s kým bych mohla spát. Ale najít takového člověka vyžadovalo stejné úsilí jako najít „toho pravého“.

„A máš jinou možnost?“ pokračovala Jasmine. „Nemůžeš přece žít v celibátu, dokud nenajdeš spřízněnou duši. Co když se ti to nepodaří nikdy? Nebo to bude trvat hodně dlouho? Měla by ses uvolnit a žít naplno.“ Napila se. „Aspoň ty, když už my ostatní tu šanci nemáme. Koukej se trochu probudit k životu, než úplně uschneš.“

„Tak to už jsem... připadá mi, že momentálně potřebuju rehydrataci. A hledat si chlapa? Na to už jsem příliš unavená.“

„Máš pravdu,“ povzdechla si. „Pořád zapomínám, kolik toho máš na bedrech. Kdybys neměla tolik povinností, měla bys o víkendech víc energie.“

„Přesně tak. Mám toho tolik, že je pro mě jednodušší ve volném čase prostě odpočívat doma než se pouštět do nějakého marného lovu. Závidím těm holkám, které si jen tak vyrazí ven a na rohu ulice nebo v taxíku potkají vysněného chlapa. Jenže to je jen ve filmech, v reálném životě se to nestává. Navíc, když někomu řeknu, že přes týden jsem něco jako svobodná matka, tak se vyděsí a uteče.“

Přikývla. „To mě nenapadlo, nemáš to zrovna lehký.“

„To nemám. Zvlášť když je Kiki taková nedůvěřivá... to je fakt komplikace. Ale mnohem horší by bylo, kdyby si na toho chlapa zvykla, a pak bychom se rozešli. To by byla další ztráta v jejím životě,“ povzdechla jsem si.

„Jako s Holdenem,“ přikývla.

„Přesně.“ Znovu jsem si povzdechla.

Jasmine si položila nohy na stolek. „Dobře, tak mi něco slib.“

„Co?“

„Slib mi, že u tý seznamky vydržíš dýl než jen týden, než ji zrušíš. Dej tomu šanci,“ prohlásila. „Přiznám se, že jsem tyhle online

seznamky nikdy nezkusila, protože jsem se s Colem seznámila na vysoké. Takže nemůžu mluvit z vlastní zkušenosti, ale všechny určitě nejsou špatné.“

„Ne, to nejsou. Některý jsou špatný a některý hrozný,“ zasmála jsem se.

Ještě hodinu jsme si s Jasmine povídaly a dopily víno. Pak jsem se zdržela až do večera, abych neměla v krvi alkohol, než vyrazím na cestu zpátky.

Cestou domů se ve mně mísily různé pocity. Doopravdy mi navrhla, abych si trochu povyrazila s Troyem? Bylo zvláštní slyšet to z jejích úst. Nedokázala jsem si představit, že bych kamarádce řekla, aby si povyrazila s mým bývalým. Skoro to vypadalo, jako by se chtěla skrze mě vrátit do školních let. Ale taky se mi ulevilo, že jsem se jí konečně přiznala, že se scházím s Troyem, i když jen pracovně. Měla jsem dojem, že kdybych jí to neřekla, vypadalo by to, že před ní něco skrývám.

Bylo asi osm hodin, když jsem se v sobotu večer konečně vrátila domů. Víkendy trávila Kiki s mými rodiči. Jezdila k nim v pátek odpoledne a zůstávala u nich, dokud ji máma v neděli večer nevysadila zpátky u mě doma. Ve všední dny jsem si ji od rodičů vyzvedávala ve čtyři hodiny po práci a od neděle do čtvrtka spala u mě. Pomáhala jsem jí s domácími úkoly, na což by máma neměla trpělivost. A to, že byla o víkendech u babičky s dědou, mi umožňovalo společensky žít. Nebo spíš čas, abych tak mohla žít. Protože v poslední době jsem byla tak trochu ve vyjetých kolejích.

Dnes večer jsem se rozhodla, že si udělám večer sama pro sebe. Po hektickém týdnu jsem to nutně potřebovala. Napustila jsem si vanu horkou vodou, pak si na obličej napatlala zelenou masku a převlékla se do pohodlného pyžama. Přehodila jsem si přes sebe plyšový župan, který jsem si nedávno koupila na jednom e-shopu v náhlém popudu při brouzdání na internetu, a uvařila si kotel zeleného čaje.

Měla jsem v plánu relaxovat, ale do hlavy mi vlezl Troy Serrano a nemohla jsem ho vyhnat. Pořád jsem myslela na rozhovor s Jasmine, a pak se myšlenky přesunuly k Troyově poznámce, že nemám žádný život. To mě přimělo k tomu, abych si znovu

aktivovala profil na seznamce. Nechtěla jsem si přiznat, že mě jeho slova nakopla, což jsem očividně potřebovala.

Popadla jsem telefon, abych si znovu prošla to moře většinou bezcenných zpráv v aplikaci. Vždycky mi to připadalo jako úmorná práce, na kterou jsem neměla čas. Buď jsem si začala chatovat s někým, s kým jsem si docela rozuměla, ale on se pak na mě zničehonic vykašlal, nebo jsem se setkala s adepty, kteří se v porovnání se svým online profilem ukázali být naživo naprosto nudní. Většinou to byla obrovská ztráta času.

Bylo však načase to zkusit znovu. Už dlouho jsem si s žádným mužem nevyrazila, a jak správně podotkla Jasmine, měla bych se probudit k životu, než uschnu úplně. Sama pro sebe jsem se zasmála. *Kdyby mě tak ti kluci ze seznamky viděli v téhle masce a županu.*

Napila jsem se čaje a začala procházet stránky, zatímco jsem si cpala do úst neslazené kakaové lupínky.

Po několika minutách jsem se najednou zarazila a přestala žvýkat při pohledu na perleťově bílé zuby.

Ty přece znám.

Toho muže znám.

Bože.

Z obrazovky se na mě nekoukal nikdo jiný než Troy Serrano.

Do háje.

Troy, 29 let

Odhodila jsem telefon, jako by byl nakažený virem.

O pár vteřin později jsem ho zvedla a zadívala se na jeho profilovou fotku. Nenapadlo by mě, že se zrovna Troy přihlásí do seznamky, ale protože byl ve městě nový, možná měl pocit, že je to nejjednodušší způsob, jak se seznámit s lidmi. Aplikace ho nasměrovala do mého profilu, protože jsme byli blízko sebe. Chtěla jsem jeho profil zablokovat, ale nevěděla jsem, jak to přesně udělat. Nikdy předtím jsem to nepotřebovala. Ale v žádném případě jsem nechtěla, aby si mě všiml. Byla jsem si jistá, že i on může studovat můj profil, a žaludek se mi sevřel. Rozhodla jsem se, že ho zablokuju, hned jak jeho profil důkladně prozkoumám.

Na fotografiích, které vybral, byl fakt fešák. Ale dokázal by s tímhle obličejem na nějaké fotce vypadat blbě? Na jedné měl na sobě přiléhavý černý svetr a opíral se o cihlovou zeď. Na další držel v ruce ulovenou rybu a vystavoval na odiv vypracované břišní svaly.

Pak jsem sjela dolů, kde byl jeho popis. Zatímco většina mužů se popsala jen pár slovy, Troy napsal úplný román.

Bože, co to sakra je?

Láska k životu finančního poradce Troye S. bude žít dál prostřednictvím jeho mnoha přátel, kteří budou i nadále ctít jeho odkaz tím, že budou žít naplno.

Troy se narodil v Meadowbrook v New Jersey a otec ho vychovával sám. Na vlastní kůži poznal, co znamená tvrdě pracovat. Sám přišel na to, že tvrdě pracovat znamená tvrdě hrát.

Troy studoval na Floridské univerzitě, kde získal bakalářský titul a magisterský titul v oboru obchodní management. (Do toho, Aligátoři!) Po několika letech paření se rozhodl brát život vážně a vydal se na dráhu jednoho z předních finančních poradců v severozápadním Pacifiku. O svou vášeň pro čísla se dělil s mnoha spokojenými klienty.

Prosté životní radosti přinášely Troyovi velkou radost. Byl stejně šťastný při sledování filmů na Netflixu jako při jízdách na lanových drahách na Kostarice. O víkendech se Troy často učil hrát na kytaru. Rád prozkoumával místní turistické stezky a v mnoha kavárnách v Seattlu se dával do řeči s cizími lidmi, které okouzloval svým charismatem a chutí do života.

Měl pozoruhodnou schopnost vidět na všem to dobré. Jeho pozitivní osobnost byla nakažlivá pro každého, koho potkal. Po Troyovi zůstali jeho otec, dědeček a jeden mazlivý kocour.

Naštěstí pro tebe je všechno výše uvedené většinou pravda, až na to, že Troy ve skutečnosti není mrtvý. Je naživu a touží zjistit, jestli se k němu hodíš.

Panebože!

Zavibroval mi telefon a vyděsil mě k smrti. Byla to zpráva od Jasmine, která se ujišťovala, že jsem se v pořádku vrátila domů. Ale pak se obrazovka změnila. *Počkat, cože?* Když mi cukla ruka,

omylem jsem přejela prstem *doprava* na Troyův profil. Nebýt těch slov, ani bych si to neuvědomila: *Je to shoda!*

Cože? Ale ne.

Ne. Ne. Ne.

Pokud jsme se shodovali, znamenalo to jediné: Troy viděl můj profil. *Uf!* Jak dlouho už ví, že mám profil na seznamce?

Znovu jsem telefon odhodila, jako by byl infekční.

Vyděsila jsem se a schovala obličej do dlaní.

Znovu jsem sebrala telefon, abych se pokusila akci vrátit zpět. Než jsem však stačila najít tlačítko, jak jeho profil vymazat, objevilo se oznámení. Troy mi přes aplikaci poslal zprávu.

Srdce mi bušilo v hrudi, když jsem ji poklepáním otevřela.

Ale, ale, ale? Kohopak to tu máme?

Rychle jsem odepsala.

Nikoho. Omylem jsem klikla na tvůj profil. Byla to chyba.

Pulz se mi zrychlil, jak se malé tečky pohybovaly.

Páni, a co teď? Jak se tohle stane, že jen tak náhodou na něco klikneš?

Uvědomila jsem si, jak směšně to zní. Ale byla to zatraceně pravda! Napadlo mě, že by se mi mohla stát ta největší hloupost, a nikdy bych ho nedokázala přesvědčit, že je to pravda.

Zavibroval mi telefon a lekla jsem se. Náhodou jsem se v tu chvíli dívala na tvůj profil.

To to vysvětluje. Vibrování telefonu může být docela traumatizující.

Odfrkla jsem si a zamračila se.

Klidně mi nevěř, ale je to pravda.

Proč ses dívala na můj profil?

Protože mi to vnutila ta pitomá seznamka.

Dívala ses na moje fotky? Neříkala sis: Sakra, to je ale fešák. Škoda, že ho nesnáším.

Druhá věta je správně;-)

Co si myslíš o mém profilu?

Upřímně?

Jasně.

Že je to naprosto ulítlý.

Proč?

Falešný nekrolog? Haha. Myslíš, že tě budou lidi brát vážně?

Mělo to být vtipný. Podle tvýho nudnýho popisu jsem si myslel, že máš ráda chlapy se smyslem pro humor.

Když ti připadám tak nudná, proč jsi na můj profil kliknul?

Nemohl jsem tě přece odmítnout. Bylo mi tě líto. Nechceš si o tom svým profilu promluvit?

Obrátila jsem oči v sloup a zařvala. Můj hlas se rozléhal po celém domě.

Nechci.

Nuda jako kráva. Ale na těch fotkách vypadáš fakt sexy. Skoro jsem tě nepoznal.

Odmítla jsem si připustit, že mi při jeho komplimentu přeběhl mráz po zádech. Místo toho jsem odepsala:

Není nad to, když po urážce hned následuje kompliment a pak další urážka.

To nebyla urážka, ale konstruktivní kritika. Víím, že jsi mnohem zábavnější, než jak ses popsala. Jako bys to zkopírovala z nějakýho jinýho nudnýho profilu.

Na tom není nic špatného. Je to jednoduchý a výstižný. Proč psát do profilu disertační práci – nebo nekrolog?

Ale neprodáváš to, co ve skutečnosti jsi.

Nedošlo mi, že bych se měla „prodávat“. Už tak mám dost problémů a na seznamce přitahuju samý ztroskotance. A to nemusím vůbec nic dělat. Možná bych měla být ještě nudnější, abych je odradila. Jo, to je skvělý nápad.

Tvoje fotky jsou bomba, tak se nediv, že chlapy přitahuješ. Ale no tak, dej trochu života i do těch ostatních věcí.

Při čtení tvýho profilu jsem se za tebe styděla.

V tom falešným nekrologu se aspoň skrývá to, kdo doopravdy jsem.

Šašek? Máš pravdu.

Pomůžu ti ten tvůj profil přepsat, chceš?

Zakuckala jsem se a napsala:

Ne, díky.

Dej mi chvilku.

Ach, bože. Copak to doopravdy myslí vážně?

Jsi nesnesitelný!

Uplynulo několik minut a Troy neodpověděl. Nebyla jsem si jistá, co si v tu chvíli přeju. Aby se vrátil a pokračoval v rozhovoru, nebo aby zmizel? Musím přiznat, že jsem si to dopisování docela užívala. Ale byla jsem na sebe našťvaná, že tu sedím jako idiot a čekám, co mi odpoví.

Vstala jsem a udělala si další konvici čaje.

Když jsem se vrátila, žádná zpráva nepřišla. Přesto jsem čekala jako hlupák.

Okamžitě jsem zalitovala, že jsem se ze seznamky neodhlásila, když se konečně objevila další Troyova zpráva.

Tady je tvůj nový profil:

Aspyn, 29 let: Jsem holka, co ti klíčema objedná auto, když ublížíš těm, které miluju. A děs se toho, když ti přinesu koblihy, zejména ty s pudingovou náplní. Měl by ses mě bát, ale ještě jsi nepřestal číst, že? Protože tě, přiznejme si, těch prvních pár řádků zaujalo. Udržely tvoji pozornost, takže nehledáš nikoho jinýho. Pravdou je, že jsem

vášnivá, složitá a mám daleko k nudným sucharským typům, které hned odmítáš. Pokud hledáš nějakou výzvu, někoho, komu se jen tak nezavděláš, pak jsem tvoje holka. Ujíždím na černé kávě a všem, co není zdravé. Ale ne, abys mi přinesl čokoládu, protože ti ji hodím zpátky do ksichtu. Ale jedna věc je na mně pozitivní: možná je těžké se mi zavděčit, ale jsem jedinečná. A stojím za to, aby ses se mnou seznámil. Pravděpodobně jsi dočetl můj profil až sem, protože jsi nemohl odtrhnout oči od mých fotek, které ani zdaleka neukazují to nejlepší. Jsem tak vyvinutá, že Goofy na mém stejnokroji ošetřovatelky vypadá, jako by se smál a pokyvoval hlavou, když jde. Mimochodem, všechno je to pravda, tohle není žádná falešná identita.

Ozvi se, až si to přečteš, a uvidíme, jestli se shodneme.

Uplynulo několik vteřin, kdy jsem s otevřenou pusou zírala na obrazovku.

Co to sakra...

Konečně jsem odepsala:

Ani nevím, co na to říct.

Je lepší než ten tvůj, ne?

Nikdy bych si nezačala s žádným mužem, který by se mi po přečtení tohoto textu ozval.

To já bych rozhodně na tvůj profil kliknul.

No právě, protože jsi cvok.

Doufám, že víš, že si dělám legraci!! Ježíšikriste, tohle bych ti nikdy nedovolil zveřejnit. Jen jsem se snažil být vtipný. Ty ses tomu vůbec nezasmála? Ani trochu?

Možná trochu. Ale jen proto, jaká je to pitomost.

Víš, ale trocha pravdy na tom je.

To snad radši ani nechci vědět.

Myslel jsem to, co jsem řekl o tom, jak vypadáš. Doufám, že tě to neurazilo.

Urazit mě? Ne. Ale můžeš si být jistý, že mě v tom sesterským stejnokroji už nikdy neuvidíš, Serrano. Protože ho vyhodím, když vím, že se Goofy při chůzi směje. Co sis sakra myslel?

Do háje, měl jsem radši držet jazyk za zuby. Posral jsem to.

Přesně tak.

Haha. Myslím to všechno v dobrém. Nechci, abys mě nenáviděla, Aspyn.

Není to tak, že tě nenávidím. To tvrdíš ty. Ale já to nikdy neřekla.

Na několik minut jsme se odmlčeli. Pak poslal další zprávu. Ale tahle byla jiná.

Nevím proč, ale záleží mi na tom, abych to s tebou napravil. Možná to, že tě vyslali jako můj doprovod, mělo nějaký důvod. Je to moje šance udělat něco, k čemu bych jinak neměl příležitost – napravit svoje chyby z minulosti. Víím, že jsem ti ublížil a dlužím ti omluvu.

Nic mi nedlužíš, Troyi. Nemusíš být vůči mně shovívavý. Ale vážím si toho, cos právě řekl.

Nejsem shovívavý. Spíš jsem konečně prozřel. Vidím teď špatnosti své minulosti mnohem jasněji. A chci ti ukázat, kdo doopravdy jsem. Nebo kým si myslím, že jsem.

Povzdechla jsem si. Za to, jak jsme se chovali na střední škole, jsme mohli oba.

Hele, na tango jsou potřeba dva. Já taky nebyla žádný svatoušek, takže nechme minulost minulostí.

Ale Troy nepolevil a pokračoval dál:

Chci, abys pochopila, že jsem se změnil. Chci ti dokázat, že jsem lepší člověk než tehdy.

To není nutný.

Je to pro mě důležité.

A o chvíli později poslal další zprávu, aniž by čekal na mou odpověď:

Vážně. Budme přátelé.

Co to obnáší?

Můžeme si někdy vyrazit. Třeba zajít na skleničku, až se vrátíme z výletu s nonnem.

Kamarádit se s Troyem bylo to poslední, co bych si přála. Ale představa, že bych s ním mohla zajít na skleničku, ve mně vyvolala zvláštní vlnu vzrušení. A to byl *přesně* ten důvod, proč to musím zarazit hned v zárodku.

Rychle jsem napsala odpověď, než si to rozmyslím.

Nevím, jestli by to bylo správný.

Kapitola čtvrtá

Troy

Zajímavé na tom všem bylo, jak moc se mi líbilo se s Aspyn Dumontovou dohadovat. Nevzpomínal jsem si na jedinou věc, která by mě v posledních letech bavila víc. Možná se mnou nechtěla mít nic společného, ale naneštěstí pro ni jsem dokázal být velmi vytrvalý.

Nebudu se doprošovat.

Dlouho žádná odpověď nepřicházela. *Zatraceně*. Přestalo ji to bavit?

Seděl jsem a zíral na telefon, zatímco tátův kocour Patrick mi lezl za krk a vrněl. *No, myslím, že tahle zábava právě skončila*. Asi jsem ji vyplašil. Zrovna když jsem se chystal odhlásit z aplikace, poslala mi další zprávu.

Takže hra pokračuje.

Taky jsem ti upravila profil. Tady je:

Troy, 29 let: Běhej! Nechoď pomalu. Klidně si mě můžeš představovat jako usměvavýho, sebevědomýho vtipálka, ale ve skutečnosti mám problém udržet ptáka v kalhotách, a to i v případě, že by na tom závisel můj život. Pokud se rozhodneš pokračovat ve čtení, protože tě můj otravně hezký obličej fascinuje, můžeš očekávat, že se občas zachovám jako kretén s pořádnou dávkou kousavosti a neúcty. Jsem dobrý nejen ve finančním poradenství (které je pravděpodobně celé špatně), ale rád rozdávám i jiné nevyžádané rady. Zvlášť pokud se netýkají mě... v tom jsem fakt expert. Budu první, kdo ti řekne, jak si máš zařídit život. Jsem tak důvěryhodný, že ani svýho dědu nemůžu vzít na výlet, aniž bych ho ztratil – už se mi to stalo dvakrát.

Když jsem se přestal smát, napsal jsem odpověď.

Zatraceně.

Haha. Promiň, nemohla jsem si pomoci. Ale sám jsi tvrdil, že to je jen legrace.

Oceňuju, jak jsi tam propašovala tu poslední část o dědovi. I když za to můžeš stejně jako já.

Já vím. Taky jsem dlouho zvažovala, jestli ji tam napsat, nebo ne.

Ale počkej... považuješ můj obličej za otravně hezký? Myslím, že to je od tebe první kompliment. Nechceš si o tom popovídat?

Nechci.

Myslím, že teď jsme si kvit. Tys o mně napsala, že jsem otravně hezký, a já, že se na tvé tvary pěkně kouká.

Takže tímhle tuhle konverzaci ukončíme?

Nemůžeš se dočkat, až se mě zbavíš? Stejně jako ten večer, kdy jsem ti přivezl mobil? Zabouchla jsi mi dveře před nosem.

Promiň, tenkrát jsi mě zaskočil.

Tebe moje návštěva překvapila? To můj rozkrok čelil tsunami.

Haha.

Jsem rád, že ti to připadá vtipné. Kámoš si myslel, že jsem se pochal, když jsem za ním dorazil do restaurace na večeři.

Mimochodem, v úterý si vezmi tenisky.

Proč?

To se dozvíš.

Mám se obávat?

Ne.

Napověz mi.

Myslím, že to bude tenhle týden jediná příležitost, kdy ti budou lítat koule do obličeje.

Okamžitě jsem svých rádoby vtipných slov litoval. Asi jsem to přehnal, ale byla to první věc, která mě napadla. *Ups.*

Vážně?

Chtěla jsi náповědu, tak jsem ti ji dal.

S Aspyn jsme ještě asi hodinu chatovali, než mi oznámila, že si musí jít umýt masku z obličeje. Požádal jsem ji, aby mi poslala svou fotku, než se umyje, a ona mě poslala do háje.

Vyhrabal jsem ze skříně svou starou masku Michaela Myerse a poslal jí fotku. Těžko říct, ale myslím, že jí to přišlo vtipné.

Po našem chatovacím rozhovoru jsem byl nabuzený. Jako bych měl v sobě tunu kofeinu. Vůbec jsem nemohl usnout. Místo toho jsem se s ní v duchu pořád dohadoval. Nebyl to obvyklý způsob, jakým mi žena nedala spát.

Následující úterý se Aspyn objevila v *nonnově* pokoji v černých jednoduchých šatech bez potisku. Nemohl jsem se ubránit smíchu. Musela si vybrat to nejtmaší a nejprostší oblečení, které měla, protože jsem si z ní utahoval kvůli Goofymu. Pochopil jsem, že je to protest. Naštěstí pro mě jí černý stejnokroj docela pěkně obepínal zadeček.

„Tak řekneš mi, kam dneska jedeme?“ zeptala se.

Nonno se rozzářil a odpověděl dřív, než jsem stačil otevřít pusu. „Jdeme si zahrát basketbal!“

Usmála se. „Aha, super. Nevěděla jsem, že hrajete basketbal, pane Serrano.“

„No, s Troyem jsme hráli ještě v době, kdy jsem mohl běhat. Ale musím přiznat, že mi to moc chybí. Byl to jeho nápad to znovu zkusit, tak uvidíme, jak mi to půjde.“

Podívala se na mě. „Myslím, že je to skvělá myšlenka.“

„Jsem rád, že si to myslíš.“ Prohlédl jsem si ji. „Mimochodem, pěkné šatičky.“

„Truchlím nad ztrátou své důstojnosti z minulé noci,“ řekla dostatečně potichu, aby ji děda neslyšel.

Se smíchem jsem zaklonil hlavu. „Ale no tak, vždyť víš, že to byla legrace.“

Zrudly jí tváře. *Hmm... Opravdu se ještě umí červenat?*

Než jsme vyrazili na hřiště, zastavil jsem u McDonald's. Takhle začínal každý výlet. Automaticky jsem Aspyn objednal černou kávu.

„Chceš ještě něco?“ Otočil jsem se na ni.

„Ne. Nemají nic, co bych mohla jíst.“

Zajímalo mě, proč se tak omezuje ve stravování. Měl jsem chuť si ji kvůli tomu dobírat, ale tentokrát jsem to neudělal a připomněl si, že mám postupovat opatrněji. Zdálo se, že jsem s ní v poslední době udělal pokrok, a nechtěl jsem to zkazit.

Když jsme dorazili na hřiště, nikdo tam nebyl. Jakmile jsme začali hrát, bylo zřejmé, že se děda baví. *Rozhodl jsem se správně*, pomyslel jsem si. I když *nonno* z kolečkového křesla nedokázal trefit koš, bavilo ho přihrávat nám a chytat míč. Čerstvý vzduch mu také prospíval. Hodil jsem mu balon, on ho přihrál Aspyn a ta se pokusila vystřelit na koš. Pořád se netrefovala, ale najednou se jí to povedlo. Přiběhl jsem k ní a zvedl dlaň, abychom si plácli. Trvalo jí celých třicet vteřin, než to udělala.

Na hřišti jsme zůstali téměř celé dvě hodiny, které utekly rychleji než obvykle. Všichni jsme se bavili.

Poté co jsme dědečka odvezli zpátky do domova a dovedli ho do pokoje, jsem na parkovišti doběhl Aspyn prchající k autu. Bylo mi jasné, že se snaží vyklouznout bez rozloučení.

„Bavila ses dobře?“ zeptal jsem se, když jsem s ní srovnal krok.

„Ty se ptáš?“ usmála se. „Jo, dneska to byla vážně zábava.“

„A jindy ses se mnou nebavila? Dneska to bylo poprvé?“

Když jsme zastavili před jejím autem, předstírala, že o tom přemýšlí. „No, je to poprvé, co jsme tvýho dědu nemuseli hledat.“

„To je pravda.“

Hledala v kabelce klíče. „Aspoň pro jednu jsme na něj dávali pozor.“

„Myslím, že bychom to měli oslavit.“ Rozhodl jsem se jít na věc. „Pojď se mnou dnes na večeři.“

Aspyn přestala hrabat v kabelce, kousala se do rtu a tvářila se, jako bych právě požádal o její prvorozené dítě. „Nemůžu. Musím se vrátit domů za Kiki.“

Do prdele. Jak to, že jsem na to zapomněl? Řekla mi, že každý den po práci vyzvedává neteř u babičky.

„Jasně, nedošlo mi, že ji hlídáš i ve všední dny.“ Naklonil jsem hlavu. „Kdy máš volný večer?“

„V pátek.“

„A nechceš tedy v pátek zajít na večeři?“

Chvíli si prohlížela špičky bot. „Já... víš, v pátek mám rande.“

S pocitem, že se mi nedostává energie, jsem polkl. „Opravdu? To je fajn. Někdo ze seznamky?“

„Jo.“

„Kam tě vezme?“

„Ještě nevím. Sejdeme se na skleničku a pak se rozhodneme, kam půjdeme na večeři.“

„Takže když máš v pátek plno, co kdybychom si vyrazili v sobotu?“

Ticho bylo ohlušující.

Aspyn si ještě několik vteřin kousala ret, než konečně řekla:

„Myslím, že radši ne, Troyi. Vážím si toho, že chceš být kamarád, ale ještě jsem se přes to nepřenesla.“

Takže v tom bylo něco víc než jen její nabitý diář. Opravdu se mnou nechce trávit čas o samotě. Rozhodl jsem se, že nebudu hajzl a nebudu na ni tlačit. Mám přece taky svou hrdost. Ale neskutečně mě to štvalo.

„Tak fajn, aspoň jsi upřímná.“ Ustoupil jsem o pár kroků a připadal si, jako bych dostal pořádnou facku.

Ta holka se mi v poslední době dostala pod kůži. Nemohl jsem přijít na to proč. Bylo to kvůli naší minulosti? Nebo se mi prostě i přes to všechno líbila? Za jiné situace bych se na holku, která mě odmítla, vykašlal. Ale tentokrát to bylo jiné.

Konečně našla klíče. „Tak dobrou noc.“

„Tobě taky.“

Stál jsem na místě a sledoval, jak odjíždí.

Místo toho, abych nasedl do auta a jel domů, rozhodl jsem se vrátit do domova a ještě si popovídat s *nonnem*.

Našel jsem ho v jídelně u večeře. Posadil jsem se vedle něj, ale moc jsme si nepovídali, protože se plně věnoval jídlu.

Nakonec mě uprostřed snění vyrušil. „Proč ten protáhlý obličej?“

Popadl jsem vidličku ze stolu a nabral si trochu jeho těstovin.

„O nic nejde.“

„Připadalo mi, žeš dneska se slečnou Aspyn docela dobře vycházel.“

„Ale houby,“ zamumlal jsem.

„Tak o co jde?“

„Šlo nám to skvěle, dokud mě na parkovišti neodmítla. Požádal jsem ji, aby se mnou šla na večeři – ne na rande, ale na večeři jen jako přátelé.“

Nonno se zasmál. „Čekáš, že tomu uvěřím?“

„Je to pravda. Víím, že by se mnou nechtěla chodit. Chci to s ní jen urovnat, možná ji poznat trochu líp po všech těch sračkách v minulosti.“

Dědeček se rozesmál.

Přimhouřil jsem oči. „Co je?“

Otřel si ústa. „Jsem starý, ale nejsem slepý, chlapče. Máš rád její zadek stejně jako já zmrzlinu od McDonald's nebo Sinatru.“

„Myslíš, že se mi líbí? Nechci po ní nic víc, než abychom byli kamarádi.“ Třel jsem si prsty spánek. „Jasně, je to sexy holka, ale o to tady nejde.“

Nonno na mě zamířil vidličkou. „Děláš si srandu, nebo co? Samozřejmě, že se ti *líbí*. Je to krásná holka... slušná, silná a nezávislá žena. Velmi milá. Co víc bys chtěl? I když vy dva máte společnou minulost, to už je dávno pryč – s dneškem to nemá nic společného.“

Bezmyšlenkovitě jsem si na vidličku natočil další špagety. „Je v tom něco víc než jen touha být s ní. Mám neodbytný pocit, že jí musím dokázat, že nejsem tak špatný člověk. Vůbec nechápu, kde o mně takové mínění získala.“

Děda se málem udusil smíchy. „Šimrá tě v podbřišku, co?“

Vykulil jsem oči a upustil vidličku. *Nevěřím* mi. Ale chápal jsem, proč o mých úmyslech pochybuje. Přiznávám, že se mi líbilo zírat na Aspynin zadek, ale *skutečně* mi nejde o to, dostat se jí do kalhotek. Nechci vypadat jako kokot, ale nemám problém si vrznout, kdybych po tom toužil. Nepotřebuju se plazit před ženskou, která mě nenávidí, v naději, že se se mnou vyspí.

Přemýšlel jsem o tom, jaké by to s Aspyn bylo. Možná jsem jednou nebo dvakrát fantazíroval o tom, co by se stalo, kdyby se ta energie mezi námi přenesla do ložnice... kdyby mě Aspyn přestala nenávidět.

„Jak to vy dva děláte?“ otázal se děda. „Ani trochu by mě nepřekvapilo, kdyby se to jednoho dne vyvrátilo a vy dva skončili spolu. Možná to teď vypadá, že tě nemá ráda, ale dočkej času jako

husa klasu. Obvykle je ten, kdo se o tebe nezajímá, rozpolcený. Možná tě odmítla, protože má strach, a ne, že by neměla zájem.“

„No, moje ego tuhle teorii určitě rádo zbaští, *nonno*.“

Děda dál přežvykoval sousto. „Takže ti prostě řekla jasné ne, když ses jí zeptal?“

„Přesně tak.“ Opřel jsem se na židli a zkřížil ruce na hrudi.

„Opravdu jsem ji jen pozval na večeři, nic víc. Možná stejně jako ty mým úmyslům nevěřila. Ale radši si vyrazí s nějakým buranem, kterého nikdy neviděla, než aby šla se mnou na večeři.“

„Má rande?“

„Jo. S nějakým chlápkem, na kterýho narazila na seznamce.“

„Co to je?“

„Online seznamování. Víš, ta věc, jak jsem ti jednou ukazoval na telefonu, když ses mě zeptal, jestli si hledám nevěstu na objednávku.“

„A proč si musí hledat chlapa takhle?“

„Tak se dneska seznamuje každý. Už se málokdy stane, že si člověk vyrazí ven a potká někoho náhodou.“

Zamračil se. „To je smutný.“

„Jo, seznámit se s lidmi přes internet je snazší.“

„Ale,“ pokračoval, „je to jako být dítětem v cukrárně. To také neví, jak si z toho nepřeberného množství cukrovinek vybrat tu nejlepší. Stejně tak si lidi nechají utéct něco dobrého, protože si pořád myslí, že se objeví něco lepšího. A pravděpodobně každý den míjejí někoho, kdo by mohl být velkou láskou jejich života. Chce to víc než jen letmý pohled, abychom poznali, jestli je někdo ten pravý.“

Napil jsem se vody. „To je zajímavý pohled. A souhlasím, že někdy je toho na mě moc. Myslím, že dřív byl život jednodušší... dneska je to složitý.“

Nonno zmačkal ubrousek. „Podívej, jsi můj jediný vnuk a chci pro tebe to nejlepší. Můžu jen doufat, že budeš mít štěstí a jednou potkáš ženu, kterou budeš milovat tak, jako já miloval tvou babičku.“

V hloubi duše jsem si to taky přál. Ale ne teď nebo v dohledné době. Ale jednou určitě. Dědečkovi bylo kolem třiceti, když potkal babičku. A jedinou vážnou známostí mého otce je jeho současná přítelkyně, se kterou se seznámil po čtyřicítce. To je jen důkaz, že někdy chvíli trvá, než se ta pravá objeví.

„Vím, jak moc ti babička chybí,“ řekl jsem. „Je mi to moc líto.“

„Jestli je všechno, co mi říkáš, pravda, byla by na tebe pyšná, že se snažíš být lepším člověkem, Troyi.“

Hlavou mi probleskla babiččina tvář. Její rady a výchova nebyly jen láskyplné. „No, když mě jednou nebo dvakrát praštila tou dřevěnou vařečkou, možná jsem dostal trochu rozumu. I když to trvalo deset let, než mi to došlo.“

V pátek večer jsme si s Erikem zaskočili po práci na skleničku do Meadowbrook Center, než se tam sešel se svou přítelkyní na večeři. I když byl Meadowbrook okrajovou čtvrtí, měl pěkné malé centrum s bary, restauracemi a městskou atmosférou.

Po odchodu z baru jsem uvízl v dlouhé koloně aut, která stála na červenou na hlavní ulici, kde se nacházelo mnoho restaurací. Při pohledu doprava jsem nevěřil vlastním očím. Zpočátku jsem si nebyl jistý, ale byla to ona. Aspyn seděla s nějakým chlápkem u stolku na chodníku před restaurací. On byl ke mně otočený zády, ale její tvář jsem rozeznával jasně. Nevypadala zrovna spokojeně, nervózně si pohrávala s vlasy a zdálo se, že ho poslouchá jen na půl ucha. Její oči trochu bloudily.

Řeč těla nikdy nelže, takže mi bylo jasné, že se jí ten chlap moc nezamlouvá.

Sledovat Aspyn na rande, zatímco jsem stál v koloně, bylo jako náhodně narazit na vrak auta – věděl jsem, že bych se neměl dívat, ale nešlo se odvrátit. Byl jsem tak zabraný do jejího sledování, že jsem si ani nevšiml, že se na semaforu rozsvítila zelená. Auto za mnou zatroubilo, a tak jsem bezmyšlenkovitě sešlápl plyn. Problém byl, že auto přede mnou se ještě nepohnulo, takže jsem narazil přímo do jeho zadního nárazníku. Z vozidla vystoupil muž, jehož vztek se nedal přehlédnout.

Muž máchal rukama. „Na cos, kurva, myslel?“

Vystoupil jsem a zabouchl dveře, protože kolem nás začala projíždět ostatní auta. „Omlouvám se, i když vím, že tady je omluva málo platná. Měl jsem myšlenky někde jinde.“

Aspyn se mi dostala tak hluboko pod kůži, že jsem na nic jiného nemohl myslet.

„Vždyť nemám ani to zasraný pojištění!“ křičel. „Co teď sakra budu dělat?“

„Bez obav. Je to samozřejmě moje chyba.“ Ukázal jsem ke krajnici. „Zajedeme k chodníku a sepíšeme to.“

Se zapnutými výstražnými světly jsem zastavil u chodníku a on udělal totéž. Pořád byl naštvaný, ale zdálo se, že ho uklidnilo ujištění, že škodu uhradí moje pojišťovna.

Když jsem mu sdělil všechny své údaje, odjel.

Právě jsem se chystal nastoupit zpět do rangeroveru a odjet, když jsem uslyšel Aspynin hlas.

„Co se to sakra děje?“ Vrhla se ke mně. „Měl jsi nehodu?“

Překvapilo mě, že opustila svůj doprovod a přišla za mnou.

„Jen malé ťuknutí,“ řekl jsem.

Podívala se na promáčkнутý předek mého vozidla. „Sakra.“

„Já vím. Je to na nic.“

„Tys jen tak náhodou boural přímo před restaurací, kde jsem zrovna seděla?“

Uvědomil jsem si, že to vypadá divně, ale útok je nejlepší obrana. „Na co narážíš, Aspyn? Že to, že jsem zrovna tady, není náhoda? Je to hlavní ulice přes město, takže pokud se chceš někam dostat, musíš tudy projet.“

„Ne, to jsem nenaznačovala. Jen je divné, že se to stalo přímo před restaurací, kam jsem si vyrazila. To je všechno.“

Prohrábl jsem si rukou vlasy. „Promiň, že ti kazím rande, ale nesledoval jsem tě.“

Rozhodně jsem nehodlal přiznat, že jsem byl kvůli ní tak roztěkaný. Celé téhle situaci se dalo předejít, nebýt mé... zvědavosti.

„Měla by ses vrátit ke svému příteli,“ řekl jsem jí. „Tady už není nic k vidění.“ Okamžitě jsem svého ostrého tónu zalitoval.

Její nálada se zlepšila. „Promiň, jestli sis myslel, že jsem naznačovala, že mě špehuješ. To by bylo samozřejmě směšné. Jen mě překvapilo, že tě vidím, to je vše.“

Vtom se vedle nás objevil chlápek, který pozval Aspyn na večeři. Byl vysoký, hubený, v saku, které mu bylo o dvě čísla větší.

„O co tady jde?“ zeptal se.

Od začátku se mi jeho přístup vůbec nelíbil. Zatnul jsem pěsti.

„Říkala jsem ti to,“ odpověděla Aspyn. „Tohle je můj kamarád, takže jsem se jen chtěla ujistit, jestli je v pořádku.“

Překvapilo mě, že o mně mluvila jako o kamarádovi – vzhledem k tomu, jak mé snahy v tomto ohledu odmítala. Možná jsem udělal větší pokrok, než jsem si uvědomoval. Cokoli bylo lepší než „ten týpek, který mě na střední škole neuvěřitelně štvál“.

„Kamarád?“ Prohlédl si mě a povytáhl obočí. „Vypadalo to, že se hádáte.“

„Nehádali jsme se,“ řekla.

Založil si ruce v bok. „No, myslím, že je krajně nevhodné opustit přítele, který tě pozval na rande, a jít si promluvit s jiným mužem.“

To ten kretén myslí vážně?

„Hej, zbláznil ses?“ ušklíbl jsem se. „Přece ti řekla, že jen zjišťuje, jestli se jejímu kamarádovi nic nestalo.“

„Při bouračce,“ dodala.

Podíval se na nás. „Jasně, ale i tak si myslím, že není vhodný, že tu stojíte a povídáte si, zatímco já sedím sám u stolu.“

Aspyn se rozhlédla, jako by se chystala z místa činu utéct.

„Promiň, mrzí mě, že to vidíš takhle, ale –“

„Neomlouvej se tomu *psychopatovi*,“ řekl jsem.

„To slovo se ti líbí, že?“ Sarkasticky se na mě usmála a otočila se k němu. „Nelíbí se mi tvůj přístup, Briane. Nemáš právo mi říkat, co je správné a co ne, když se skoro vůbec neznáme. A když už mluvíš o tom, co je vhodné, nebo ne, tak zvyšovat na mě nebo na mého přítele hlas rozhodně vhodné není.“

Už podruhé mě nazvala svým přítelem. *Páni!*

Sáhla do kabelky. „Tady máš dvacku za moji útratu.“

Ztroskotanec si od ní skutečně peníze vzal, pak zavrtěl hlavou a rozčileně odešel.

Nemohl jsem si pomoci a zavolaal jsem za ním. „Měl by sis našetřit na oblek, který ti padne, kreténe. Tenhle sis vyhrabal v tátově skříni? Zastranej ubožáku.“

„Ježíši...,“ zamumlala.

S Aspyn jsme chvíli stáli mlčky.

„Zeptal bych se tě, jak dopadlo rande, ale...“

Obrátila oči v sloup a vlasy jí vlály ve větru. „Velmi vtipný.“

„Dobře, musíš uznat, že celá tahle situace je docela legrační.“

„Víš, ta tvoje bouračka před restaurací byla vlastně to nejlepší, co se mohlo stát. Hledala jsem způsob, jak z toho mizerného rande

utéct.“

„No, tak to jsem zabodoval, co? Možná je to první krok k tomu, abych si získal tvou přízeň.“

„Jestli je autonehoda prvním krokem, nevím, co dalšího uděláš.“

„Dalo by se říct, že jsem proces sebeobhajoby začal... s razancí,“ zasmál jsem se.

„To tedy jo,“ oplátila mi úsměv.

Sakra, tak krásně se směje. A dnes večer jí to moc slušelo. Měla na sobě zelené šaty, které obepínaly její křivky na těch správných místech. Ta uniforma s Goofym ať jde k čertu.

Povzdechl jsem si. „Ale vážně, je to ubožák.“

„Jo. Jeho reakce, že jsem si s tebou přišla promluvit, nebyla jediným varovným signálem. Předtím, když jsme čekali ve frontě na stůl, byl strašně nedůtklivý. Upřímně řečeno, měla jsem ho poslat do háje už dávno.“

Polkl jsem vztek. „No, kdyby ses na něj vykašlala, tahle úžasná podívaná by se nekonala. Teď mám aspoň čím pobavit dědu, až mu zítra přinesu snídani.“

„Tomuhle se určitě zasměje.“

Přehnaně jsem si odkašlal. „Všiml jsem si, že jsi použila slovo na K, když jsi mě představovala.“

Svraštila čelo. „Opravdu?“

„Ne to slovo na K, které obvykle používáš,“ zasmál jsem se.

„Mluvila jsi o mně jako o *kamarádovi*. Vlastně jsi to řekla několikrát.“ Pokrčil jsem rameny. „Tedy ne, že bych to počítal.“

„Aha, máš pravdu.“

„Asi bych se z toho neměl tak radovat, co?“

„Jasně, rozhodně ne tak, abys naboural auto,“ rozesmála se.

Očima jsem krátce sjel do jejího výstřihu. Cítil jsem, jak se mi rozbušilo srdce. *Sakra. Nonno* má pravdu, moje úmysly nejsou tak čisté. Musel jsem si to namlouvat.

„Dostali jste se vůbec k jídlu?“ otázal jsem se.

„Ne, dali jsme si jen pití a on měl předkrm... ale já stejně ty sračky nemůžu jíst. Chtěli jsme si akorát objednat hlavní chod, když se ozvala ta rána.“

„Pak mi tedy dovol, abych tě pozval na večeři. To je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat, když už jsem ti *zkazil* rande.“ Zvedl jsem

dlaně. „Hele, není to žádný podfuk, jen kamarádská večeře.“ Mrkl jsem na ni. „*Kamarádi*. To zní hezky, ne?“

K mému překvapení souhlasila. „Tak fajn, ale platím si sama.“

„Promluvíme si o tom,“ řekl jsem a moc dobře věděl, že ji nenechám zaplatit. „Chceš jíst tam, nebo někde jinde?“

„Za rohem je japonská restaurace, kterou jsem chtěla vyzkoušet.“

„Super. Tak tam jdeme.“

Protože to bylo tak blízko, Aspyn se rozhodla, že tam dojde pěšky, zatímco zajedu s autem na stejné parkoviště, kde parkovala ona.

Do *Yamaguri House of Sushi* to byly jen tři minuty chůze.

Do restaurace v suterénu se scházelo po schodech. Bylo to pohodové místo s jasně červenými tapetami, tlumeným osvětlením a velkým akváriem plným tropických ryb uprostřed místnosti. Dostali jsme stůl v rohu. Servírka nám přinesla jídelní lístek a zapálila svíčku na stole.

Povzdechla si. „Tohle je mnohem lepší.“

„Myslíš to, že sedím naproti tobě místo Briana?“ usmál jsem se.

„No, spíš jsem měla na mysli místo, jídlo, prostředí... Ale souhlasím, i společnost je mnohem příjemnější.“

„Bohužel, vzhledem k Brianovi a jeho chování to zase tak velká pocta není.“

„To je pravda.“ Zachichotala se.

Sakra, zase ten její neodolatelný úsměv. Klidně bych se na ni mohl dívat celé dny.

Kéž bych se k ní dostal tak blízko, že bych ji donutil říčet smíchy. Ježíš.

Jak mě to vůbec napadlo?

Moje nadržené podvědomí si zřejmě myslelo, že by se na tuhle party mohlo taky vetřít.

Ignoruje fakt, že můj pták se vzpínal v kalhotách, jsem se nenuceně zeptal: „Říkala jsi, že jsi tu ještě nikdy nebyla?“

„Ne, jsem tu poprvý. Miluju sushi, navíc je to jedno z mála jídel v restauraci, které můžu jíst, aniž bych musela číšníka otravovat a žádat o úpravu.“

„Jestli se můžu zeptat, jak je to s těmi tvými dietními omezeními?“

„Nejspíš si myslíš, že jsem nějaká divná, co? Víš, taková ta věčně nespokojená ženská.“

„Nic takovýho netvrdím...“ *Tentokrát.*

Napila se vody. „Nejdřív si objednáme. Odpověď je trochu zdlouhavější.“

To mě zaujalo. „Tak fajn,“ řekl jsem a prohlédl si jídelní lístek.

Nebyl jsem typickým příznivcem sushi. Měl jsem rád tepelně upravené ryby. Ale tady jsem si vybral kuřecí teriyaki. Aspyn si objednala dvě porce syrového lososa a tuňáka zabaleného v okurce a k tomu edamame.

Když servírka odešla, zkřížil jsem ruce. „Tak a teď mi pověz o té své dietě.“

„Není to dieta,“ opravila mě. „Je to způsob života. A nemá to nic společného s potřebou být nudný.“

„Prozrad' mi víc.“

Vydechla a pohrávala si s obalem od hůlek. Kůže na krku jí trochu zčervenala. „Před pár lety jsem začala mít nějaké zdravotní problémy. Tehdy jsem netušila, jestli to souvisí se stresem, nebo je v tom něco víc.“

Přimhouřil jsem oči. „Jaké problémy?“

„Slabost, brnění, únava, podivné vyrážky, které se objevovaly a mizely.“

„Aha...“

„Lékaři provedli řadu testů na roztroušenou sklerózu, lupénku, problémy se štítnou žlázou... ale nic nebylo jednoznačné. V podstatě tyhle nemoci vyloučili, ale některé autoimunitní markery v krevním obraze byly mírně zvýšené. Takže došli k závěru, že mám jakousi formu autoimunitního onemocnění, které není jinak specifikováno.“

„To mě mrzí... O autoimunitních chorobách toho moc nevím. Jak moc je to zlé?“

Moje otázka pravděpodobně vyzněla hodně laicky, ale skutečně jsem o tomhle nic nevěděl.

„No, *může* to být špatné, když nedokážeš ty příznaky potlačit. Provedla jsem spoustu průzkumů a zjistila, že existují autoimunitní dietní návyky, na které spousta lidí nedá dopustit. Fungují ale jen tehdy, když opravdu ze svého jídelníčku vyřadíš všechny špatné potraviny.“

„A jaké to jsou? Vím, že cukr není moc zdravý...“

„Lepek – tedy veškeré pečivo a těstoviny a podobně. Navíc všechny mléčné výrobky a cukr.“

Zatraceně.

„A co tedy vlastně můžeš jíst?“

Zasmála se. „Je toho hodně, všechno ovoce a zelenina, maso a ryby. A některé nelepkové škroby, jako jsou brambory a rýže.“ Povzdechla si. „Není to tak hrozný, když si na to zvykneš. Ale je to otravný, když si chceš zajít do restaurace.“

„Nebo když tě pitomci jako já obviňují, že jsi zahořklá, protože si nedáváš do kafe cukr.“

„Přesně tak.“

„Jestli se můžu zeptat, jak to, že když takhle jíš... nejsi žádný vyžle? Vypadáš zdravě, a to myslím v tom nejlepší slova smyslu.“

„Z ořechů ti naroste velký zadek,“ zasmála se. „Jím jich hodně, jsou to zdravé tuky, stejně jako avokádo a plnotučné kokosové mléko.“

„Chápu,“ přikývl jsem. „A už se to zlepšilo?“

„Upřímně? Cítím se úžasně. Lépe, než jsem se kdy cítila, dokonce i předtím, než začaly všechny ty příznaky. Proto se nechci vrátit k tomu, jak jsem jedla dřív. Jednou jsem zkusila znovu jíst některé potraviny a mnoho příznaků se vrátilo.“

„Je skvělý, že jsi na to přišla sama.“

„Jo, je to dobrý pocit.“

„Dík, žes mi to vysvětlila. Teď to konečně chápu.“ Zvedl jsem konvici. „Můžeš pít zelený čaj?“

„Jasně,“ rozesmála se, „vlastně ho piju pořád.“

Nalil jsem jí šálek a pak jsem si nalil sám.

„Když už mluvíme o chlebu a cukru...,“ řekla, „... musí to být pro tebe obzvlášť těžký pochopit, protože tví prarodiče měli italskou pekárnu, že?“

„Ty o tom víš?“

„Jo,“ přikývla.

„Nonno a nonna byli v Meadowbrook legendární. Děda každý den vstával ve tři ráno, šel do pekárny zadělat těsto. Babička ho brzy následovala. A měli otevřeno do sedmi do večera, aby si u nich stihli nakoupit lidi vracející se z práce. Takže měli hodně dlouhý den.“

Domů se obvykle dostali hodně pozdě. Chodil jsem k nim na druhou večeři, babička vždycky udělala nějaké těstoviny.“

„Italové a těstoviny? Neříkej...,“ škádlila mě.

„No fakt, dovedeš si to představit?“

„Počkej...,“ zarazila se. „Žil jsi s nimi, nebo s tátou?“

„U obou. Když jsem byl malý, bydleli jsme všichni v jednom domě. Já s tátou ve druhém patře a prarodiče dole. Táta pracoval u hasičů a často chodil na noční směny. Někdy jsem byl doma sám a někdy u babičky s dědou. A to jsem pak vždycky měl druhou večeři – buď těstoviny, nebo chleba, který zbyl v prodejně a už se nedal prodat.“

„Několikrát jsem v té pekárně byla, ale nikdy jsem nevěděla, kdo jsou její majitelé... a už vůbec ne, že to jsou tvoji prarodiče.“

„Kdybys to věděla na střední, určitě by ses jí vyhnula, ne?“

„To rozhodně ne, protože měli moc dobré *cannoli*,“ zasmála se.

„Ty trubičky s ricottou byly fakt boží.“

Aspyn si povzdechla. „Jak to tak popisuješ, vypadá to, žes měl idylický dětství. Výborná italská jídla každý večer, chleba, co hrdlo ráčí, babičku s dědou, kteří žili ve stejném domě...,“ odmlčela se a zadívala se mi do očí. „Ale určitě nebylo snadné vyrůstat bez mámy.“

Srdce se mi sevřelo. Jestli někdo věděl, jaké to je, byla to Aspyn. Protože sama se teď stará o dítě v přesně takové situaci.

„Nebylo to snadný,“ souhlasil jsem a rozhodl se, že to teď nebudu víc rozebírat. Nechtěl jsem si kazit náladu dnešního večera. Místo toho jsem změnil téma. „Vím, že to dokážeš pochopit kvůli Kiki.“

„Jo. Ať jí dám sebevíc lásky, nikdy jí mámu nenahradím. Tak to prostě je.“

Chtěl jsem se zeptat, co se její sestře stalo, ale vycítil jsem, že není vhodná chvíle, protože bych musel mluvit o své matce. A na to jsem nebyl připravený. Ale věděl jsem, že *jednou* jí to budu schopný vyprávět. Aspyn je dobrá posluchačka a pochopila by to. Toužil jsem tu s ní zůstat celou noc a povídat si – ale ne o matce.

„Bydlí tvůj táta pořád v domě, ve kterém jsi vyrůstal?“ zeptala se.

„Když šel děda do domova důchodců, prodali s tátou dům. V té době jsem byl v Seattlu. Otec si koupil menší domek, kde teď bydlím.“

„Chápu.“ Napila se čaje.

„Ty máš svůj vlastní dům, nebo si ho pronajímáš?“ zeptal jsem se.
„Koupila jsem si ho. Sotva pokryju měsíční hypotéku, ale nějak to zvládám.“

„To je dobře, je chytřejší mít ho vlastní. A je to pěkný malý domek, i když na něj nemám zrovna dobré vzpomínky, protože jsem tam byl napadený.“

„Ještě jednou se za tu vodní pistoli omlouvám.“

„Třeba mě jednou pozveš na kafe a pak Kiki ukážu, že nejsem žádný bubák.“

Přikývla, ale zjevně se k ničemu nezavázala.

Při večeři jsme se dali do lehčí konverzace. Ptala se mě na mé zkušenosti ze studia na Floridské univerzitě a na to, proč jsem se dal na finance. Vyprávěl jsem jí o životě v Seattlu. Ona se ještě rozpovídala o tom, jaké to je pomáhat s výchovou neteře. Kdybych nevěděl, jak to je, řekl bych, že mi tenhle večer připadal jako zatraceně dobré *rande*. Ale nehodlal jsem to kazit tím, že bych něco naznačoval. Navzdory tomu, že jsme si alespoň jeden večer rozuměli – a navzdory tomu, že jsem si nemohl nevšimnout, jak jí v tlumeném světle restaurace září zelené oči –, jsem věděl, že Aspyn a já nejspíš nikdy nebudeme nic víc než kamarádi. To, že mě bere jako přítele, *byl* ten nejlepší scénář. A to mě štvalo, protože díky dnešnímu večeru jsem si uvědomil, jak moc ji mám rád.

Do prdele.

Opravdu se mi líbí.

Kapitola pátá

Aspyn

V pondělí se mě v práci jedna ze sester, Shala, zeptala, jak dopadlo moje rande o víkendu. Když jsme obědvaly v jídelně, vyprávěla jsem jí, co se stalo a že jsem nakonec večeřela s Troyem Serranem. Moje neúspěšné rande s Brianem se v podstatě změnilo v úžasné rande s Troyem, i když jsem stále nechápala, co k němu doopravdy cítím. Ale bylo mi s ním dobře. To se nedalo popřít.

Shala se mým vyprávěním až příliš bavila.

„Upřímně, jaké máš vyhlídky?“ zeptala se. „Vypadá to, jako by ses od toho chlapa nemohla odtrhnout. Ale líbí se mi to.“

„Nakonec to byl docela hezký večer.“

Bylo to poprvé, co jsem byla s Troyem, aniž bych musela myslet na minulost. Ponořila jsem se do rozhovoru – a občas jsem se trochu ztrácela v jeho nádherných očích.

„Vypadá to, že ses vyhnula problémům, když se Brian tak brzy odkopal.“

Přikývla jsem. „To jo. Vždycky je fajn, když někdo hned na začátku ukáže svou pravou tvář. Ušetří ti to zbytečně promarněný čas. I když mě osobně nijak nepřitahoval, takže by to nejspíš stejně nikam nevedlo, i kdyby se ukázalo, že je to obstojný kluk.“

„Fyzická přitažlivost je důležitá.“ Ukousla si sendvič a žvýkala. „Když už mluvíme o přitažlivosti, co Troy? Jaké je *jeho* pravé já? Myslíš, že je pořád stejný blbec, jako tenkrát na střední?“

Zavrtěla jsem hlavou. Dospělého Troye jsem ještě pořádně nepoznala. „Vždycky mě učili, že se lidé nemění. Netvrdím ale, že neexistují výjimky. Zatím s ním nemám dost zkušeností, abych ho považovala za důvěryhodného.“

Nacpala si do úst pár chipsů. „To je škoda, protože je zatraceně hezký.“

„Kdyby byl Troy tak spolehlivý, jako je sexy, určitě bychom neměly problém, co?“ zasmála jsem se.

Pokračovaly jsme v rozhovoru, když se téma změnilo z Troye na Kiki. Shala měla tři děti, z nichž jednomu bylo osm jako mé neteři,

takže jsem se k ní často obracela o radu.

Náš rozhovor přerušila, když se mi zadívala přes rameno. „Ach jo. Podívejme, kdo je tady.“

Otočila jsem se a uviděla usmívajícího se Troye, jak kráčí k našemu stolu.

Ubrouskem jsem si otřela ústa. „Co tady děláš?“

„Co myslíš? Jsem na návštěvě u dědečka.“

„Já vím... ale obvykle chodíš v úterý a ve čtvrtek.“

Posadil se vedle mě. „Není to nic závazného, Dumontová. Nejsou to jediný dny, kdy za ním chodím, jen dny, kdy spolu chodíme ven. Někdy se tu stavím náhodně – přinesu mu koblihu nebo ho pozdravím během pauzy na oběd.“ Podíval se na můj prázdný talíř. „Co to děláš... ty jíš?“

„Jo.“ Zastrčila jsem si vlasy za ucho. „Právě jsem dojedla.“ Chloupky na pažích mi se mi naježily – způsob, jakým moje tělo reagovalo, když byl v blízkosti, mě znervózňoval.

„Co chystáte na zbytek dne?“ zeptal se.

„Za chvíli budeme zpívat.“

„Fajn, jak to probíhá?“ zeptal se.

„Já hraju na klavír a zpívám a všichni ostatní...“ Odmlčela jsem se, na okamžik mě rozptýlil jeho... *obličej*.

„... zpívají s tebou,“ dokončil s úsměvem mou větu.

„Přesně.“

„Co zpíváte?“

„Obvykle si vybereme jednu kapelu nebo interpreta a projdeme několik písní z jejich katalogu. Dnes je na pořadu duo *Carpenters*.“

Poškrábal se na bradě. „No jo... bratr a sestra ze sedmdesátých let. Tragické, jak zemřela. Proč sis je vybrala?“

„Jejich písně se hrají docela snadno a jsou oblíbené u fanoušků.“

Vtom se v jídelně objevila ředitelka domova Nancy a zeptala se Troye, zda by ho mohla vyzpovídat ohledně několika finančních záležitostí. Souhlasil, a když se omluvil, po zbytek odpoledne jsem ho už neviděla.

Zpívání, které jsme pořádali několikrát týdně, se obvykle konalo ve tři hodiny. Líbilo se mi, že mi díky tomu poslední hodina směny utekla docela rychle.

To, že jsem uměla hrát na klavír, jsem nikdy dřív nevyužila, dokud jsem nedostala tuhle práci. Vždycky jsem hodiny prosezené v dětství u klavíru považovala za promarněné a zbytečné, ale to, že jsem mohla hrát zdejšími lidmi, bylo jednou z mých největších radostí. Vybírala jsem písničky, které si možná pamatovali z mládí, a rozdávala jsem jim listy s texty.

Dnešní zpívání začalo zcela běžně, když se všichni usadili na svá místa. Poté co jsem rozdala papíry s texty, jsem si všimla, že dovnitř vešel Troy i s dědečkem na pojízdném vozíku. *On je pořád tady?* A nejen to, přes rameno měl přehozenou kytaru.

Co to...?

Zaparkoval pana Serrana na místě vpředu, poblíž klavíru.

„Co to děláš?“ otázala jsem se.

Troy odložil kytaru. „Doufám, že ti to nevadí. Říkal jsem si, že čím víc nástrojů, tím líp.“

„Hraješ na kytaru?“

„Jo, učil jsem se to ve volném čase.“

„Aha, to je pravda. V *nekrologu* ses o tom zmínil.“

„Zaskočil jsem domů, stáhl si noty dua *Carpenters* a vytiskl si je. Napadlo mě, že bych si mohl zahrát s tebou – tedy pokud by ti to nevadilo?“

Co mám říct... odmítnout? „Uh, jistě. To je v pohodě.“

„Určitě?“

Přikývla jsem, i když mě vyhlídka na to, že bude hrát vedle mě, znervózňovala. Ještě nikdy jsem nemusela být s nikým synchronizovaná. Tohle měl být neformální zpěv v domově důchodců, ne nějaké bizarní duetové vystoupení.

„Kterou písní začneme?“ zeptal se.

„*Být ti nablízku*.“ Cítila jsem, jak se mi rozpálily tváře.

Přikývl a začal se probírat notami.

Než abych se nechala pohltnout nervozitou, přinutila jsem se sednout ke klavíru a prostě začít. Nebyla jsem nejlepší zpěvačka, ale obvykle jsem si se zpěvem nedělala starosti, protože jakmile jsem vybrnkala první tóny, můj hlas přehlušily všechny ostatní rozladěné hlasy v místnosti. Ale dneska jsem slyšela jen Troye – protože byl hned vedle mě. A víte co? Měl opravdu pěkný hlas. A taky se mu podařilo držet se mnou krok. Nebo jsem možná dokázala držet krok já s ním.

Ať tak či onak, kytara skvěle doplňovala klavír, navzdory mým předchozím pochybnostem. Byli jsme nezvyklá hudební dvojice, ale fungovalo to.

Myslím, že všichni ocenili změnu, kterou Troy s kytarou do našeho odpoledního zpívání vnesl. Všechny starší ženy jím byly pochopitelně okouzleny. Zahráli jsme pět písní, mezi nimiž vznikla spousta pauz na vzpomínání, a zakončili jsme je přídávkem *Sotva jsme začali žít*. Hodina utekla ještě rychleji než obvykle.

Po uplynutí našeho času jsem odtlačila klavír do rohu místnosti a došla k Troyovi.

Přehodil si popruh kytary přes rameno. „Jsou čtyři. Teď už máš volno, že?“

„Jo, jen posbírám všechny ty noty.“

„Super. Pomůžu ti uklidit a vyprovodím tě.“

Když jsem procházela místností, naskočila mi husí kůže. Jako by se mezi mnou a Troyem od minulého večera něco změnilo.

Když byla místnost uklizená, Troy počkal, až si ze šatny vezmu své osobní věci. Pak jsme společně pomalu vyšli na parkoviště. Pochopila jsem, že má důvod, proč na mě čekal.

Když jsme zastavili před mou červenou Hondou Civic, Troy řekl: „Ten pocit je vzájemný, Aspyn.“

Ten pocit je vzájemný? „O čem to mluvíš?“

„Co jsi o mně řekla té holce, se kterou jsi obědvala.“

Cože? Můj mozek se snažil vrátit zpět. „Tys poslouchal náš rozhovor?“

„Byl jsem na chodbě před jídelnou – hned za rohem u recepce, kde se zapisuje. Nemohl jsem to neslyšet.“

Odkašlala jsem si a obávala se nejhoršího. „Nepamatuju si, co jsem říkala.“

„Upřímně, byla to napůl urážka, napůl kompliment, ale... rozhodl jsem se na to dívat pozitivně.“

Olízla jsem si rty. „Co jsem říkala?“

„Že by sis přála, abych byl tak spolehlivý, jako jsem sexy.“

Do prdele.

Do prdele.

Do prdele.

To, co slyšel, jsem nemohla nijak popřít. Musela jsem se přiznat.

„Řekla jsem to, protože jsem netušila, že to slyšíš.“

„Jasně. A chápu to. Víím, že mi nevěříš, ani bys neměla – zatím. Ale musím říct, že mě to příjemně překvapilo.“

Pálily mě tváře. „Víš, že jsi sexy, to pro tebe přece není žádná novinka.“

„Ale to, že tě fyzicky neodpuzuju, je pro mě *naprostá* novinka. V minulosti jsi o mně tvrdila, že jsem *otravně hezký*, ale nikdy jsi neřekla, že jsem sexy. Překvapuje mě, že mě považuješ za přitažlivého... protože když někoho nemůžeš vystát, tak je ti většinou úplně jedno, jak vypadá.“

Polkla jsem a snažila se co nejlépe z té situace vybruslit. „No, to nic neznamená. Myslím, že Ted Bundy byl taky docela fešák – svým způsobem –, ale nikdy bych si ho k sobě domů nepustila.“ *Sakra, co jsem to zase řekla?* Byla jsem tak nervózní, že jsem mluvila samé nesmysly.

Přimhouřil oči. „*Nesrovnávala* jsi mě teď s tím násilníkem a sériovým vrahem, že ne?“

„Ne, chtěla jsem jen říct, že vzhled nevypovídá nic o povaze člověka.“

„Hmm... to se ti tedy povedlo,“ ušklíbl se.

Zavrtěla jsem hlavou a sklonila ji. „Omlouvám se, vyznělo to fakt hrozně. Abych byla upřímná, stydím se. Asi to nezvládám nejlíp.“

„To proto, že jsem tě záměrně uvedl do rozpaků, když jsem se tu dneska objevil s kytarou, co? Vidíš? Už teď ti dokazuju, že máš pravdu. Nedá se mi věřit.“ Povzdechl si. „Tak už toho radši nechám.“

„Dík.“

„Pod jednou podmínkou...“ Ústa se mu zkřivila do úsměvu.

„Jsi strašný,“ zasmála jsem se.

„Ne tak strašný jako sériový vrah.“

Zkřížila jsem ruce na hrudi. „Tak co je to za podmínku?“

„Že mi dáš šanci změnit tvůj názor na mě, než se budu muset vrátit do Seattlu. Chci, abys mi důvěřovala...“ odmlčel se. „No, víš...“

„Chápu, o co ti jde.“ Zakoulela jsem očima. „Ale nevím, proč je to pro tebe tak důležitý.“

Slunce se odráželo v jeho nádherných očích, když se na mě díval. „Ani já to nedokážu vysvětlit, Aspyn. Jediné, co ti můžu říct, je, že

ve chvíli, kdy jsem se tu po tak dlouhé době zase objevil, mi došlo, že těch posledních více než deset let uteklo jako voda. To, jak ses na mě dívala a jak ses ke mně chovala, když jsme se poprvé znovu setkali, se mi vůbec nelíbilo. Když jsem zůstal sám v tátově domě, o mnohém jsem přemýšlel. I když jsem úspěšný v práci, jsou oblasti, na kterých musím ještě zapracovat. Přestože jsem si sepsal na profil seznamky skvělý nekrolog, vím, že jsem dosud na téhle zemi neudělal nic skutečně pozitivního. Kdyby se se mnou nedejbože něco stalo, nechci, aby se na mě vzpomínalo jako na *toho kretěna z meadowbrookské střední*.“

„A proč by to, že ses stal lepším člověkem, mělo nějakou souvislost se mnou? Už jsem ti říkala, že nejsem žádný tvůj charitativní případ ani testovací subjekt.“

Troy si povzdechl. „Podívej, jsi někdo, komu jsem v minulosti nepřímo ublížil. I když tvrdíš, že mi odpouštíš, nevěřím ti. A ty *očividně* nevěříš mně. Sama jsi to řekla.“ Blýskl bezelstným úsměvem. „Ale taky... jsi *zábavný* testovací subjekt. Vycházíme spolu líp, a když ne, tak se mi naše hádky taky líbí. Takže to je výhra pro všechny, ne?“

„Musím přiznat, že když jsme byli minule v té japonské restauraci, bavila jsem se skvěle,“ přiznala jsem.

„Až na to, že jsi se mnou vlastně nechtěla nikam jít. Byla to náhoda, že jsem byl poblíž a že se Brian v tom příšerném obleku ukázal jako naprostý pitomec.“

„To je pravda.“

„Co děláš o víkendu?“

„Tenhle víkend nemůžu nic, mám na starosti Kiki, protože rodiče jedou na svatbu někam na sever státu New York.“

„Mohl bych třeba přinést pizzu, kdybys chtěla?“ Přivřel oči.

„Sakra... pizzu nemůžeš.“ Luskal prsty. „Přinesu ti nějaké sushi, co máš ráda. Má Kiki ráda pizzu?“

„Jo, může se po ní utlouct.“

„Tak já jí a sobě koupím pizzu a pro tebe sushi. Napiš mi ale, co přesně sis objednala, abych si to nespletl. Hodil by se ti víc pátek, nebo sobota?“ zeptal se bez vytáček, jako by mi chtěl zabránit, abych měla šanci odmítnout.

„Ještě jsem s tím nesouhlasila,“ oponovala jsem, i když jsem věděla, že tentokrát jeho nabídku přijmu.

„Omlouvám se, asi jsem na tebe moc hrr, co?“

Povzdechla jsem si. „Tak v sobotu.“

„Super.“

Sobota se mi hodila víc, protože tak budu mít víc času doma uklidit a připravit se na jeho návštěvu.

„Co Kiki ráda pije?“

„Pivo.“

Oči se mu rozšířily.

„Ne, dělám si legraci. Nemusíš nosit nic, doma toho máme dost. Nakupuju ve velkém.“

Vyhodil klíče do vzduchu a vyrazil ke svému autu. „Až mi budeš posílat objednávku sushi, napiš mi, jakou pizzu má Kiki nejradši,“ zavolal. „A upozorni ji, že na mě nemá útočit. Udělám všechno pro to, aby mě měla ráda.“

Zasmála jsem se. „Jestli si myslíš, že je těžké přesvědčit mě, tak to teprve uvidíš u Kiki.“

V sobotu vpoledne za mnou Kiki cupkala po domě, když jsem lítala z místnosti do místnosti, abych se ujistila, že všechno vypadá dobře.

„Tak proč sem zase chce přijít?“

Bezduvodně jsem načechrala polštáře a odpověděla: „Je to kamarád.“

Troy by tu měl být každou chvíli, takže jsem začínala být nervózní. Kdykoli jsem byla takhle napjatá, lítala jsem po domě a uklízela, i když to vůbec nebylo potřeba.

„Je to tvůj kluk?“

„Ne, to rozhodně ne.“

„Tak tvůj ‚nabíječ‘?“

Trhla jsem hlavou a podívala se na ni. „Kde jsi takový výraz slyšela?“

„Nevzpomínám si,“ zachichotala se.

„Velmi vtipný,“ zasmála jsem se a zavrtěla hlavou. „Je to jen kamarád, Kiki.“

Zvonek mě zachránil před dalším vyptáváním.

Zhluboka jsem se nadechla. „To je on. Buď hodná, ano?“

Přikývla.

Prohrábla jsem si vlasy a zamířila ke dveřím, za nimiž stál Troy, žonglující s krabicemi.

„Čauky!“ řekl s obrovským úsměvem na tváři.

Za všemi těmi krabicemi, které nesl, jsem ho sotva viděla.

„Páni, tys utratil celé jmění.“ Uhnula jsem stranou, aby mohl projít dovnitř.

Nesl dvě krabice s pizzou a na nich velkou papírovou tašku. Pod pravou paží svíral plastovou krabičku.

Upekl něco?

„Není toho zase tolik.“ Rozhlédl se kolem. „Mám to všechno položit na kuchyňskou linku?“

„Vlastně to můžeš odnést rovnou do jídelny. Budeme jíst tam.“

Troy mě následoval a všechno vyložil na stůl.

Když jsme se vrátili do obývacího pokoje, podíval se na Kiki.

„Dneska žádná zbraň?“

„Teta Aspyn mi řekla, že se musím chovat slušně.“

„No, sice to není žádná legrace, vid’? Ale vážím si, že ses nade mnou slitovala. Možná se jednou spolu pustíme do vodní bitvy, ale musím se na to připravit a vzít si nepromokavý kalhoty.“ Troy si třel dlaně o sebe. „Teta mi prozradila, že máš ráda na pizze černé olivy, ale nic jiného. Zkontroloval jsem, že to v pizzerii pochopili správně.“

„Díky.“ Kiki se váhavě usmála.

Rozhodně nebylo snadné si ji koupit. Nedůvěřovala cizím lidem, ale když je pak poznala, dávala do vztahu celé své srdce. Myslím, že v tomhle byla hodně podobná mně.

Všichni tři jsme se odebrali do jídelny a posadili se ke stolu.

Udělala jsem čerstvou limonádu a přinesla džbán. Koupila jsem pivo, kdyby si ho Troy chtěl dát, ale když jsem mu ho nabídla, rozhodl se pro limonádu.

Kiki si naservírovala kousek pizzy a foukala na ni, aby rychleji vychladla. Pozorně sledovala Troye, jak si na svůj kousek sype vločky pálivé feferonky. Otevřela jsem sushi, které úžasně vonělo a vypadalo svěže a čerstvě, byla tam celá škála jasně růžových a korálových barev.

„Z toho mi málem shořel jazyk,“ prohlásila neteř a zadívala se na Troyovu pizzu. „Jednou jsem to taky omylem snědla.“

„Nejsou pro každého.“ Mrkl na ni. „Ale já to zvládnou.“

Nalila jsem si omáčku Tamari do malé skleněné misky a řekla: „Dík, že ses zastavil i pro sushi. Je to od tebe milé.“

Troy se usmál. „Nebyl to žádný problém.“

Pustili jsme se do jídla.

„Tak co ráda děláš, Kiki... kromě nečekaných přepadení vodní pistolí?“

Na okamžik přestala žvýkat. „Asi hraju videohry.“

Otřel si ústa. „Co hraješ?“

„Super Mario.“

„Když jsem byl malý, taky jsem to hrával.“

„To už tenkrát byl Mario?“ zeptala se.

Troy se na mě podíval a zasmál se. „Jo, v době kamenné, když jsem byl kluk, se taková hra už hrála. Je to klasika.“

„Tys chodil do školy s mojí tetou v době kamenný?“

„Jo. Snad ti o tom moc nevyprávěla.“

„Neřekla jsem ani slovo,“ ujistila jsem ho.

„Uff.“ Předstíral, že si otírá pot z čela.

„Znal jsi mou mámu?“ otázala se Kiki.

Troy se odmlčel. „Ne.“ Podíval se na mě, abych mu pomohla.

„Tvoje máma byla o pár let starší než my,“ vysvětlila jsem jí. „A chodila na jinou střední školu.“

„Aha,“ povzdychla si.

„Neznal jsem ji, ale kéž bych se s ní někdy setkal,“ dodal Troy.

„Ani já jsem ji nepoznala,“ zamračila se Kiki. „Vůbec si ji nepamatuju. Byla jsem takhle malinká, když umřela.“ Rukama naznačila svou velikost.

Nálada se náhle změnila na pochmurnou.

„To je mi líto,“ řekl, odložil kousek pizzy a chvíli mlčel. „Vím, jaký to je, když člověk nemá mámu.“

„Opravdu?“ vyhrkla Kiki s pusou plnou pizzy.

„Jo...,“ zašeptal.

Srdce se mi sevřelo.

„Tvoje máma taky umřela, když jsi byl miminko?“ zeptala se.

Dlouho mlčel, než konečně odpověděl: „Ne...“

Překvapeně jsem se na něj podívala. Jasmine mi řekla, že Troyova matka zemřela, když byl ještě dítě.

„Co se stalo?“ vyzvídala neteř.

Troy si otřel koutek úst. „Rodiče se dají ztratit různými způsoby. Samozřejmě nejhorší je, když ti rodič umře. Nic horšího neexistuje. Ale moje máma... odešla, když jsem byl ještě dítě, protože nechtěla být matkou.“

Cože?

Kiki naklonila hlavu. „Tys ji taky nikdy neviděl?“

„Odešla, když jsem byl příliš malý, abych si to pamatoval. Ale... od té doby je pro mě mrtvá.“

„Páni,“ zašeptala jsem. „Moc se omlouvám.“

„To je v pohodě,“ přikývl. „Díky.“ Podíval se na Kiki. „Každopádně ti to říkám proto, že vím, jaké to je cítit se jinak než ostatní děti, protože ony mají mámu a ty ne. Chápu to, Kiki. Ale víš, že tvoje máma tě nikdy nechtěla opustit. Kdyby mohla, byla by tu s tebou. A jsem si jistý, že je s tebou v duchu každý den.“

Moje neteř přikývla. „Jasně, stejně jako táta. Víš, oni umřeli spolu. Ale dívají se na mě tam seshora a dohlížíjí na tetu Aspyň. A taky na babičku s dědou.“

„Jasně,“ usmál se.

Nikdy jsem s Troyem o nehodě nemluvila. Později mu to budu muset vysvětlit. Srdce mi ztěžklo, když jsme mlčky pokračovali v jídle. Najednou jsem si uvědomila, že o Troyovi vlastně vůbec nic nevím.

Kiki náhle vstala od stolu. „Musím na záchod.“

„Dobře,“ zavolala jsem za ní, když vyběhla na chodbu.

Doufala jsem, že je v pořádku. Nedokázala jsem říct, jestli opravdu musí čurat, nebo je rozrušená.

Když byla z doslechu, Troy se ke mně otočil a zašeptal: „No, to byl těžší rozhovor, než jsem čekal, že povedeme nad pizzou.“

„U nás to nikdy není jednoduchý,“ odpověděla jsem a odkašlala si. „To o tvé matce jsem nevěděla. Jasmine mi řekla, že zemřela, když jsi byl malý. Nikdy jsi jí nevyprávěl, co se vlastně stalo?“

Zavrtěl hlavou. „Tehdy jsem byl opravdu zahořklý. Kdykoli se mě někdo zeptal, kde je moje matka, řekl jsem, že umřela, když jsem byl malý. Protože pro mě byla mrtvá, víš? Když se na to dívám zpětně, bylo to hloupé. Nikdy jsem o něčem takovém neměl lhát. Ale tehdy mi to bylo úplně jedno. Nevěděl jsem, co jiného jim odpovídat,

a lepší lež jsem si nevymyslel. Ale svoji chybu jsem si uvědomil, až když *skutečně* zemřela, a já věděl, že se s ní už nikdy neuvidím.“

Tenhle příběh mě donutil se na Troye dívat jinýma očima. Vysvětloval mnohé z jeho chování na střední škole.

„Co se stalo, jestli se můžu zeptat? Nemusíš o tom mluvit, jestli nechceš.“

„Jak zemřela, nebo proč odešla?“

Odstrčila jsem talíř. „Asi obojí.“

Než Troy stačil odpovědět, vyběhla Kiki z koupelny.

„Krvácím!“ zavolala z chodby.

„Cože?“ Vyskočila jsem ze židle a rozběhla se k ní.

Můj první instinkt byl podívat se jí na nos, ale když jsem tam krev neviděla, podívala jsem se dolů a všimla si červené skvrny na kalhotách.

To není možné. „Ale ne.“ Vrhla jsem se s ní zpátky do koupelny.

„Co se děje?“ vykřikla.

Ztišila jsem hlas. „Nejsi zraněná. Myslím, že jsi jen dostala menstruaci.“

„Cože?“

„Pamatuješ, jak jsi našla moje tampony a já ti vysvětlila, co se děje starším holkám každý měsíc?“

„Jo?“

„A teď se to stalo i tobě. Jen je to dřív, než jsem si myslela. *Mnohem dřív.*“

Věděla jsem, že je možné, aby dívky menstruovaly už v osmi letech, ale předpokládala jsem, že je to vzácné. Mně samotné bylo jedenáct, což jsem považovala za nízký věk. Takže jsem na to nebyla připravená. Nemluvě o tom, že jsem doma neměla jedinou maxi vložku, protože jsem používala jen tampony.

Poplácala jsem ji po rameni a nařídila jí: „Zůstaň tady.“

Odběhla jsem do kuchyně pro papírové utěrky a vrátila se do koupelny. Poradila jsem jí, aby si je dala do kalhotek.

„Je všechno v pořádku?“ ozval se Troy zpoza dveří.

„Nepotřebujete pomoci?“

„Všechno je v pořádku. Hned jsme zpátky!“

Samozřejmě se to musí stát zrovna ten večer, kdy je tady.

Otevřela jsem dveře. „Kiki, jdi na chvíli do svého pokoje a dívej se na televizi, ano? Já hned přijdu.“

„Můžu dostat zmrzlinu?“

„Jistě. Už jsi dojedla pizzu?“

Přikývla.

„Přinesu ti ji do pokoje,“ řekla jsem a objala ji, než se za ní zavřely dveře. Vrátila jsem se k Troyovi do jídelny.

„Páni,“ řekla jsem trochu zadýchaně.

Vzhlédl od uklízení nepořádku, který jsme nadělali. „Co se stalo?“

„Zdá se, že Kiki právě dostala měsíčky,“ zašeptala jsem.

Překvapeně se na mě podíval. „Cože? To jako vážně? Vždyť je ještě dítě.“

„Já vím. Ale je možné menstruovat už v osmi letech. Je jí osm a půl.“

„Dobře...“ Dlouze vydechl a zadíval se do dálky. „No, do prdele.“

Nervózně jsem si popotahovala vlasy a povzdechla si. „Nejsem na to připravená.“

„Jo, to chápu.“

„Chci říct, že jsem *doslova* nepřípravená. Nemám žádné vložky a na tampony je ještě malá. Musím zaběhnout do obchodu.“

„Dojdu tam,“ nabídl se okamžitě, čímž oficiálně učinil dnešní večer ještě bizarnějším.

Normálně bych zavolala mámě a požádala ji, aby zaskočila do obchodu, ale rodiče byli pryč. Nechtěla jsem, aby tam šel Troy, ale využít jeho nabídky mi dávalo největší smysl.

„Nerada to dělám, ale bylo by to skvělé. Potřebuju jen maxi vložky. Nic luxusního. Jakékoliv.“

„Je jich víc než jeden druh?“ Zatvářil se zmateně.

Potlačila jsem úsměv. „Je jich spousta. Ale vezmi jakýkoli druh, který je středně savý.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Nemůžu uvěřit, že se s tebou o tomhle bavím.“

„Všechno je jednou poprvý, ne?“ Vytáhl klíče z kapsy a vyhodil je do vzduchu. „Tohle je moje první oficiální cesta za maxivložkou. Nepotřebuješ ještě něco, když už tam budu?“

„Ne, díky.“

Vyletěl ze dveří, jako by na světě zbývala už jen jedna krabice maxivložek a on ji musel rychle ukořistit. Dívala jsem se z okna, jak

odjíždí.

Pak jsem šla do kuchyně udělat Kiki zmrzlinu. O několik minut později jsem vešla do jejího pokoje, položila misku na noční stolek a usadila se na kraji postele. „Jsi v pohodě?“

„Jo.“ Opřela se o čelo postele a přitáhla si květovanou přikrývku blíž k bradě.

„Poslala jsem Troye do obchodu.“

„Řekla jsi mu, co se stalo?“

„Musela jsem. Báł se, že se ti něco stalo. Ale neboj se, ví, o co jde, i když je to chlap. Není to nic, za co by ses měla stydět. Stane se to každé holce.“

Dalších dvacet minut jsem strávila odpovídáním na Kikiny otázky o měsíčním cyklu.

„Na začátku nemusíš menstruuat pravidelně, ale pak se cyklus ustálí a většinou přichází plus minus každých osmadvacet dní.“

„Jak přesně víš, kdy to přijde?“

„To nevíš.“ Zamračila jsem se. „Je to něco jako překvapení, o které ve skutečnosti nestojíš.“

Čelo se jí zkrabatělo. „Jako že budu ve škole a prostě začnu krváčet?“

„Ano. Ale pro jistotu můžeš nosit vložku pár dní předem, abys byla v klidu.“

„Proč se to muselo stát zrovna mně? Včera to bylo mnohem jednodušší,“ plakala.

Naklonila jsem se k ní a políbila ji na čelo. „Jsme na tom stejně, holka. Čím jsi starší, tím je ten pocit horší.“

Chvíli jsem s ní seděla a dívala se na pohádku, kterou si vybrala v televizi. Když zazvonil zvonek, položila jsem jí ruku na koleno. „To je Troy. Hned jsem zpátky.“

Šla jsem otevřít a našla Troye, jak drží velkou tašku. „To jsi vykoupil celý obchod?“

Vypadal, jako by se právě vrátil z války, vešel dovnitř a položil tašku na pult. „Upřímně řečeno, nevěděl jsem, jaký druh mám vybrat, i když jsi mi říkala, že středně savý. Ale stejně bylo příliš mnoho možností – dlouhé, superdlouhé, noční, s křídýlky, bez křídýlek... To jako vy ženský na tom ulítáváte, nebo co? Každopádně mám asi pět různých druhů.“

„Pět? To bychom mohli mít vystaráno, dokud nebude v pubertě,“ zasmála jsem se, když jsem prohrabávala tašku. Vytáhla jsem jednu krabičku. „Tyhle jsou na inkontinenci.“

Zavřel oči. „Do prdele.“

„Můžu je vrátit,“ zamumlala jsem.

„Nebo je můžeme darovat vašemu domovu,“ navrhl. „Určitě je pro někoho využijí.“

„Dobrý postřeh.“

Dalším předmětem v tašce byl plyšový růžový jednorožec.

„A co je sakra tohle?“ zasmála jsem se.

„Nechtěl jsem, aby si pokladní myslela, že jsem si z maxivložek udělal fetiš, tak jsem tímhle chtěl odvést její pozornost.“

„Mám pocit, že s tolika vložkami a *jednorožcem* jsi působil ještě divněji.“

„Asi máš pravdu. Ale podívej, jak je roztomilý... vzal jsem ho samozřejmě pro Kiki.“

„To je od tebe moc milé.“

Nahlédla jsem ještě jednou do tašky a všimla si, že poslední položkou v ní je láhev cabernetu.

„To je pro tebe,“ vysvětlil. „Napadlo mě, že by se ti láhev dnes večer hodila.“

„To máš sakra pravdu. Díky.“

„Nenapadlo mě zeptat se tě, jestli piješ víno – při všech těch tvých problémech s jídlem. Ale zmínila ses, že jsi měla sklenku ten večer, kdy sis vyrazila s Brianem.“

„Víno piju, ale s mírou. Ale dnes večer si ho *určitě dám*.“

„Chceš, abych odešel a nechal tě odpočívat?“

Odmlčela jsem se. Říct mu, aby odešel, když kvůli mně běžel do obchodu, mi nepřipadalo správné. Ale víc než to, *chtěla* jsem vůbec, aby odešel? Navzdory všemu jsem si dnes večer jeho společnost užívala.

„Dej mi chvilku, než se o ni postarám. Udělej si pohodlí v obýváku, hned jsem zpátky.“

„Super,“ usmál se.

Vzala jsem zásoby, které Troy nakoupil, do Kikina pokoje a nařídila jí, aby se šla do koupelny převléknout. Když se vrátila, dala jsem jí plyšového růžového jednorožce.

„Co je to?“ zeptala se.

„To ti přinesl Troy.“

„To je pro mě?“

„Ano.“

Kiki se na něj zadívala a pak si ho přitiskla k hrudi. „Vyříd' mu, že děkuju.“

„Nechceš mu to říct sama?“

Zavrtěla hlavou. „Chci jít spát.“

Nemohla jsem se jí divit. „Tak dobře.“ Políbila jsem ji na temeno.

„Chápu tě, ale kdybys něco potřebovala, zavolej, ano?“

„Jasně.“

Když jsem se vrátila do obývacího pokoje, Troy se díval na televizi.

Ztišil hlasitost. „Všechno v pořádku?“

„Ano. Chce jít brzy spát.“ Sedla jsem si naproti němu. „Ještě jednou ti děkuju, že jsi šel do obchodu. Zachránil jsi mě, fakt si toho vážím.“

„Rádo se stalo,“ usmál se. „Co kdybychom otevřeli to víno?“

„Jo,“ vyskočila jsem. „To by bylo skvělý. Můžeme si sednout vzadu na dvorku, je hezký večer.“

„Vezmu s sebou speciální dezert, který jsem ti přivezl. Je to něco, co můžeš jíst. Aspoň doufám, že jsem to pochopil správně.“

„Úplně jsem na tu plastovou krabičku, kterou jsi přinesl, zapomněla. Hořím zvědavostí.“

„Udělej si pohodlí. Já se o všechno postarám.“

No, nehodlala jsem se s ním přít – rozhodně ne dnes večer.

„Skleničky na víno jsou támhle nahoře,“ řekla jsem a ukázala na skříňku. „Ve druhém šuplíku zleva je otvírák.“

Nemohla jsem si vzpomenout, kdy mi naposledy nějaký muž řekl, abych si udělala pohodlí, zatímco mi připravoval sklenku vína. Troy má možná své chyby, ale zdá se, že se umí o ženu postarat, když to potřebuje.

Moje představivost samozřejmě využila příležitost, aby se vyřádila na všech možných způsobech, jak by se o mě Troy mohl *postarat*.

Kapitola šestá

Troy

Vzal jsem v kuchyni láhev vína a dvě skleničky a plastovou krabičku jsem si strčil pod paži. Byl krásný letní večer, v chladném vzduchu se ozývalo cvrlikání cvrčků. Říct, že tenhle večer nedopadl tak, jak jsem si představoval, by byl slabý odvar.

Nalil jsem nám každému sklenku cabernetu a pak jsem vzal do ruky plastovou krabičku.

„Asi bych měl předeslat, že to chutná jako hlína, takže buď shovívavá. Něco takového jsem pekl poprvé.“

„Ty jsi něco upekl?“

„Jasně že jo, pečů rád. Nejsem moc dobrý kuchař, ale sladkosti? Jsem mistr v pečení sušenek. Víím, že nesmíš cukr – ani lepek, ani mléčné výrobky. Tak jsem si vygooglil paleo dezerty. Našel jsem recept na banánové sušenky. Jsou slazené zralým banánem a datlemi a připravené z mandlové mouky.“ Na chvíli jsem zpanikařil. „Sakra, můžeš jíst vejce, ne?“

„Ano, ale s mírou.“

„Uff. Tak fajn.“

Podívala se na krabičku a usmála se. „To je od tebe úžasné pozorný.“

„Jednu jsem ochutnal, abych se ujistil, že se dají jíst.“

Nadzvedla obočí. „A?“

„Nevím, nejsou hrozné, ale...“

„No tak je ochutnám, když už sis s nimi dal tu práci.“

Když sáhla do krabičky, zrychlil se mi tep. Byl to pro mě nový pocit – být nervózní z toho, že někdo ochutnává sušenky, které jsem upekl. Kam to můj život spěje?

Aspyn se zakousla a zavřela oči, aby se soustředila na chuť. Chvilí žvýkala, než konečně řekla: „Nejsou špatný!“

„Opravdu? Myslíš to upřímně?“

„Chutnají jako... banány... a datle... a trochu sádra.“

„Au,“ zasmál jsem se.

„Ale vážně, péct bez mléka, mouky a cukru je těžký. Je to jako vědecký experiment. Chválím tě, že ses o to vůbec pokusil.“

„Ale měl bych se radši držet svého oboru, co?“

„To bys měl.“ Ukousla si další sousto. „Ale fakt jsou docela dobrý. A ještě lepší budou ráno rozpečené v mikrovlnce s kávou.“

„Nebo je můžeš vyhodit do koše, až odejdu. Neurazím se.“

„To neudělám,“ usmála se.

Dlouze jsem se napil vína, opřel se a uvolnil v křesle. „Tenhle večer byl trochu nečekaný, co?“

Zadívala se na oblohu. „To mi povídej.“

„Víš, konečně jsem pochopil, jak je tvůj život jiný. Máš spoustu zodpovědnosti a starostí... zatímco já, když přijdu domů, musím jenom nakrmit Patricka.“

Aspyn přimhouřila oči. „Patricka?“

„To je tátův kocour. Ten určitě nedostane menstruaci.“

„Doufejme, že ne,“ rozesmála se a pak si otřela oči. „Bože, ten smích jsem potřebovala. Díky.“

„Jsem rád, když se směješ, Aspyn.“

„Někdy se musím smát, abych se nerozbrečela.“ Znovu se napila vína. „Pověz mi víc o Patrickovi.“

Zkřížil jsem nohy. „No... Patrick je mourovatý kocour s tlustou hlavou bez krku. Rád se nechává drbat na břicho a občas se mi otírá zadkem o nohy. Je docela vychovaný, pokud jde o používání kočičího záchodu... i když občas se netrefí, když ho něco vyruší. A taky trpí agorafobií.“

Zasmála se. „Jak víš, že má agorafobii? Řekl ti to?“

„Je to jasný. Neraď chodí ven. Když jsem se ho onehdy snažil dostat do přepravky, abych ho vzal k veterináři, tak po mně vyjel.“

„No, předpokládám, že je to domácí mazlíček?“

„Jo.“

Mávla rukou se skleničkou. „Tak co čekáš? Naučíš ho, aby byl doma, když se ti to hodí, a pak ho jen tak vyženeš do světa?“

„Asi máš pravdu.“

Ukousla si z další sušenky. „Jak jsi ho nakonec dostal ven?“

„Do přepravky jsem ho nedostal, asi s ním má špatné zkušenosti. Nemám ponětí, jak to otec dělá. Takže jsem musel koupit takový ten závěs – víš, jak se v něm nosí mimina.“

Rozesmála se. „A v tom se nechal odnést bez problémů?“

„Jo. Sice se pořád třásl a byl nervózní, ale věřil tomu víc než zavření do bedny. Myslím, že mu došlo, že když se mu něco stane, stane se to i mně.“

Přikývla. „Nedivím se mu. Mimochodem, dala bych cokoliv za to, vidět tě s kocourem v šátku. Musela to být legrační podívaná.“

„Příště ti pošlu fotku, pokud mi to přinese body důvěryhodnosti.“
Mrkl jsem na ni.

Aspyn ukusovala sušenku. „Body důvěryhodnosti?“

„No jasně, copak jsi zapomněla, že se snažím získat tvou důvěru?“

„No, po tom, do čeho jsem tě dneska zatáhla, si aspoň jeden bod zasloužíš.“

Zapumpoval jsem pěstí a zamumlal „Jo!“

Povzdechla si. „Zdá se, že tvůj kocour je velká osobnost. Taky bych ráda měla kočku, ale je to spousta starostí, a těch mám až nad hlavu.“

Svraštil jsem obočí. „Můžeš se pomazlit s mým.“

Zdálo se, že se začervenala, když dožvýkala poslední sušenku.

Zvedla hlavu a můj pohled spočinul na jejích očích. „Víš, Kiki má opravdu štěstí, že tě má. Kdybych měl někoho, jako jsi ty, když jsem vyrůstal, možná bych na střední škole nebyl takový kretén.“

„Měl jsi přece tátu, ne?“

„Samozřejmě... a babičku s dědou. Ale pokud si pamatuju, tak mě nikdo – já nevím – nevychoval? Měl jsem štěstí, že jsem je měl, to je jasný. Jsou děti, které jsou na tom mnohem hůř. Ale něco mi chybělo.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Vypadám jako posera, co?“

„Vůbec ne,“ odpověděla. „Pověz mi víc o svém dětství.“

Zhluboka jsem se nadechl a vydechl. „Jak už jsem naznačil, babička s dědou i táta hodně pracovali. Táta se snažil, jak mohl, ale bylo toho na něj moc – ne že bych vyžadoval neustálou pozornost, ale chyběla mi jejich láska. Ne, že by mě nemilovali, ale neuměli to dát najevo. Nebyla to jejich chyba... prostě byli takoví.“

„To je zvláštní, protože tvůj děda je ten nejmilejší člověk v domově.“

„Ve stáří se změnil. Když byl mladší, byl mnohem vážnější.
V mnoha ohledech je teď úplně jiný člověk – a od té doby, co umřela

babička, je shovívavější.“

Aspyn zabloudila očima ke stromům, klátícím se ve větru, a pak se podívala zpátky na mě. „Vyprávěl jsi mi o své matce, než nás Kiki vyrušila.“

Přikývl jsem. „Abych to zkrátil, otec matku sotva znal, když s ním otěhotněla. Prarodiče měli chatu dole na pobřeží. Většinu času ji pronajímali, ale občas zavřeli pekárnu a vyrazili tam. Když nebyla pronajatá, nechávali tam tátu samotného. Jedno léto se tam seznámil s mojí matkou. Byla tam s rodinou na dovolené. Tátovi bylo dvaadvacet a jí osmnáct.“ Nadechl jsem se. „Jedno s druhým se sešlo a ona otěhotněla. Vrátila se domů do Bostonu a pak ho kontaktovala, aby mu oznámila, že je těhotná a pravděpodobně půjde na potrat. To chtěli i její rodiče. A i když jí táta slíbil, že podpoří jakékoli její rozhodnutí, prosil ji, aby těhotenství nepřerušovala, a řekl jí, že mě bude vychovávat sám. Každopádně odcestoval do Bostonu a nějak se mu podařilo ji přesvědčit, aby mě donosila. Její rodiče z toho nebyli nadšení a hned poté, co jsem se narodil, přepsala svá práva na mého tátu.“

„Setkal ses s ní někdy?“

„Jednou... když mi bylo patnáct. Táta jí každý rok posílal fotky, ale nikdy mě nekontaktovala. Do těch patnácti jsem vůbec netušil, že s ní táta udržuje kontakt. Nakonec jsem se rozhodl, že ji ve druháku na střední škole oslovím sám. Souhlasila, že za mnou přijede do New Jersey, abychom se setkali. Ale pořád jsem měl na ni vztek, že mě opustila, takže jsem se při našem setkání moc neotevřel. Chtěl jsem ji vidět jen ze zvědavosti. Byla docela milá, ale nic jsem k ní necítil. Myslím, že to byl můj obranný mechanismus.“

Aspyn přikývla. „Co se stalo pak?“

„Pracovala jako manažerka a hodně cestovala. Vzdělání a kariéra pro ni byly vždy na prvním místě. Nikdy neměla žádné další děti.“ Odmlčel jsem se a cítil, jak mi v hrudi bublá nechtěné napětí. „Když jsem byl na univerzitě, přišel mi od ní mail, že je nemocná. Požádala mě, jestli bych ji nenavštívil, že si se mnou chce o něčem promluvit. Rozhodl jsem se, že za ní pojedu týden po zkouškách. Ale zemřela dřív, než jsem se k tomu dostal.“ Pomalu jsem se nadechl. „Často přemýšlím, co mi chtěla říct. Odkázala mi slušnou sumu peněz, ale

všechny bych je okamžitě vrátil, kdybych měl možnost si s ní promluvit.“

Aspyn mě překvapila, když se natáhla přes stůl a stiskla mi ruku. „To je mi líto.“

„Díky.“

„Co jí bylo?“

„Šlo o agresivní formu rakoviny prsu. Byl jsem na jejím pohřbu.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Bylo to neskutečné.“

„Setkal ses tam s její rodinou?“

„Ano, s jejími rodiči a bratrem. Ale bylo to stejné, jako když jsem se setkal s matkou – prostě žádné pouto mezi námi nebylo. Víš, vědomí, že mě její rodiče na tomhle světě nechtěli, mi podvědomě bránilo se s nimi sblížit. Ale matka se jim postavila, když poslechla tátu a porodila mě. Takže jsem jí to dokázal odpustit. Ale bylo těžké odpustit jejím rodičům.“

„Chápu to,“ zašeptala.

„Co se stalo tvé sestře a jejímu manželovi?“ zeptal jsem se po chvíli.

Aspyn polkla. „Za deštivé noci měli autonehodu. Ashlyn a její přítel Toby zemřeli při nárazu do stromu.“

„Bože, je mi to tak líto.“

„Jak už Kiki naznačila, bylo jí tehdy teprve půl roku, takže si je nepamatuje. Jsem jen moc vděčná, že s nimi tu noc nebyla.“

„Dovedu si to představit.“ Odmlčel jsem se. „Hele, chci se ti ještě jednou omluvit za to, co jsem řekl ten první den – že jsi tuctová, zahořklá, nudná. Pořád mě to sžírá. Očividně jsem o tvém životě věděl kulový, stejně jako dneska.“

Aspyn se usmála. „Nic ti nevyčítám. A je pravda, že by mi prospělo poznat život mimo Meadowbrook. To se nedá popřít.“

„Víš, všude je chleba o dvou kůrkách. Čím víc času tu trávím, tím víc si začínám myslet, že opravdu není nad domov – jakkoli to zní otřepaně.“ Zasmál jsem se. „Myslím, že jsem se před vysokou tak soustředil na to, abych odsud vypadl, že jsem se nikdy nezastavil a neocenil, jak skvělé místo to bylo pro dospívání. Jako bych to tu teď viděl jinýma očima.“

Napila se vína a odložila sklenici. „Ale přesto bys tu už nikdy nechtěl žít...“

„Máš pravdu, asi by to nebyla moje první volba,“ přiznal jsem. I když mi tohle místo přirostlo k srdci, pořád mi připomíná prázdnotu, kterou jsem tu cítil jako dítě.

Natáhla se pro další sušenku.

„Páni, asi nemůžou chutnat *tak* hrozně, když jsi dobrovolně snědla další!“

Aspyn zamrkala. „Po víně mám hlad. Klidně bych snědla bochník chleba.“

„Mám tě vzít za slovo?“

Zasmála se. „Dnešní noc si budu navždy pamatovat jako bizarní noc, kdy Kiki dostala menstruaci a Troy Serrano mi upekl paleo sušenky.“

„Který chutnají jako sádra, co?“ Najednou jsem pocítil hlad, sáhl jsem po jedné z menších sušenek a kousl si. Nechutnaly ani z poloviny tak špatně, jak jsem si pamatoval. „Takže...“ zeptal jsem se. „Už jsi Jasmine řekla, že jsme se znovu setkali?“

Aspyn přikývla. „Přišlo jí to celé stejně divné jako mně.“

„Pořád mě nenávidí? Víím, že si mě přidala do přátel na Facebooku, ale to neznamená, že mi odpustila.“

„Vlastně ne, už se přes to přenesla.“

Překvapeně jsem se na ni podíval. „Na rozdíl od jiných.“

„Myslela jsem, že jsme dneska v pohodě.“

„Jsme, jen si z tebe utahuju.“

Usmála se zpoza sklenky vína. Ať jsem dělal cokoli, fungovalo to. Cítil jsem, jak Aspyn pomalu roztává, a tak jsem toho využil.

„Nastal čas zpovědi...“ oznámil jsem jí.

Přimhouřila oči. „Záleží jaké.“

„No... nezasloužím si trochu upřímnosti, když už jsem byl nakupovat vložky?“

Aspyn si odfrkla. „Asi jo.“ Otřela si oči. „Tak k čemu se doznáš?“

„Spíš je to otázka pro nás oba.“ Odmlčel jsem se. „Jakým nejhorším jménem jsi mě kdy na střední počastovala?“

Povzdechla si. „Bože, bylo jich tolik. Musela bych o tom přemýšlet. Proč nezačneš ty? Co nejhoršího jsi o mně kdy řekl?“

„ŠPM.“

„ŠPM? Co to znamená?“

„Šílená psychopatická mrcha.“

Zasmála se. „Věděla jsem, že mi říkáš Psycho, ale tohle se ke mně nedoneslo.“

„To byla tvoje hlavní přezdívka.“

Aspyn vykulila oči. „Skvělý.“

Znovu jsem se zakousl do sušenky. „To tys mi dávala tak šílené přezdívky, že se ani nemůžeš rozhodnout, která byla ta nejhorší. Buď to, nebo je nechceš říct, protože jsou tak vulgární...“

„Ani si je všechny nepamatuju...“

Strčil jsem si do pusy poslední kousek sušenky. „Protože jsi vymýšlela jednu za druhou.“

„Na jednu si vzpomínám.“

Zvedl jsem obočí. „Jakou?“

„Kurvasaurus.“

Vyprskl jsem víno. „Panebože, jako podle tyranosaura?“

„Promiň, ale chtěl jsi to vědět.“

„Ne, to je v pohodě. Asi se to ke mně hodilo. Zasloužil jsem si to.“

Její tón se zmírnil. „Když vím, jak to bylo s tvou matkou, hodně to vysvětluje.“

Znovu jsem se napil vína a přikývl. „Není pochyb, že jsem se tak choval, protože jsem na ni měl šílený vztek. To ale není omluva. Všechno se zhoršilo až poté, co jsem se s ní setkal. Svým způsobem to bylo snazší, když jsem ji neznal.“

„Máš plné právo cítit se dotčený za to, co ti udělala.“

„Možná, ale někdy mám pocit, že bych to měl nechat plavat. Je mrtvá, proboha.“

„Ne vždy můžeme svoje pocity ovládat.“

Přišpendlil jsem ji pohledem. „Je to stejné jako tvoje nenávisť ke mně.“

„To jsem neměla na mysli.“

„Já vím. Rozumím tomu, co říkáš.“ Vydechl jsem. „To, že jsem vyrůstal bez matky, formovalo celý můj život. Utvářelo to mé vnímání sebe sama... mé vnímání žen.“

Aspyn naklonila hlavu. „Jakým způsobem?“

„No, asi jsem se kvůli tomu, že mě nechtěla, cítil... nemilovaný. Zároveň je to důvod, proč moje vztahy se ženami byly vždycky jen krátkodobé. Jako by mi v podvědomí kdosi napovídal: neopovažuj se vázat na někoho, kdo tě opustí jako tvoje matka, Troyi. Je to těžký.“

Několik vteřin se na mě dívala. „Ale přece víš, že ne všechny ženy odcházejí.“

„Jo, ale je těžký tomu věřit.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Omlouvám se, musím vypadat jako pitomec.“ Povzdechl jsem si. „Nejdřív ty sušenky, teď tohle.“

„Ne, nevypadáš. Jsem ráda, že si o tom povídáme, jsi upřímný a ukazuješ mi svou stránku, o které jsem nikdy nevěděla.“

„Nelichoť mi. Mohl bych ti tu vyprávět celou noc a stejně bych ti řekl jen polovinu sraček, kterými jsem si prošel. Nebo bych se taky mohl rozbrečet.“ Nakrčil jsem čelo. „Počkej – získal bych za to bod důvěry?“

„Nepokoušej štěstí,“ usmála se. „Ale vážně, ráda si tě vypoślechnu. Je dobré si o tom promluvit.“

Podíval jsem se na oblohu. „Já nevím, Aspyn. Taky se bojím, že jsem možná víc podobný matce, než bych chtěl. Jeden z důvodů, proč je pro mě tak důležitý, abys mi důvěřovala, je, že se bojím věřit *sám sobě*. Nechci být ten, kdo jen prolétne životem a ublíží při tom spoustě lidem.“

Přikývla. „Je úžasné, jak moc nás rodiče formují, ať už jsou nablízku, nebo ne.“

„Tvoje výchova byla docela normální, ne? Zmínila ses, že tvoji rodiče jsou pořád spolu.“

Vypila poslední skleničku. „Můj táta...“

„Co je s ním?“

„Jo, rodiče *jsou* stále spolu, ale táta nebyl vždycky matce věrný. Několikrát od ní dokonce odešel.“

„A ona s ním dál zůstává, i když ji podvádí?“

„Jo.“ Zamračila se. „Myslím, že po Ashlynině smrti si nedovedla představit, že by se rodina rozpadla. Takže tohle všechno radši snáší. Ale problémy s tátou začaly už roky předtím.“

Rozsvítila se mi žárovka. „Má to něco společného s tím, proč jsi na mě vyjela, když jsem podvedl Jasmine?“

Aspyn si položila špičku prstu do koutku úst a přemýšlela o mé otázce. „O tom jsem nikdy neuvažovala... Ale ano, mohlo to spolu souviset. Moje reakce byla dost přehnaná.“

„Je zajímavé, že když se dnes díváme zpětně na své chování v dětství, vidíme hlubší význam některých věcí.“ Zvedl jsem láhev.

„Chceš ještě?“

Aspyn zvedla dlaň. „Raději ne.“

„Jsi tak disciplinovaná.“

„Jo, vybírám si, co si dám do těla.“

„Neboj se, já se ho ani nedotknu.“ Moje myšlenky se stočily na sex.

Zrudla.

„Když už jsme u toho... objevila jsi v poslední době na seznamce někoho?“ zeptal jsem se.

Aspyn vykulila oči. „Pěkná změna tématu.“

„To jsem měl v plánu.“

„Ani ne. Po Brianovi si dávám pauzu.“

„Brian by mě od toho taky na chvíli odradil.“

„A co ty? Líbil se ti tam nějaký zadek?“

Bohužel jediný zadek, na který jsem myslel, byl Aspynin, ale to bych dneska raději nepřiznával.

„Od té doby, co sis mě vybrala, tak jsem už jinou shodu nenašel.“

„No jo... *já* si vybrala *tebe*.“

„Ať už náhodou, nebo úmyslně, stalo se. Pořád ale nechápu, jak se ti mohlo náhodou podařit přejet prstem zleva doprava, abys můj profil označila. Ale to je fuk.“ Mrkl jsem na ni. „Hádám, že máš nadpřirozené schopnosti.“

Tvář jí opět zrudla.

„Jsi v pořádku?“ zeptal jsem se. „Vypadáš rozrušeně.“

„Jsem v pohodě.“ Chtěla se znovu napít vína, ale zapomněla, že má prázdnou sklenici.

Znovu jsem zvedl láhev. „Dovolíš mi, abych ti nalil ještě poslední kapku?“

Přikývla a posunula ke mně sklenku.

Sledoval jsem, jak usrkává a dívá se na temnou noční oblohu. Zdálo se, že je nám konečně spolu dobře, ale nechtěl jsem se zdržet déle, než bylo zdravé. Zvláště když dnešní večer se toho tolik stalo.

Obrátil jsem se k ní a přinutil se vyslovit: „Asi bych měl jít...“

Aspyn odložila sklenici. „Asi jo...“

Dobrá tedy. Doufal jsem, že se mě pokusí přesvědčit, abych zůstal, ale zřejmě se nemohla dočkat, až se mě zbaví. Ale cítil jsem, že tentokrát je to trochu jiné. Možná si myslela, že se až příliš

otevřela. Zdálo se, že si mou společnost užívá. Věděl jsem, že já bych tu mohl zůstat celou noc a povídat si s ní.

Vstal jsem. „No, bylo mi potěšením...”

Také se zvedla. „Potěšením? To myslíš vážně? Po tom, co se dnes večer stalo? Lháři.”

„Opravdu jsem se bavil, Aspyn.” Dal jsem si záležet, abych se jí podíval přímo do očí, aby viděla, že to myslím upřímně. „Nestává se často, abych se někomu takhle zpovídal. Bylo to příjemný. Díky, žeš mě vyslechla.”

Přerušila oční kontakt a sklonila hlavu. „Ještě jednou ti děkuju za sušenky. Je docela legrační, že první člověk kromě mé matky, který mi něco upekl, jsi *ty*.”

„Mám ti je upéct znovu?”

„Ne! To není nutný,” zasmála se.

Přikývl jsem. „Příště budou určitě lepší. Je na nich ještě hodně co vylepšovat.”

Doprovodila mě ke vchodovým dveřím.

„Dobrou noc, Aspyn.”

Usmála se. „Dobrou noc, Troyi.”

Vyšel jsem ven, a místo abych za sebou slyšel bouchnout dveře, Aspyn tentokrát čekala, až nastoupím do auta.

Když jsem nastartoval, zvedl jsem ruku a zamával jí. Něco v mé hrudi se pohnulo. Sval? Srdce? Nevěděl jsem, co to je, ani jsem nebyl ochotný si připustit, že to má něco společného se ženou, která mi poslední dobou pronikala do mysli čtyřicet hodin sedm dní v týdnu.

Vrátil jsem se do tátova domu, který mi připadal prázdnější než obvykle. Ležel jsem v posteli a Patrick se vedle mě schoulil do klubíčka. Povídal jsem si s ním, jako bych od něj očekával nějakou odpověď.

„Tak nevím, Pate, očividně se vedle mě necítí tak dobře jako já vedle ní. Pořád se snaží, aby se mě co nejdřív zbavila. Možná bych se o ni radši neměl ani pokoušet. Nejsem typ člověka, který by se do něčeho vrhal po hlavě.” Pat zavřel oči, zatímco jsem ho drbal za ušima. „Ale nezabouchla dveře hned, jak jsem jimi prošel. Čekala, až odjedu, a to už něco znamená, ne? Myslíš, že na mě už nemá takový vztek? Nebo mě snad už začíná mít ráda?” Nemohl jsem se

uvolnit, a tak jsem se posadil. „Proč mi na to nic neřekneš? Tohle mi nepomáhá, víš?“

Opřel jsem si hlavu o čelo postele a podíval se do stropu. „Každopádně... chceš vědět, co bylo na dnešním večeru nejhorší? Vlastně celý večer nestál za nic a všechno se zvirtlo...“ Podíval jsem se na kocoura. „Dobře, stejně ti to řeknu.“ Odmlčel jsem se. „Už si ani nejsem jistý, co proč s ní chci být. Snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že chci, aby mi důvěřovala. Ale teď mám pocit, že můj motiv je docela jiný... že jde spíš o to, že ji začínám mít rád. Což je nebezpečný. Protože jak by to dopadlo, kdyby mě neměla ráda? Nebo kdyby mi vůbec nedůvěřovala? Chápeš, jak je tahle situace komplikovaná? Ani nevíš, jaké máš štěstí, Patricku, že se nemusíš o takovéhle sračky starat. Dokud máš jídlo a vodu a nějakou nohu, o kterou se můžeš otřít, jsi v pohodě. Nepotřebuješ, aby ti někdo důvěřoval, projevoval náklonnost... a nepotřebuješ ani sex. Ty se máš.“

Zaslechl jsem hlučné vrnění – po pravdě řečeno chrápání. Patrick usnul. Nemohl jsem mu mít za zlé, že ho moje blouznění nudilo.

Když jsem se snažil usnout, představoval jsem si Aspyninu tvář a zároveň se snažil přesvědčit sebe sama, abych na ni přestal myslet. Ale jako obvykle, čím víc jsem tu myšlenku zaháněl, tím byla silnější.

Kapitola sedmá

Aspyn

V úterý ráno si pro Kiki přijela matka a odvezla ji do školy. I když jsem ji obvykle vozila já, máma s námi chtěla posnídat, aby mi vyprávěla o svatbě, které se s tátou o víkendu zúčastnili. Vrátili se teprve včera pozdě večer. Babičce se po vnučce opravdu stýskalo a mrzelo ji, že tu nebyla, když Kiki poprvé dostala menstruaci.

Neteř zvedla plyšáka, kterého jí Troy koupil v supermarketu. „Babi, podívej se na mýho novýho jednorožce.“

„Ten je ale roztomilý! Jak se jmenuje?“

„Menses.“

Trhla jsem sebou při míchání kávy a podívala se na Kiki.

„Zvláštní volba, ale vzhledem k okolnostem to asi chápu,“ souhlasila matka.

„Vyhledala jsem si jiný název pro měsíčky a hned mě to napadlo,“ vysvětlila Kiki. „Tahle hračka mi už vždycky bude připomínat menstruaci. Koupil mi ji Aspynin kamarád Troy.“

Matka se na mě podívala. „Aha. *Menses* je moc hezké jméno.“

Vytřeštila jsem oči nad směšností výběru jména. Než se Kiki probudila, seznámila jsem matku se vším, co se včera večer stalo, včetně mého setkání s Troyem.

Když se Kiki vrátila do svého pokoje, aby se oblékla, matka se ke mně otočila, s šálkem kávy u rtů.

„Takže... co ten Troy? Myslíš, že ho pozveš znovu?“

Zaváhala jsem. „Nevím... moc se mi nechce.“

„Proč? Co ti vadí? Že ho začínáš mít ráda navzdory vaší minulosti?“

„Kdo řekl, že ho začínám mít ráda?“

Podívala se na mě pohledem, který říkal: *Přestaň si něco nalhávat.*

„*Nechci* ho mít ráda.“ Povzdechla jsem si. „Víš, i když to nerada přiznávám, přitahuje mě. A právě proto na něj v poslední době musím pořád myslet. Jako bych v jeho přítomnosti nedokázala jasně uvažovat, jako bych měla na očích nasazené klapky.“

Zvedla obočí. „Není v tom nic víc než fyzická přitažlivost?“

Snažila jsem se zapudit všechny ostatní věci, které se mi od toho společného večera honily hlavou. Byl tak milý, že mi pomohl s Kiki, otevřel mi své srdce... a vlastně jsem ani nechtěla, aby ten večer u mě na terase skončil.

Zavrtěla jsem však hlavou. „Mezi námi nemůže být nic víc než tohle přátelství. Zaprvé, on o žádný vztah nestojí, za druhé si nemyslím, že bych mu někdy mohla zcela důvěřovat po tom, co udělal Jasmine na střední škole, a za třetí, není tu nadlouho.“ Namířila jsem na matku ukazováčkem. „Hele, děkuju, žes mi pomohla to pochopit.“

„Vždyť jsem neřekla ani slovo, Aspyn.“

Otočila jsem se, abych si zabalila oběd do krabičky. „Ale stačí, že jsem si o tom s tebou promluvila... došlo mi, že tyhle divné pocity vůči němu musí hned přestat.“

Vzala jsem si jednu Troyovu sušenku a zakousla se do ní, zbytek jsem uložila do sáčku, abych si je mohla vzít do práce. Po několika dnech chutnaly lépe než čerstvé.

Zatracený Troy a jeho sušenky!

Bylo to obyčejné úterý v Horizons jako obvykle, dokud jsem ve dvě hodiny nevstoupila do pokoje pana Serrana. Předpokládala jsem, že vyrazíme s Troyem a jeho dědečkem na výlet, a celý den jsem se na to těšila – navzdory všemu, co jsem ráno navykládala matce.

Ale když jsem vešla dovnitř, na židli u postele pana Serrana seděla Nancy.

„Ahoj, Nancy. Co se děje?“

„Změna plánů, Aspyn. Už není třeba, abys pana Serrana doprovázela.“

„Cože?“ ozval se za mnou hluboký hlas.

Otočila jsem se a ve dveřích jsem spatřila Troye, který vypadal stejně překvapeně jako já.

„Jenom dneska, nebo už napořád?“ zeptala jsem se jí.

„Napořád.“

Troy vytřeštil oči.

Nancy se na něj zadívala. „Myslím, že Troy pochopil, jak vážně to s dodržováním pravidel myslíme. Není třeba dál plýtvat tvým časem, Aspyn. Chci, aby na odpolední vycházky chodili i ostatní klienti,

a na ty tě budeme potřebovat. Dnes ale pořádáme v jídelně společenské hry, takže potřebuju, abys na to dohlédla.“

Nevěděla jsem, jak mám reagovat. „Páni, tak fajn. Dík, že jsi mi to dala alespoň vědět.“

Kývla na Troye a zamířila ke dveřím. „Ráda vás vidím.“ Podpatky jí klapaly na dlaždicích v chodbě.

S Troyem jsme se na sebe podívali.

Pan Serrano přerušil ticho. „No, vaše společnost mi bude rozhodně chybět.“

„To je na hovno,“ ulevil si nakonec Troy.

„Dávej si pozor na jazyk,“ varoval ho dědeček.

„Promiň, *nonno*.“

„Jo, je to na nic,“ přiznala jsem. „Na tyhle malé výlety jsem si už tak nějak zvykla.“

„Navíc, zrovna dneska si vzala zase tu uniformu s Goofym... škoda.“ Zamračil se.

Aby toho nebylo málo, *rozhodla* jsem se, že si dnes obléknu Troyovu oblíbenou halenu. Řekla jsem si, že to je to nejmenší, co mohu udělat, abych mu oplatila jeho laskavost onehdy večer. A hle, kam mě to rozhodnutí dostalo – přímo do mizerné nálady.

Bože, proč se teď tak roztomile mračí? Přinutila jsem se zamířit ke dveřím. „No, asi bych už měla jít. Vy dva se bavte, ano?“

Oba se tvářili úplně stejně.

„Tak ahoj,“ zaúpěl Troy.

Už jsem byla skoro venku, ale instinktivně jsem se otočila. Došlo mi, že Troy sleduje, jak se mi natřásá zadek – alias Goofyho smích. Provinile se usmál. Vykulila jsem oči a vydala se na chodbu.

O dvacet minut později jsem v jídelně připravovala hru, když mi pípнул telefon. Byla to fotka od Troye. Vypadalo to, že jsou v parku. Dědeček seděl na lavičce a olizoval zmrzlinu v kornoutu od McDonald's a Troy držel v ruce kelímek kávy.

Piju černou kávu na tvou počest.

Usmívala jsem se jako blázen a odepsala:

Chutná stejně hořce jako já?

Dobře, přiznávám... propašoval jsem do ní trochu cukru.

Srabe. Věnuj se radši dědečkovi a přestaň si se mnou dopisovat, než ho ztratíš.

Ztratí se vždycky, když jsi se mnou. Každopádně je přímo tady a povídá si s jednou dámou, která sedí naproti nám. Připadám si jako páté kolo u vozu. Čtvrté kolo mi teď hodně chybí.

Čtvrté kolo u vozu? *Já. Proč je najednou tak... sentimentální? Měl by s tím přestat, protože mu pomalu začínám důvěřovat. Plácla jsem se do tváře. Uvědom si, s kým máš tu čest, Aspyn. Je to ten samý chlap, který podvedl tvou kamarádku. Ten samý kluk, který ti za zády nadával a rozšiřoval o tobě, že jsi vlastně blázen (což v té době možná byla trochu pravda).*

Telefon znovu pípl a vytrhl mě z přemýšlení.

Vážně, mrzí mě, že tě z mého případu vyškrtli.

Co jsi zač, zločinec? Nebyl jsi žádný „případ“. Chovej se slušně, abys nepřišel o svá privilegia.

Právě jsi mi vnukla nápad.

Opravdu?

Když dědu přivezu pozdě, přidělí tě zase jako dozor?

Příště tě určitě doprovodí sama Nancy.

Tak to raději nebudu riskovat. Není mi sympatická. Jako černá káva bez mléka a cukru.

Podle toho, co jsem slyšela, tě má vlastně docela ráda.

Jakým způsobem?

„Tím“ způsobem...

Fakt? To je nechutný... je dost stará na to, aby byla moje matka.

Ode mě jsi nic neslyšel.

Co tě přimělo k tomu, že sis dneska zase vzala Goofyho?

Zalhala jsem.

Všechny ostatní haleny mám špinavý.

Stejně jako moje myšlenky... taky je mám nečistý.

To je fakt.

Asi po minutě odepsal znovu.

Ale včera večer jsem si s tebou opravdu rád popovídal.

Tělo mi zaplavila horkost. Věděla jsem, kam svými slovy směřuje, a kdybych ho v tom podporovala, mohla bych se dostat do problémů. Takže jsem rozhodně nepřiznala, že i já si ho užila.

Ještě jednou díky, žes zaběhl do obchodu.

Jak to Kiki všechno zvládá?

Jde to, už si zvyká, že tohle je napořád.

Jsem rád, že je v pohodě.

Jak se má Patrick?

Pořád si otírá zadek o moje nohy.

Haha.

Raději končím, aby ses mohla věnovat práci.

Jo. Dobrý nápad.

A ne abys odpoledne zmizela dřív, než se s tebou stihnu rozloučit.
Až skončíš, sejdeme se na parkovišti.

Srdce se mi rozbušilo. *Do prdele.*

Přestože jsem toho odpoledne uspořádala několik karetních duelů, v duchu jsem přemýšlela, co Troy s dědečkem chystají. Až do dneška jsem si neuvědomovala, jak moc jsem se těšila, až si s nimi vyrazím.

Když odbila čtvrtá hodina odpolední, nepřekvapilo mě, že na mě Troy čeká na parkovišti, jak slíbil. Co mě ale překvapilo, bylo, že v ruce držel kytici. Při bližším pohledu to byly růže. Černé růže.

„Co je to?“

Natáhl ruku a podával mi je. „Ty jsou pro tebe.“

Do nosu se mi vloudila jejich vůně. „Jsou od tvého dědečka?“

„Ne. Tentokrát jsem to byl já. Je to poděkování za to, že jsi mě posledních pár týdnů snášela a dělala mi garde. Černá barva se k tobě hodí víc, nemyslíš? Nejsi žádná nudná žlutá růže. Jsi černá růže. Hluboká, tajemná, složitá... a krásná.“

Srdce mi málem vyskočilo z hrudi.

Zastav!

Odkašlala jsem si a znovu si k nim přičichla. „No, děkuju. Jsou opravdu krásné.“

„Můžeme si promluvit o tom, jak moc mě štve, že už nemám záminku tě vídat dvakrát týdně? Mám pocit, že je to konec jedné krátké éry.“

Nejraději bych teď své srdce zadupala. Nemohla jsem si dovolit, aby mi při pohledu na toho muže takhle hlasitě bušilo. Motýli se mi v břiše rojili celé odpoledne – od chvíle, kdy jsem ho přistihla, jak se tváří sklesle, když zjistil, že se k nim dnes nepřidám. I když jsem si to nerada přiznávala, byla jsem do něj zamilovaná až po uši, což mi zřejmě začalo zatemňovat mozek. Příkladem budiž moje úmyslné oblečení halenky s Goofym, o které jsem věděla, že ji miluje. Měla bych s tím hned přestat.

„Jaká je šance, že mi dovolíš, abych tě vytáhl o víkendu ven?“ zeptal se a přerušil mé myšlenky.

Zaplavila mě panika, jak se mé srdce přetahovalo se zdravým rozumem.

„Už dál nemůžu, Troyi...“, vyhrkla jsem.

„Oh... cože?“ Z tváří se mu vytratila barva.

Chápala jsem, že ho moje odpověď zmátla. Vždyť to mezi námi v poslední době klapalo. Neměla jsem žádný pádný důvod ho odmítnout. Ale skrytý strach, že mě tenhle přitažlivý chlapík jednou podvede, mě neopouštěl.

„Promiň, že jsem to na tebe tak vyhrkla,“ řekla jsem s pohledem upřeným na růže. „Prostě si myslím, že by to nedopadlo dobře.“

V čelisti mu zaškubal sval. „V jakém smyslu?“

„Mám za to, že není dobrý nápad se k tobě přibližovat.“

„Protože mi nevěříš, že chci být jen tvůj přítel...“

„Nejde jen o to, jestli ti věřím, nebo ne. Hlavně nevěřím *sama sobě*.“

Udělal několik kroků blíž. „Vysvětli to.“

„Jsem jen člověk. A... je mi jasné, že vztah mezi námi přeroste v něco jiného, pokud spolu budeme trávit tolik času pod záminkou kamarádství.“

Cítila jsem teplo jeho těla. „V něco jiného... Co tím myslíš?“

„Moc dobře víš, co tím myslím.“

„Myslíš, že se s tebou chci vyspat...“ Na několik vteřin se odmlčel. „Máš pravdu.“

Vytřeštila jsem oči. „Opravdu?“

„Ano, přiznávám, že mě přitahuješ a že se s tebou chci vyspat. A když se o něčem dohadujeme...“, protočil panenky, „chci tě ošukat ještě víc.“

Ten pohled a to, co právě řekl, způsobily, že se mi sevřely vnitřnosti, což byl jen další důkaz toho, že se nedokážu ovládnout. V hlavě mi hučelo, jak se mi zrychlil dech. Ale nic jsem neřekla – žádná slova mi nepřišla na mysl.

Nadechl se. „Podívej... součástí toho, abych tě přesvědčil o tom, že jsem se změnil, je být k tobě upřímný. Takže tady nebudu stát a popírat, že na tebe myslím... *pořád*.“ Bloudil po mně očima.

„Zvlášť když máš na sobě tu zatracenou halenu s Goofym.“

Přistoupil blíž a uvedl mé tělo do plné pohotovosti. „Nemyslím si, že jsem pro tebe ten pravý, a to myslím taky upřímně.“ Polkl a jeho ohryzek se pohyboval nahoru a dolů. „Sám jsem z toho zmatený, to je fakt. Jediné, co vím, je, že na tebe myslím ve dne v noci.“

„Taky jsem o tobě hodně přemýšlela“, přiznala jsem. „To je ten problém.“

Podíval se na mě, v očích se mu odráželo slunce a vlasy mu lehce vlály ve větru. „Co chceš, Aspyn? Chceš, abych odešel? Abych se přestal snažit dostat se k tobě blíž? Protože jestli je to *opravdu* tvoje přání, tak ti slibuju, že to udělám a nebudu tě dál otravovat. Ale mám taky svou hrdost – a zatraceně velkou. Proto mě máma nikdy neviděla klepat jí u dveří.“

To mi zlomilo srdce. Nenáviděla jsem sebe samu, že mu to tato situace nějak připomněla.

„Stačí říct slovo“, pokračoval, „a už mě neuvidíš ani o mně neuslyšíš.“

Uplynula neurčitá doba, kdy jsme mlčky stáli naproti sobě. Kolem nás prošla Shala ke svému autu. Sjela mě pohledem, který říkal:

později mi vysvětlíš, o co tu šlo.

Měla jsem dvě možnosti – buď přiznat, že se bojím stále silnějších citů k němu, nebo souhlasit s tím, že se už neuvidíme. Vybrala jsem si to druhé.

„Jo, myslím, že bude lepší, když se už nebudeme vídat.“

Ta slova ve mně zanechala hořkou pachut'. Takhle to chutná, když necháte zvítězit strach. Emoce se ve mně zmítaly. Právě jsem řekla pravý opak toho, co jsem chtěla. Ale připadalo mi to jako nejbezpečnější volba, která zajistí, že mi nakonec neublíží.

Zklamáný výraz v jeho tváři mi prozradil, že to nebyla odpověď, ve kterou doufal. Z mého chování byl zmatený, a to si nezasloužil – další důvod, proč náš vztah nemůže pokračovat. Neměla bych mu však za zlé, kdyby se mnou už nikdy nepromluvil.

Na krku mu vyskočila žíla, když konečně přikývl. „Máš to mít.“

To bylo to poslední, co řekl, než nasedl do auta a odjel.

Kapitola osmá

Aspyn

Uplynul týden a mně se zdálo, že jsem Troye Serrana neviděla věčnost.

Poté co jsme se téměř měsíc vídali minimálně dvakrát do týdne, najednou z mého života zmizel. Docela úspěšně se mu dařilo se mi vyhýbat, když si přijel pro dědečka, a nesnažil se mě kontaktovat. Přesně o to jsem ho žádala, ale čím víc se držel stranou, tím víc jsem na něj myslela. Zvláštní, jak to funguje.

Jednou při večeři mě neteř přistihla, jak zírám do talíře.

„Jsi v pořádku, teto Aspyn?“

Podívala jsem se na ni. „Jo, zlato, jsem v pohodě. Jen o něčem přemýšlím.“

Zakroutila hlavou. „A o čem?“

„To je jen pro dospělé, víš?“

Kiki si podepřela bradu rukou. „Jde o Troye?“

Její vnímání mě překvapilo, protože jsem se o něm nezmínila. Ale možná jí právě to, že jsem o něm neřekla ani slovo, napovědělo.

„Jo,“ přiznala jsem.

„Udělal něco špatného?“

„Ne.“ Věnovala jsem se salátu a přehrabovala se v něm vidličkou. „Vůbec ne. Vlastně udělal... dobrou věc.“

„Tak proč jsi smutná?“

„Protože mi chybí,“ zašeptala jsem.

Skutečnost, že jsem nahlas přiznala, co jsem si už několik dní myslela, mě šokovala. A ze všech lidí to řeknu právě Kiki. Skutečně mi Troy chybí? Došlo mi, že ano. Postrádala jsem jeho humor, jeho přítomnost, jeho vůni. Chybělo mi to všechno.

„Tak proč mu nezavoláš?“

Její otázka dávala smysl, ale odpověď nebyla tak jednoduchá.

„Protože někdy se prostě musíš rozhodnout, že někoho nebo něco oželiš, i když nakonec zjistíš, že to nebylo správné.“

„Jako třeba bonbony?“

Zasmála jsem se. „Přesně, jako třeba bonbony.“

Troy *byl* jako bonbon, až na to, že jsem ho ani neochutnala. Oželela jsem ho dřív, než k tomu mohlo dojít, protože jsem vycítila, že *ochutnávání* je přesně to, kam věci směřují. Cítila jsem to v každém kousku své bytosti. A věděla jsem, že ta chuť bude stejně návyková jako nebezpečná. Bylo ironií osudu, že sexuální fantazie o Troyovi byly to jediné, na co jsem myslela, kdykoli jsem v noci ležela v posteli. Opravdu by mi *jednou* ublížil? Zavrtěla jsem hlavou.

„Proč pro tebe Troy není dobrý?“ zeptala se.

Kiki mě dnes večer opravdu zkoušela. Ale byla to férová otázka.

„Na to není jednoduchá odpověď. Ale když jsme chodili na střední školu, tak jsme se na sebe hodně zlobili, víš?“

Opřela se lokty o stůl. „A proč?“

„Chovali jsme se k sobě ošklivě a Troy udělal něco, kvůli čemu mu teď úplně nedůvěřuju.“

„Mě přece taky Troy poprvý vyděsil,“ odpověděla. „Myslela jsem si, že nás chce okrást. Ale teď ho mám ráda. Zdá se mi milý. A koupil mi Mensese.“

„Vím, že je milý, o tom se nebudu přít. Ale bojím se, že je v něm pořád ten kluk, kterého jsem znala. Možná je to jen v mé hlavě, ale náš vztah to narušuje. A co víc, není tu v Meadowbrookku ani nastálo. Myslím, že se mu tady nelíbí. Nechci se k němu připoutat, když zanedlouho odejde. Takže, teď už víš, že existuje spousta důvodů, proč pro mě není dobrý.“

„A proč nemůžete být kamarádi, dokud tady bude? Můj kamarád Ben ze školy se taky odstěhoval. Už s ním nemluvím, ale jsem ráda, že jsem se s ním kamarádila, dokud tu byl.“

Usmála jsem se. „Když jsi starší, je to trochu jiné. Kamarádství mezi mužem a ženou je komplikované. Někdy tě zavede na cestu, po které jsi neměla v úmyslu jít. A pak se někdo zraní.“

Čelo se jí svraštilo. „Tomu nerozumím.“

Zasmála jsem se a povzdechla si. „Jednou to pochopíš.“

Myslela jsem, že rozhovor skončil, dokud mě svou další otázkou nešokovala.

„Chce ti strčit penis do vagíny? Proto je to divný?“

Otevřela jsem ústa a zírala na ni. „Kde jsi tohle slyšela?“

„Četla jsem si o menstruaci a dozvěděla jsem se něco o sexu.“

„A ty sis to hledala na internetu? Viděla jsi něco, co bys ještě neměla vidět?“

„Ne. Bylo to v knize, kterou mi dala babička. Píše se tam o menstruaci a o tom, jak se dělají děti. Pak jsem se jí začala vyptávat a ona mi řekla, že někdy mají lidé sex, i když se nesnaží udělat si děti.“

Díky moc, mami, že jsi mě na to upozornila.

„No, to je pravda. Dospělí se někdy rozhodnou mít sex, aniž by se snažili počít dítě. Sex je rozhodně něco, co komplikuje vztahy mezi dospělými muži a ženami... tedy pokud se ti dva přitahují.“

„Strkal ti Holden penis do vagíny?“

Od té doby, co se odstěhoval, o mém bývalém Kiki téměř nemluvila. A její otázka mi připadala rozhodně trapná.

Proč jsem si k večeři nedala víno?

Odpověděla jsem jí velice obecně. „Ano, měla jsem sex, protože jsem dospělá. A když jsi dospělá, můžeš se rozhodnout, jestli sex chceš mít, nebo ne.“

Nakrčila nos. „A proč jsi tedy měla sex?“

„Protože... když najdeš toho správného muže, může to být příjemné.“

„To zní příšerně – na tom obrázku to vypadalo, že to bolí,“ zhrozila se Kiki. „To já určitě sex mít nebudu.“

„No, zatím máš na přemýšlení o sexu ještě dost času.“

Mohla jsem jen doufat, že až bude Kiki v mém věku, zvládne takové věci lépe než já.

Následující sobotu se Shalin manžel nabídl, že se postará o děti, aby si mohla večer vyrazit ven. Zeptala se, jestli se s ní nechci sejít v jednom z barů v Meadowbrook Center. Strávila jsem už dost času lamentováním nad sama sebou, že jsem ukončila „přátelství“ s Troyem, takže jsem si řekla, že by mi večer v baru prospěl. Rozptýlení se hodilo.

Když jsem vstoupila dovnitř, bylo v Kaleidoscope Lounge podle očekávání plno. V Meadowbrook nebyla spousta možností, ale těch pár barů, které jsme měli, bylo moderních a oblíbených.

Shala měla kabelku na stoličce vedle sebe, aby mi podržela místo, než přijdu. V rohu se na pódiu připravovala kapela, zatímco zpěvák zkoušel mikrofon.

Pozvedla sklenici. „Už mám druhou, nevádí ti to?“

„Jasně že ne, proto máme přece Uber, ne? A ty si rozhodně zasloužíš, aby ses dnes večer opila, matko.“

Objednala jsem si sklenku červeného vína, což byl v podstatě jediný alkohol, který jsem si dovolila. Červené víno totiž obsahuje antioxidant resveratrol, takže jsem usoudila, že je zdraví prospěšné.

„Jak to Kiki zvládá s menstruací?“ zeptala se.

„Docela dobře.“

„Tak to je fajn. Mám štěstí, že mám kluky.“

„Vidíš? Já bych si zase s nimi nedokázala poradit. Takže nám vyhovuje to, co známe.“

„Jsi úžasná, co pro ni všechno děláš.“

Pokrčila jsem rameny. „Není to nic chvályhodného. To by pro svou sestru udělal každý.“

„Dovolím si nesouhlasit. Někdo by se na to vykašlal a nechal všechnu starost na rodičích... třeba moji sobečtí sourozenci. Nebylo tvojí povinností se o Kiki postarat.“

Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlela, zvlášť když jsem na sebe vzala část viny za sestřinu smrt. Ale i kdyby to bylo jinak, nedokázala jsem si představit, že bych Meadowbrook a Kiki opustila.

Po několika minutách na mě víno začalo působit a já se poprvé po dlouhé době cítila uvolněně.

O tři skleničky a téměř dvě hodiny později byl pocit euforie ještě lepší. Ta bohužel náhle vyprchala v okamžiku, kdy jsem ho spatřila. Žaludek se mi propadl.

Troy Serrano.

Seděl u stolu naproti baru, popíjel pivo a smál se, jako by mu bylo všechno jedno.

Srdce se mi rozbušilo. *Proč?* Vypadal tak zatraceně hezky. Vlasy měl vlhké a sčesané dozadu. Na sobě měl bílý svetr, který zdůrazňoval jeho opálenou kůži a dokonale mu obepínal hrud'. Nedalo se popřít, jak moc mu to sluší. Jen jsem si přála, abych toho dnes večer nemusela být svědkem, když jsem se na něj snažila zapomenout. Nechápala jsem, proč se rozhodl zajít do baru v Meadowbrook a neodjel do Trentonu nebo Filadelfie. Se Shalou jsme sem zaskočily jen proto, aby to měla blízko domů, kdyby bylo potřeba.

Sakra.

Troy si mě ještě nevšiml. Zdálo se, že je obklopen přáteli. Nedokázala jsem říct, s kým tu je nebo koho jen náhodou potkal. Neschopnost přemýšlet mě přiváděla k šílenství.

Napadlo mě, že se Shale omluvím a odejdu, abych se na něj nemusela dívat.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se Shala.

Nebylo divu, že si toho všimla, protože už notnou chvíli jsem na Troye zírala.

„Jo, ale všimla jsem si, že je tu Troy.“

Otočila se, aby na něj viděla. „Páni! Máš pravdu. Vadí ti to?“

„Vyměníš si se mnou místo, abych neseseděla čelem k němu?“ otázala jsem se.

Bylo to zbabělé, ale jediná možnost, jak se dnes večer uvolnit, byla, že si mě nevšimne.

Shala zmateně přimhouřila oči, ale vyhověla mi. „Jistě.“

Jakmile jsem k němu seděla zády, cítila jsem se o něco lépe, i když v hlavě mi stále běžela myšlenka, že je na druhém konci místnosti. Proč musel být ze všech míst zrovna dnes večer *tady*?

„Je mezi vámi všechno v pořádku?“ vyzvídala Shala.

„Když jsem s nimi přestala jezdit na výlety jako doprovod, už se spolu moc nevidíme.“

„Hele, nikdy jsem se tě neptala na to, co se stalo tenkrát na tom parkovišti. Vypadalo to dost napjatě. Něco mi říká, že je v tom něco víc.“

Dlouze jsem se napila vína a odložila sklenici. „To je, ale radši bych se do toho teď nepouštěla.“

Rozhovor se na chvíli přesunul od Troye, dokud jsem ho koutkem oka nezahlédla u jiného stolu, šikmo naproti mně. *Přesedl si!* Opět jsem seděla čelem k němu. Takže výměna místa s Shalou nepomohla. Kdybych to teď po ní chtěla znovu, asi by si myslela, že jsem se zbláznila.

Tentokrát seděl Troy u stolu sám se ženou, ostatní lidé nebyli nikde v dohledu. Povídali si a já jsem bohužel měla místo v první řadě. Pořád mi nebylo jasné, jestli je to někdo, koho právě potkal, nebo jestli se s ní plánoval setkat *tady*.

„Co se děje?“ zeptala se Shala.

Zavrtěla jsem hlavou. „Omlouvám se. Troy si právě přesedl, takže je zase naproti mně. Sedí támhle s nějakou holkou a mě to zneklidňuje.“ Vypila jsem zbytek vína a hlasitě položila sklenici na stůl. „Jsem ten nejhorší člověk, se kterým bys dnes večer měla být venku.“

„Bez obav. Vlastně mě to baví.“ Otočila se, aby se podívala na Troye a dívku, a když se znovu obrátila ke mně, usmála se. „Jsi rudá jako řepa, Aspyn. Stojí to za starou bačkoru, co?“

Její slova byla pokořující, hlavně proto, že byla pravdivá.

Otřela jsem si čelo ubrouskem. „Promiň, myslím, že jsem se zbláznila.“ Odkáslala jsem si. „Nepochybně na mě jeho přítomnost působí... ale přála bych si, aby to tak nebylo.“

„Prosím, neomlouvej se. Jsi jen člověk. Troy je velmi přitažlivý muž a očividně jste si nějakou dobu docela dobře rozuměli.“

„Mezi námi se nic nestalo.“ Cítila jsem potřebu to vysvětlit. „Ale měla jsem pocit, že to začíná překračovat hranice, takže jsem mu řekla, že bude nejlepší, když se už nebudeme stýkat. Překvapilo ho to a nechtěl to. A upřímně, ani jsem si to nepřála. Ale myslela jsem si, že je to správné rozhodnutí. Až dneska, když jsem ho tu zahlédla, jsem si uvědomila, jak moc se mi dostal pod kůži.“

Shala přikývla. „Líbí se ti.“

„Nechci ho mít ráda, Shalo. Na střední škole se choval jako blbec. Nebylo pro mě snadné přijmout, že se změnil. Ale myslím, že se doopravdy změnil. Ale i tak pro mě *pořád* není ten pravý. To, co cítím, je jen intenzivní, převážně fyzická přitažlivost k někomu, kdo se ke mně nehodí. Ke všemu je to bývalý mé kamarádky. Ani tu nebydlí a nechce se v Meadowbrookku usadit. Je tolik důvodů, proč se od něj držet dál.“

Vědoucně se usmála. „Ale nedokážeš na něj přestat myslet, co? Vypadá to, že používáš všechny možné výmluvy, abys ospravedlnila své rozhodnutí. Ale city nelžou, Aspyn. Snažila ses ho odepsat, ale pořád ho máš v hlavě.“

„K mému zděšení ano. Myslela jsem, že se toho dneska večer zbavím a soustředím se na něco jiného.“ Podívala jsem se Troyovým směrem. „Ale jak vidíš, nejde to. Zrovna dneska se tu musí objevit... prostě mám smůlu.“

Vypadalo to, jako by si mě Troy ani po tak dlouhé době nevšiml. Když Shala vstala, aby si odskočila na toaletu, rozhodla jsem se zůstat na svém místě, abych na sebe zbytečně neupozorňovala.

Asi o minutu později jsem koutkem oka zahlédla, jak Troyův doprovod odchází od stolu a míří na toaletu.

O několik vteřin později mi cinknul telefon.

Je to oko za oko, zub za zub?

Podívala jsem se na něj.

O čem to mluvíš?

Myslela sis, že jsem tě špehoval, když sis vyrazila na rande s Brianem, takže teď špehuješ ty mě?

Bušila jsem bříšky prstů na klávesnici na obrazovce.

Děláš si ze mě srandu, že jo?

Vlastně jo. Ale když sis předtím přesedla, myslela sis, že si tě nevšimnu? I kdyby ses nepohnula, poznal bych, že jsi to ty. Znáám tě zezadu zatraceně dobře.

To máš tedy talent!

Jsi jako bostonská kobliha s projímadlem. Vyčníváš z řady.

Díky. To byl kompliment?

Sluší ti to. Doufám, že se dobře bavíš. Zasloužíš si odvázat se. Jsem rád, že sis vyrazila.

Myslí si, že jsem poustevnice?

Jeho přítelkyně se vrátila ke stolu a Troy odložil telefon. Snažila jsem se ignorovat žárlivost, která se ve mně probudila, když se opět začal věnovat jí.

Ke stolu se vrátila i Shala. „Přežila jsi beze mě?“

„Jasně,“ vydechla jsem.

Koutkem oka jsem zahlédla, že Troy vstal od stolu.

O chvíli později se mi na mobilu znovu objevila zpráva.

Sejdeme se na schodišti u dveří v levém rohu baru.

Pořád jsem zírala na telefon.

„Co se děje?“ zeptala se Shala.

„Nic.“ Zvedla jsem hlavu a srdce mi bušilo jako o závod. „Vlastně musím... taky na záchod. Hned jsem zpátky.“

Místnost se trochu zakymácela, když jsem se zvedla ze židle a zamířila do zadní části baru. *Vážně tohle dělám?* Jak zoufalá musím být, abych přiběhla na zavolání? Měla bych se nechat vyšetřit na psychiatrii, ale byla jsem zatraceně zvědavá, co mi chce, že jsem se nedokázala ovládnout.

Troy stál na schodišti se zkříženýma rukama. Jeho vůně byla úchvatná. Bradavky mi ztvrdly a tělo si začalo uvědomovat, jak moc mu jeho přítomnost chybí. *Sakra, byl vždycky takhle vysoký?*

Zhluboka jsem se nadechla, abych tu vůni nasála. „Kvůli čemu jsi mě sem vytáhl?“

„Musím přiznat, že mě to trochu uráží.“

„A co?“

„Celý večer mě po očku sleduješ, a ani se neobtěžuješ mě pozdravit?“

„Proč bych tě měla vyrušovat, když máš rande? Bylo by nezdvořilé, kdybych k vám přišla a pozdravila tě.“

„Není to rande.“

„Ale vypadá to tak.“

Přistoupil blíž. „Seznámil jsem se s ní tady v baru dneska večer. Vyrazil jsem si s Erikem, ale ten musel bohužel odejít. Casey tu byla s přáteli z práce a dala se se mnou do řeči.“ Zkoumavě si mě prohlížel, až mi přeběhl mráz po zádech. Cítila jsem jeho dech na tváři, když zašeptal: „Dneska ti to moc sluší. Mejkap ti zvýrazňuje oči, ale ty to vlastně ani nepotřebuješ.“ Pohledem sjel po mém krku. „Doufám, že ti nevadí, že jsem tak neomalený... ale tvoje prsa vypadají v tom upnutém tričku taky úžasně.“ Podíval se mi zpátky do očí. „Vypadáš úžasně.“

Sotva jsem se nadechla, natož abych na to dokázala nějak reagovat.

„Chtěl jsem se na tebe celý večer jen dívat. Ale věděl jsem, že když se podívám tvým směrem, otočíš se ke mně zády. Věděl jsem, že na mě pokradmu taky zíráš, a líbilo se mi to. Užíval jsem si každou vteřinu.“

Polkla jsem. „No, překvapuje mě, že sis vůbec všiml, že se na tebe dívám. Zdá se mi, že se ti tvá společnice líbí a bavíte se dobře.“

„Ne všechno je takové, jak se zdá. Možná to vypadá, že s ní vycházím, ale pořád si na jejím místě představuju tebe.“

Sklopila jsem hlavu, ale Troy mi jedním prstem zvedl bradu, abych se setkala s jeho spalujícím pohledem.

„Zatraceně, řekni mi, prosím, že v tom nejsem sám. Cítíš to taky, Aspyn?“

Zdaleka v tom nejel sám. Celý večer jsem bojovala s pocitem silné přitažlivosti a žárlivosti. Jen jsem se nedokázala přimět, abych si to přiznala.

To, co řekl potom, mnou otřásl.

„Casey mě pozvala k sobě domů na skleničku. Je nějaký důvod, proč bych tam neměl chodit?“

Horkost mě zevnitř spalovala. Toužila jsem mu říct, aby s ní rozhodně nechodil, aby zůstal se mnou... ale to bych musela přiznat svou žárlivost. A jakmile bych do té sítě jednou spadla, nebylo by cesty zpět.

„Měl bys dělat to, co chceš,“ odkašlala jsem si.

Naklonil se ke mně tak blízko, že se téměř dotýkal mého obličeje. „A co by sis přála ty?“

Zhluboka jsem se nadechla. „Tohle se mě netýká.“

„Jsi si tím jistá? Protože dnes večer ses chovala jinak. Sledoval jsem tě a nemohla jsi ze mě spustit oči.“

Hlas se mi třásl. „Máš příliš nabubřelé ego. Co chceš, abych řekla? Vlastně... ani ti nemusím odpovídat, protože sis vlastně už odpověděl sám.“

„Chci, abys přiznala, že jsem ti v uplynulém týdnu chyběl stejně jako ty mně.“ Přiblížil se ještě víc. „Podívej se mi do očí a řekni, že jsi na mě ani jednou nemyslela.“

I když jsem se hodně snažila a chtěla mu říct, že jsem si na něj vůbec nevzpomněla, nikdy jsem nebyla dobrá lhářka. Proto jsem nechala hlavu skloněnou a zaujatě se dívala na špičky bot. Protože jakmile bych se mu podívala do očí, poznal by, že nemluvím pravdu.

„Nemůžeš, co?“ zašeptal.

Znovu jsem ucítila jeho ruku na bradě, když mi zvedl obličej, aby se mi podíval do očí. A v tu chvíli jsem se rozhodla, že k němu budu upřímná. „Máš pravdu, neumím lhát... myslela jsem na tebe každý den, ale nenávidím se za to.“

Troy mě objal kolem krku, vpletl mi prsty do vlasů a přitáhl si mě k sobě. Naše rty se k sobě přisály a mě zalila přílivová vlna rozkoše. Z úst mu uniklo zasténání a zdálo se, že veškerý smysl pro realitu se rozplynul.

„Poslední dobou myslím jen na tebe,“ zašeptal mi do rtů.

Otevřela jsem se víc a pustila jeho jazyk dovnitř. Chutnal sladce, s nádechem alkoholu. Rukama jsem mu prohrábla vlasy, když jsem se ztratila v tom nejúžasnějším, vše pohlcujícím polibku, jaký jsem kdy zažila. Teplo jeho dechu jako by mi zahřívalo celé tělo, jeho vůně mě obklopovala.

Troy se náhle odtáhl a zanechal mě opuštěnou a hladovějící po dalším polibku.

„Jak to mám zastavit, Aspyň? Tvrdíš, že se mnou nechceš mít nic společného, ale teď to tak vůbec nevypadá.“ Vzal můj obličej do dlaní a jemně mi palcem přešel po rtech. „Potřebuju tě dostat z hlavy.“

Zavřela jsem oči a zalapala po dechu. „Nikdy jsem neřekla, že tě nechci. *Přála* bych si, abych tě nechtěla.“

„Opravdu? Možná mě tedy taky potřebuješ dostat z hlavy, co?“ Přivřel oči a zadíval se na mě. „Podívej, chápu, že tohle nikam nevede. Rozhodl jsem se, že se vrátím do Seattlu. Stejně tě nikdy nepřesvědčím, že jsem se změnil... nikdy mi nebudeš důvěřovat. Prostě se k sobě nehodíme. Pro tebe budu vždycky jen Jasminin bývalý.“ Podíval se mi do očí. „Ale nemáš pocit, že když to spolu nezkusíme, budeš si vždycky říkat... *co kdyby*? Co kdybychom aspoň jednou nechali našemu vztahu volný průběh? Už dlouho nemůžu myslet na jiné ženy než na tebe. Mám pocit, jako bych měl kopřivku, a to svědění můžeš podrábat jen ty. Jestli máme oba stejný problém... proboha, jsme oba dospělí, tak proč s tím, kurva, tak urputně bojujeme?“ Nastala dlouhá chvíle ticha. „Zeptám se tě ještě jednou. Chceš, abych šel s ní... nebo s *tebou*?“

Zavibroval mi telefon a na zlomek vteřiny jsem si myslela, že je to zvuk mého srdce, které mi vystřeluje z hrudi.

Podívala jsem se na obrazovku.

Jsi v pohodě?

Do prdele.

Jak dlouho tu s ním už stojím? Neměla jsem pojem o čase.

Cítila jsem, jak mi hoří tváře, a v tu chvíli jsem udělala unáhlené rozhodnutí. „Kamarádka si už dělá starosti, musím se vrátit ke stolu. Měl bys udělat totéž. Dobrou noc.“

Rychlostí blesku jsem se rozběhla a málem jsem narazila do zdi, když jsem jakoby v mlze zahrnula za roh.

Když jsem se znovu posadila na židli, Shala se tvářila vážně. „Je všechno v pořádku? Myslela jsem, že jsi tam omdlela.“

„Ne, všechno je v pohodě.“ Zvedla jsem sklenku s vodou a vypila ji na jeden dlouhý lok. Hřbetem ruky jsem si otřela ústa. „Už je to dobrý.“

Povzdechla si a podívala se na telefon. „Vlastně už musím jít. Je později, než jsem řekla Felixovi, že budu doma.“

Zastrčila jsem si pramen vlasů za ucho a přikývla. „Tak jo, díky, žes dneska šla se mnou. Bylo to moc fajn.“ *Dokud jsem se neproměnila v zamilovanou blbku.*

Shala vstala. „Uvidíme se v pondělí. Buď opatrná, až půjdeš domů, jo?“

„Budu.“ Přikývla jsem. „Ty taky.“

Když Shala odešla, všimla jsem si, že se Troy vrátil ke svému stolu. Krátce nato vstala i Casey. S jeho rukou na jejích zádech se společně vydali k východu a nakonec zmizeli za dveřmi.

Bylo mi na zvracení. *No, není to mrcha?* Asi to myslel vážně, když mi vyhrožoval, že půjde k ní domů na skleničku.

Kretén. Nevěděla jsem, jestli nadávám jemu nebo sobě.

Zatraceně, tohle mě příšerně bolelo. Naštval mě a teď si klidně odejde s tou ženskou.

Vyspí se s ní jen proto, že jsem ho po nejkrásnějším polibku mého života odmítla? *Jestli je to tak, je to jen další důkaz, že je křivák.*

Popadla jsem telefon a našla aplikaci taxislužby.

Poté co jsem se na pár minut zchladila další sklenicí vody, jsem vstala a vyšla ven, abych počkala na odvoz.

Jakmile mě chladný noční vzduch udeřil do tváře, vyděsil mě hlas.

„Baf! “

Podívala jsem se doleva a zjistila, že se Troy opírá o budovu.

Byl sám.

Sevřela jsem si hrud'. „Vyděsil jsi mě.“

„Snad sis nemyslela, že s ní opravdu půjdu domů?“ Udělal několik kroků směrem ke mně. „Vím, že mi říkáš kurvasaurus, ale nechodím domů se ženami, které znám jen pár minut.“ Byl už jen pár centimetrů od mě. „Kromě toho, jak bych po tom našem polibku mohl myslet na někoho jiného?“

Srdce se mi rozbušilo.

„Zruš to taxi, jestli sis ho už objednala,“ řekl. „Odvezu tě domů. A ne, nemusíš mě zvát k sobě... pokud to doopravdy nechceš. Ber to jen jako odvoz domů, Aspyn. Nedělám si žádné naděje, navzdory tomu, co jsem říkal, když jsem tam byl celý vzrušený.“

„Můžeš vůbec řídit?“ zeptala jsem se. „Viděla jsem, že jsi pil.“

„Když jsem se tu sešel s Erikem, nehodlal jsem tu zůstat tak dlouho. Dal jsem si jen dvě piva, protože jsem přijel autem. Slibuju, že jsem střízlivý, nevystavil bych tě nebezpečí, Aspyn,“ odmlčel se, „a netýká se to jen řízení.“

„No, za tu dobu, co tě znám, jsi už jednu autonehodu měl.“

„Jo. Ale to byla *tvoje* chyba.“

„Moje chyba?“

„Viděl jsem tě s tím chlapem, a to mě rozptýlilo.“

„Proto jsi do něj vrazil? Protože jsi mě zahlédl? To jsem nevěděla.“

„Jo, tak teď už to víš. Nebylo snadný to přiznat. Ale už jsem si před tebou dneska jednou vylil srdce, takže co je to jedno přiznání navíc?“

Vytáhla jsem telefon, abych zrušila taxi, a tělo mi vibrovalo napětím.

Mlčky jsme s Troyem došli k jeho zaparkovanému autu. Otevřel mi dveře spolujezdce a já nastoupila do rangeroveru, který byl jako obvykle epicentrem jeho omamné vůně.

Během cesty domů mezi námi panovalo napětí. Nevěděla jsem, jestli to bylo feromony ve vzduchu, alkoholem ve mně nebo čím, ale netoužila jsem po ničem jiném než po tom, aby mě Troy znovu políbil. Kalhotky jsem měla ještě vlhké od prvního polibku. Moje tělo

ožilo a bylo vzrušené, jako by někdo otočil kohoutkem, který se nedal zavřít.

Když jsme přejížděli malý most vedoucí do mé čtvrti, instinkt mi napovídal, že se mezi námi dnes večer něco stane. Nehodlala jsem se tomu bránit, protože jsem to chtěla stejně jako on. Možná víc. Potřebovala jsem to. Potřebovala jsem Troye.

Zapnul rádio, kde zrovna hráli *The Best is Yet to Come* od Franka Sinatry. Napadlo mě, jestli se mi nesnaží poslat nějakou podprahovou zprávu.

Když jsme zastavili před mým domem, vypnul zapalování a pak se ke mně otočil. Ale nic neřekl.

Dlaně jsem měla zpocené. „Půjdeš... dovnitř?“ vykoktala jsem a okamžitě si uvědomila, jak sugestivně jsem to řekla.

Půjdeš dovnitř domu? I do mě? Panebože!

„Jen když mě o to požádáš,“ řekl. „Jen aby bylo jasno, netlačím na tebe. Neudělám *nic*, pokud mě o to *nepožádáš*, navzdory všem těm řečem v baru.“ Položil ruku na opěradlo mého sedadla, až se mi zježily chloupky na krku. „Podívej, myslím, že umím v lidech docela dobře číst. Kdybych si nemyslel, že chceš, abych sem s tebou jel, neudělal bych to, co jsem dneska udělal. Víím, že ti rozum napovídá, že to není dobrý nápad. Ale to, co ve skutečnosti *chceš*, to, co chce tvoje *srdce*, je něco jiného. Mám pravdu?“

Ztěžka jsem polkla. „Máš.“

Přikývl, když jeho oči padly na mé rty.

O tom, co chce tělo... a *srdce*, jsem nikdy nepochybovala. To, co mi bránilo, byl strach, kam se potom vrtne *rozum*. Nechtěla jsem se vázat na muže, kterého jsem považovala za nebezpečného. A taky jsem nechtěla řešit to ostatní, co s tím souvisí, jako třeba přiznat Jasmine, že jsem se vyspala s jejím bývalým přítelem – i když už mě k tomu sama vybízela. Kromě toho všeho jsem nemohla popřít, že po něm toužím víc než po čemkoli jiném za hodně dlouhou dobu.

„Jestli se rozhodneš, že chceš, abych šel dovnitř,“ řekl, „necháme věcem přirozený průběh – dělej jen to, co je ti příjemné... a já budu dělat jen to, o co mě požádáš. A nezůstanu přes noc. Ani zítra, ani pozítří se o tom nemusíme vůbec zmiňovat. Nebude to nic závazného. Nemusí to nic znamenat, pokud nechceš, Aspyn. Žádný nátlak... jen *potěšení*.“

„To zní jako reklamní slogan,“ zasmála jsem se nervózně.
„Každopádně z tvých úst to zní naprosto jednoduše.“

„Můžu se s tebou taky rozloučit tady a jet domů. A můžeme předstírat, že k tomuhle rozhovoru nikdy nedošlo. Ale to by mě bolelo.“ Zavrtěl hlavou a zasténal: „Protože tě strašně moc chci. Omlouvám se, že jsem tak neomalený, ale od toho večera, kdy jsem měl tu autonehodu, sním o tom, že se s tebou vyspím, skoro každý den.“

Z jeho slov mi přeběhl mráz po zádech. „Nechci, abys teď odešel,“ zašeptala jsem.

„To je dobře, protože já taky *nechci*.“

Přívál adrenalinu se dostavil, když jsem mu položila nepříjemnou, ale důležitou otázku. „Máš... nějaké nemoci nebo tak něco? Jsi čistý?“

Trochu se odsunul na sedadle, aby se na mě podíval. „Jsem rád, že ses zeptala. Než jsem odjel ze Seattlu, byl jsem u svého doktora na preventivní prohlídce a pro jistotu jsem si nechal udělat kompletní vyšetření na pohlavní choroby, i když se vždycky chráním. Jsem naprosto zdravý a od té doby, co jsem tady, jsem s žádnou holkou nespal. Navzdory tomu, co ode mě možná čekáš, neberu tyhle věci na lehkou váhu. A ty?“

„Jsem na tom stejně, jsem zdravá. Už přes rok jsem s nikým nebyla a předtím jsem vždycky dbala na bezpečný sex.“

„Chci si ujasnit dvě věci,“ řekl. „Myslím to vážně, že o ničem, co se stane dnes večer, nebudeme diskutovat. Chci jen, aby sis to užila a nedělala si starosti, že tomu budeš přikládat význam.“

Polkla jsem. „A co je ta druhá věc?“

„Jak už jsem řekl, neudělám nic, pokud mě o to výslovně nepožádáš.“

„To je nějaká sadistická úchylka, že potřebuješ, abych tě o něco prosila?“

„Ne. Jen rád vím, co *přesně* chceš. Nerad bych tě do něčeho nutil.“

Roztřeseně jsem vydechla, když mi položil ruku na stehno a jemně mi ho stiskl.

„Jsi tak nervózní, a přitom nemáš důvod. Slibuju, že neudělám nic, co bys nechtěla. Prostě mi kdykoli řekni, ať jdu do prdele, a já

odejdu.“

Ted' mě ještě víc znervózňovaly všechny ty věci, které jsem chtěla, aby mi udělal. Dokonce i dotek jeho ruky na stehně ve mně vyvolal touhu, jakou jsem nikdy nepoznala. Byla jsem stejně vzrušená a roztoužená jako nervózní.

Konečně jsem otevřela dveře auta a vystoupila. On udělal totéž a následoval mě. Vnímala jsem jeho tělo, když jsme společně kráčeli k domu. Pak jsem šmátrala v kabelce po klíčích, než se mi konečně podařilo otevřít dveře.

Jakmile se ocitl uvnitř, propletl si prsty s mými a sevřel mi ruku ve své. Pomalu mě k sobě přitáhl, až se naše rty spojily. Dech se mi zrychlil, a když se Troyův jazyk vydal na průzkum mých úst, věděla jsem, že je se mnou konec. *Panebože!* Tenhle muž uměl líbat jako žádný jiný. Každý kousek mého těla byl připravený explodovat. Jistě, už je to dávno, co jsem se s někým naposledy vyspala. Ale sexuální přitažlivost, kterou jsem k Troyovi cítila, byla na mnohem vyšší úrovni. Ještě nikdy jsem necítila tak intenzivní potřebu cítit jeho nahé tělo na svém.

Zařala jsem mu prsty do zad, zatímco náš polibek sílil. Jak se ke mně nakláněl, cítila jsem jeho erekci. Okamžitě se mi vybavila Jasminina slova o jeho velikosti. Nebyla jsem na sebe pyšná, že zrovna ted' na to myslím, ale právě tam se moje myšlenky ubíraly. Přemýšlela jsem, jestli ho zvládnu, protože oba muži, se kterými jsem spala, byli průměrně velcí.

„Aspyn, ani nevíš, jak jsem ted' šťastný.“

Neodpověděla jsem mu na to, ale moje tělo to rozhodně potvrdilo. A ukázalo se, že jsem to byla já, kdo měl méně trpělivosti.

„Měli bychom jít do mého pokoje,“ zamumlala jsem mezi polibky. Okamžitě zašeptal: „Ved' mě, krásko.“

Než jsem ho odvedla do ložnice, přerušili jsme polibek. Zastavila jsem se před postelí, objala ho kolem krku a znovu ho políbila.

Se rty stále přitisknutými k sobě mi položil ruku na svůj opasek. „Svlékni mě.“

Nemotornými prsty jsem pomalu rozepnula přezku, jako bych rozbalovala ten nejdražší a nejzdobněji zabalený dárek. Uvolnila jsem pásek, vytáhla ho z poutek a hodila na zem. Přezka s hlasitým cinknutím dopadla na podlahu. Položila jsem ruku na zip džínů

a bříšky prstů se dotkla horké kůže jeho tvrdého břicha. Podívala jsem se dolů na tenký proužek tmavých chloupků mizející v džínsech. Sakra, byl tak krásný, že jsem málem slintala blahem.

„Líbí se ti, co vidíš?“ otázal se.

Kousla jsem se do spodního rtu a přikývla.

„Počkej, až mě v sobě ucítíš.“

Ježíšikriste.

Místo abych mu stáhla kalhoty, sklouzla jsem rukama na jeho holou hrud' a nahmatala obrysy jeho vytrénovaných svalů.

„Líbí se mi, jak se na mě teď díváš... hrozně moc, Aspyn.“

„Nevšímej si toho,“ škádlila jsem ho.

„Nemůžu se dočkat, až tě budu mít nad sebou – a pod sebou.“

Kurva, už aby to bylo,“ řekl chraplavě a podíval se mi na prsa. „Můžu se tě dotknout?“

Rychle jsem přikývla. „Mm-hmm.“

„Můžu ti sundat tričko?“ zeptal se.

Znovu jsem přikývla.

Přetáhl mi ho přes hlavu a přes podprsenku se jemně dotkl vztyčených bradavek. Měl tak úžasně citlivé ruce.

„Víš, co se mi na tvém těle líbí?“ zašeptal.

„Co?“ Sotva jsem dokázala formulovat slova, jak jsem byla vzrušená jeho dotykem.

„Máš úžasnou postavu, líbí se mi, že nejsi kost a kůže. Líbí se mi, že tvoje prsa nejsou umělá. Jsou fenomenálně skutečná.“ Položil mi ruku na břicho. „I tohle se mi líbí.“

Najednou jsem se cítila nesvá. „Miluješ mou měkkou pneumatiku?“

„Je jenom malinkatá – a ano, vzrušuje mě.“ Natáhl ruku za mě.

„Ale co mě naprosto rajcuje, je tvůj zadek, Aspyn. Jsem jím posedlý od chvíle, kdy jsem ho poprvé uviděl pohupovat se v té haleně s Goofym, a nemůžu se dočkat, až tě ošukám zezadu.“

Vzrušená na maximum jsem se natáhla, abych znovu ochutnala jeho rty.

„Teď mi řekni, co chceš ty,“ zašeptal.

Byla jsem tak vzrušená, že jsem nemohla jinak než být naprosto upřímná. „Zdá se, že by sis přál, abychom se řídili podle mě... ale to nechci.“

Odtáhl se a povytáhl obočí. „Opravdu?“

Rozhodla jsem se, že mu prozradím svou nejhlubší, nejtemnější touhu. „Jsem radši, když rozhoduješ ty. Řekni mi, co mám dělat.“

Přerývaně dýchal, když mi znovu sevřel prsa a stiskl je.

„Dopravdy to chceš? Jsi si jistá, že mi chceš takhle předat veškerou kontrolu?“

Kousla jsem se do spodního rtu. „Ano.“

„Fajn, tak *jsi* mi řekla, co si přeješ.“ Znovu mě tvrdě políbil na rty. „Sundej si podprsenku a kalhotky, abych si tě mohl prohlédnout nahou.“

Když jsem ze sebe shodila zbytek oblečení, jeho oči skelné touhou bloudily po mém těle. „Ani nevíš, jak mě vzrušuje už jen pohled na tebe.“ Troy se opět podíval do mých očí. „A teď mě svlékni.“

Zatáhla jsem za zip a stáhla mu džínsy na stehna. Na šedých boxerkách se objevila mokrá skvrna. Otřela jsem se dlaní o horkou vybouleninu. Uvědomila jsem si, jak je obrovský. To mě vzrušovalo a děsilo zároveň.

„Vidíš, jak jsem kurva tvrdej?“

„Ano,“ zašeptala jsem.

„Vyndej mi péro,“ požádal mě.

Vklouzla jsem rukou do spodního prádla, obtočila prsty kolem jeho silného údu a pohybovala rukou nahoru a dolů po hedvábné kůži.

„Splňuju tvoje očekávání?“

Vzhlédla jsem a zjistila, že se na mě rošťácky usmívá.

„Tvá pověst tě předcházela, ale je to ještě lepší.“

„Chceš ho ochutnat?“ zamumlal.

Podářilo se mi zašeptat: „Ano.“

Pomalů zavrtěl hlavou a chytil mě za bradu. „Ale ne dřív, než ochutnám já tebe.“

Troy mě políbil na rty, pak si klekl a začal mi palcem třít klitoris. Pomalu do mě zasunul dva prsty.

„Kurva – a já se bál, že na to dneska nebudeš připravená. Jsi tak mokrá.“

Byla jsem neuvěřitelně vzrušená, tak moc, že jsem slyšela, jak jeho prsty čvachtají, když je do mě zasouval. Protočila jsem panenky a ze rtů se mi vydral hlasitý sten, když jsem ucítila jeho horká ústa

a jazyk, který se dotýkal toho nejintimnějšího místečka. Zabořila jsem mu prsty do vlasů, zatímco se jeho hlava pohybovala synchronizovaně s přírazy jeho jazyka. Vydal ze sebe sténání, které ve mně vibrovalo. Zdálo se, že z toho má stejnou radost jako já, a to mě vzrušovalo ještě víc. Zaklonila jsem hlavu a sténala rozkoší, když pohyby jazyka zrychlil.

Najednou přestal a postavil se, vzal mi obličej do dlaní a přitiskl rty k mým. Vychutnávala jsem si svou šťávu na jeho rtech, když přitiskl svou hrud' na mou a tlačil mě k posteli. Svalili jsme se na ni, pak posunul ústa na mé hrdlo a pak ještě níž k mým prsům. Vzal bradavku mezi zuby a lehce za ni zatáhl, než ji začal silně sát.

„Roztáhni nohy,“ nařídil mi chraplavým hlasem. „Doširoka.“

Roztáhla jsem kolena od sebe a uvolnila mu cestu, když se jeho hlava znovu ocitla mezi mými stehny a tentokrát si mě vychutnával s ještě větší vervou. Troy používal nejen ústa, ale krouživými pohyby obličejem se laskal s mým klínem. Jeho horký dech, tlak jeho jazyka... to bylo skoro k nevydržení. Myslela jsem, že se udělám, ale držela jsem se zpátky. Vzpínala jsem se znovu a znovu a dělala všechno, co bylo v mých silách, abych zabránila svému uvolnění příliš brzy. Nemohla jsem mu dopřát uspokojení z toho, že pozná, jak moc mě *ovládá*.

„Pořád ještě mě chceš ochutnat?“ zeptal se.

Olízla jsem si rty a přikývla.

„Chci, abychom se mohli ochutnávat vzájemně.“ Vstal. „Pojď sem.“ Troy se otočil tak, že jsme se ocitli v poloze šedesát devět, jeho tvrdý penis jsem měla před obličejem, zatímco on měl svou hlavu mezi mými stehny. Korunka údu se mu leskla, když jsem ji vzala do úst a sála, polykajíc každou kapičku touhy, která z ní odkapávala. Chutnal tak úžasně, dokonalá směs slaného i sladkého. Zaklonila jsem hlavu, abych ho mohla vzít hlouběji do úst, až jsem se skoro dávila. Sténal rozkoší a pohupoval boky, zatímco mi jazykem dráždil klitoris s tím větší intenzitou, čím hlouběji jsem ho brala. Tohle jsem ještě nikdy nedělala. Ale něco mi říkalo, že s nikým jiným by to nebylo tak úžasné.

„Chutnáš zatraceně dobře, Aspyn.“ Nadzvedl se. „Klekni si na chvíli. Chci se dívat, jak se s ním mazlíš, než tě ošukám.“

Byla jsem tak vzrušená, že jsem měla stehna úplně mokrá, když jsem se přesunula na podlahu a znovu vzala do úst jeho pulzujícího ptáka. V této pozici jsem ho mohla pohltnout ještě hlouběji. Začala jsem se dávat.

Rychle se odtáhl. „I když se mi to ohromně líbí, tohle je pro mě signál, abych s tím pro tuto chvíli přestal. Ještě chvíli a udělal bych se mnohem rychleji, než bych chtěl.“ Gestikuloval prsty. „Vstaň. Chci se na tebe ještě jednou podívat.“

Když jsem se zvedla a narovnala se, pulzoval mi klitoris. „Co dál?“ zeptala jsem se.

Ústa se mu zkřivila do úsměvu. „Jestli jsi pro, zanořím se do tebe.“

„Jsem.“

„Něco si vezmu.“ Odběhl ke kalhotám a vrátil se s kondomem.

„Tohle je všechno, co mám. Takže to musíme vydržet.“

Neměla jsem doma žádné kondomy, což bylo nešťastné vzhledem k tomu, že už jsem věděla, že dnes večer mi to jednou stačit nebude.

Roztrhl balíček, podíval se na mě a v očích se mu zračil hlad. Pak si ho natáhl na penis a stiskl špičku, než se ke mně pomalu sklonil.

„Aspyn...“ zašeptal a zvedl mi bradu, abych se setkala s jeho pohledem.

„Ano?“

Troyovi se zaleskly oči. „Tu trochu nenávisti, co ti ke mně ještě někde zbyla...“

„Co s ní?“ zalapala jsem po dechu.

„... vyšukám ji z tebe.“

Kapitola devátá

Troy

Do prdele. Tělo jsem měl jako v ohni. V životě jsem si nepamatoval, že bych byl takhle vzrušený. Nikdy nepochopím, čím jsem si to zasloužil. Aspyn Dumontová se podvolila každému mému sexuálnímu příkazu – a vlastně se jí to líbilo – na její *vlastní* žádost? *Je tohle skutečné?* Měl jsem pocit, že se každou chvíli probudím a najdu v posteli místo téhle krásné ženy Patricka.

Sklonil jsem se nad ni, roztáhl jí nohy a nespouštěl z ní oči. Potřeboval jsem vidět, jak vypadá ve chvíli, kdy do ní vstoupím. Normálně jsem se o takové věci nezajímal. Ale bylo pro mě důležité vědět, že Aspyn poskytnu stejné potěšení jako ona mně. Chtěl jsem vidět okamžik, kdy nad sebou ztratí kontrolu. Chtěl jsem být svědkem jejího orgasmu.

Olízl jsem si rty a vychutnával zbytky její lahodné chuti, když jsem se připravoval.

Přiložil jsem špičku penisu k jejímu lůnu, pomalu vklouzl do horké, mokré kundičky a pozorně ji sledoval. Znovu mě překvapilo, jak je připravená, a na chvíli jsem porušil svůj slib, že budu mít oči otevřené, a zavřel je při náporu čiré rozkoše. Rychle jsem se vrátil pohledem k její tváři. Myslel jsem, že oči zavře ve chvíli, kdy budu hluboko, ale místo toho se jí rozšířily, jak zalapala po dechu a otevřela ústa. Její reakce byla ještě silnější, než jsem doufal.

„Jsem v tobě, Aspyn. Teď už to nemůžeš zastavit. Teď jsi mě znásilnila...“

Přerývaně dýchala, ale zasmála se.

„Jsi tak mokrá, ale zároveň tak zatraceně těsná. Je to neuvěřitelný pocit.“ Zrychlil jsem pohyby. „Jak moc to chceš?“

„Přijmu cokoliv, co mi nabídneš, Serrano,“ zamumlala a oči se jí leskly.

Zatraceně.

Zatraceně.

Zatraceně.

S každou vteřinou jsem přirážel silněji, vytáhl jsem ho skoro celý a pokaždé do ní vrazil hlouběji. Rukama jsem jí roztáhl kolena od sebe, abych si udělal víc místa. Nespouštěl jsem z ní pohled, nechtěl jsem si nechat ujít jedinou reakci. Moje koule se o ni otřely, když jsem se pohyboval ještě rychleji a chtěl jsem zahnat intenzivní nutkání se udělat, protože tohle byl jediný zatracený kondom, který jsem měl. Kdyby to bylo na mně, miloval bych se s ní celou noc na všechny způsoby. I když jsem toužil ji hned teď převrátit, milovat se s ní zezadu a sledovat, jak se ten její krásný zadeček vrtí, když do ní buším, musel jsem se držet zpátky.

I když se trochu uvolnila, pořád byla zatraceně těsná. Zmocnilo se mě nekontrolovatelné nutkání uvolnit svůj náklad a nechtělo se mě pustit. Než jsem to stačil zastavit, cítil jsem, jak se mé tělo chvěje, když jsem vystříkl.

„Do prdele, Aspyn. Do prdele! Kurva...“ Zasténal jsem, když jsem se tvrdě udělal do kondomu, příliš zaujatý intenzitou, než abych byl zklamaný sám sebou, že jsem se neudržel dýl.

Během několika vteřin hlasitě vykřikla. Prohýbala se v bocích a chvěla se pode mnou. Když se můj orgasmus chýlil ke konci, otevřel jsem oči, potřeboval jsem vidět její výraz, když vyvrcholila. Svaly se stáhly kolem mého ptáka – mezi zvukem, který vydala, a stiskem její pochvy, která se zmítala v křečích, to byl ten nejkrásnější orgasmus, jakého se kdy můj pták měl tu čest zúčastnit. I ve tmě jsem viděl, jak je rudá. Pohyboval jsem se v ní, dokud její svaly nepřestaly pulzovat.

Moje tělo bylo nasycené, ale já chtěl mnohem víc. Tohle mi připadalo jen jako špička ledovce.

Když jsem se vytáhl a odhodil kondom, měl jsem chuť jen tak ležet v posteli a objímat ji. Bylo to mnohem víc, než jsem si představoval, navzdory hranicím, které jsem si dnes večer stanovil. A právě proto jsem potřeboval dodržet slib a nezdržet se tu přes noc, nebýt tak zatraceně šťastný a spokojený, jak jsem se právě teď cítil. Nejenže jsem se s ní chtěl znovu milovat – a mnohem déle a intenzivněji –, ale chtěl jsem se s ní po milování mazlit. *A v tom je ten problém.*

Jemně jsem ji políbil... na tvář, na hrdlo a na břicho. Můj penis už pulzoval touhou po dalším kole, ale přinutil jsem se promluvit. „Nechám tě teď o samotě, aby ses vyspala.“

Opřela se o čelo postele a umožnila mi tak dokonalý výhled na její krásná prsa, která poskakovala.

„Nemusíš odcházet...“

Nechtěl jsem, ale slíbil jsem jí, že dnes večer odejdu, aniž bychom rozebírali to, co jsme právě dělali. „Taková byla naše dohoda, pamatuješ? Potěšení, ale žádný nátlak.“

Přikývla a zdálo se, že je zklamaná. „Tak dobře.“

Její reakce ve mně vyvolala rozporuplné pocity. Myslel jsem si, že chce, abych tu zůstal. Kdyby o to žadonila, udělal bych to, i kdyby to bylo proti mému nejlepšímu svědomí.

Odejít je správné rozhodnutí. Dnes v noci se věci velmi rychle pohnuly dopředu a cítil jsem povinnost chránit ji před... no, přede *mnou*. Pokud jsem jí nemohl zaručit, že pro ni můžu být víc než jen sexuální úlet, musel jsem se zachovat jako podrazák, kterým jsem byl, a odejít, a ne jí něco slibovat. Navíc bez kondomů by bylo bolestně těžké, abych se nepokusil se s ní znovu milovat. Příště se musím lépe připravit. A bože, doufal jsem, že nějaké příště bude.

Neochotně jsem sklouzl z postele a vydal se hledat kalhoty. Rychle jsem se otočil, abych zjistil, jestli si mě prohlíží. Prohlížela.

„Na co se to díváš, Dumontová?“

Přistižena při činu náhle odvrátila zrak.

Už jsem se zmínil, že se mi teď opravdu nechce odejít?

Bosé nohy mě na podlaze studily, což mi nebylo příjemné. Skoro stejně nepříjemné jako ta podělaná touha se mazlit.

Nebud' posera, Troyi.

Vrátil jsem se k ní, posadil se na okraj postele a sklonil se, abych ji políbil na čelo. Měl jsem v plánu ji tam nechat, ale Aspyn najednou vstala a poskytla mi nádherný pohled na nahé tělo.

„Nemusíš vstávat,“ řekl jsem jí.

„No, musím za tebou zamknout dveře.“

„Aha, máš pravdu.“

Ňadra se jí pohupovala, když došla ke skříni a vzala si krátký hedvábný župan, do kterého se zabalila.

Zamířili jsme společně ke dveřím a s každým dalším krokem se mi chtělo odejít méně a méně.

Když jsme stáli proti sobě, slova se jí zadržávala. „No, díky. Bylo to...“

Dokončil jsem její větu. „... sakra úžasné.“ Vzal jsem její obličej do dlaní. „Nezapomeň, zítra o tom nemusíme mluvit – pokud nebudeš chtít. Ale každopádně bychom si to měli brzy zopakovat.“

Usmála se. „To by se mi líbilo.“

Při té představě se ve mně vzedmula vlna adrenalinu.

„Dobrou noc, krásko.“

„Dobrou noc, Troyi.“

Cestou ven jsem málem vrazil do keřů před jejím domem. Hlavu jsem měl stále v oparu vyvolaném sexem. Po nastoupení do auta jsem se opřel o sedadlo a měl pocit, že se nemůžu hýbat, jako by mi někdo vyrazil dech. Pak jsem si uvědomil, že pořád čeká u dveří. Musím se pohnout, než si bude myslet, že se mnou něco není v pořádku, když tu sedím a zírám do prázdna.

Ale něco bylo špatně, že? Měl jsem v plánu se s ní vyspat a odejít, ale nějak mi připadalo, že kus mého já je pořád u ní doma. Takhle jsem se po sexu obvykle necítil. Vlastně se to nepodobalo ničemu, co jsem kdy předtím cítil... Asi bych se měl co nejrychleji vzpamatovat a vrátit ke svému starému způsobu života.

Jakmile jsem se vrátil domů, zapadl jsem do sprchy, protože jsem se potřeboval vybít. Honil jsem si ptáka a představoval si Aspyninu kundičku, připomněl si její chuť, vůni a pocit z dnešního večera. Když jsem se udělal, opřel jsem se o stěnu sprchy a nechal po sobě stékat vodu, zatímco jsem zhluboka dýchal, abych se uklidnil.

Ale nepomohlo to.

Ležel jsem v posteli s Patrickem u nohou a nemohl usnout.

Nakonec jsem se vydal do kuchyně. Byly tři hodiny ráno. Nalil jsem si studenou, vyčpělou kávu z předchozího rána a podíval se z okna na stromy ve tmě.

O pár vteřin později se ke mně přitočil Patrick.

Zvedl jsem hrnek, jako bych ho chtěl pozdravit. „Ty taky nemůžeš spát?“

Mňoukl a nejspíš mi nadával, že jsem ho nechal samotného v posteli. Pak se mi otřel o nohy a zavrnl. Byl velmi shovívavý.

Sehnul jsem se, abych ho podrbal mezi ušima. „Ty víš, co je správné, vid’? Je lepší neopouštět tenhle zatracený dům, co? Protože kdybych tu včera večer zůstal, nestalo by se to, co se stalo. Nebyl bych teď tak frustrovaný – bez urážky – kvůli holce, která se

mnou nechce mít nic společného, protože ví, co je pro ni správný. No, je tu *jedna* věc, kterou se mnou chce dělat – a věř mi, že jsem jí vyhověl.“

Vstal jsem. „Řeknu ti tajemství, Pate. Víš, jak rád se ke mně tulíš? Přesně to jsem chtěl včera večer dělat s Aspyn. Není to šílený? Takhle by to přece nemělo být, ne? Tohle já nedělám, nejsem takový mazel jako ty. Nikdy jsem se po sexu nechtěl tulin k ženě, ale s Aspyn je to jiný.“ Povzdechl jsem si. „Co to se mnou je? Co bude příště? Budu se před ní plazit nahý?“ Zavřel oči a spokojeně vrátil, když jsem mu masíroval hlavu.

Chtěl jsem ji znovu vidět, ale potřeboval jsem záminku.

Když jsem se podíval na hromadu přezrálých banánů na lince, dostal jsem nápad.

Říkejte mi prostě *kuchařinka*.

Doufal jsem, že dělám správnou věc. Sice jsem jí řekl, že odejdu a už o tom večeru nebudeme mluvit, ale dnes ráno je to jiné, ne? Začít s ní nový den je férová hra a o včerejšku se nemusíme ani zmínit. Je to jen snídane.

Jen snídane.

Napsal jsem jí, že se zastavím, a zdálo se, že jí to nevadí. Snad to tak opravdu bylo.

Zastavil jsem před domem, došel ke dveřím a zaklepal.

O několik vteřin později Aspyn otevřela.

Dlouhé vlasy měla rozcuchané, jako když jsem včera večer odcházel, a na sobě měla stále stejný krátký hedvábný župan, který jí dokonale přiléhal k prsům. Bradavky jí probodávaly látku. Byl jsem nadšený, že si nevzala podprsenku.

„Ahoj,“ pozdravila.

„Ahoj,“ usmál jsem se a pohled mi padl na její krk, kde jí na kůži zůstaly viditelné stopy po tom, jak jsem ji včera večer sál. Péro mi ztuhlo, když jsem si uvědomil, že jsem ji takhle poznamenal. Zatoužil jsem si to hned zopakovat. Musela si všimnout, jak na ni zírám, protože si upravila župan.

Přehlídka skončila.

„Přinesl jsem snídani,“ oznámil jsem a zvedl nádobu. „Tvoje ne moc oblíbené sušenky, protože jsi říkala, že jsou dobré k ranní kávě.“

„Kdy jsi je upekl?“

„Ve tři ráno. Patrick mi pomáhal.“

„Tys nespal?“

„Byl jsem až moc vzrušený. Měl jsem moc pěkný večer, ale nesmím o tom mluvit.“ Předstíral jsem, že špulím rty. „Jen jsem ti přinesl malou snídani.“

Bloudila po mně očima. „Takže jsi tady jen kvůli snídani, jo?“

Zalpal jsem po dechu. „Jo.“ Znovu jsem se jí zadíval na hrud' a začaly se mi sbíhat sliny. „Aspyn, včerejší večer byl neuvěřitelný. Pravdou je, že jsem nemohl usnout, protože jsem potřeboval víc... chtěl jsem být u tebe.“

„Proč jsi tedy odešel?“

„Protože jsem se ti snažil dát prostor. Věděl jsem, že kdybych zůstal, něco bych poslal nebo překročil nějakou hranici. Nehledě na to, že už jsem neměl žádný kondomy.“

„No, mohli jsme být klidně spolu. Taky jsem byla celou noc vzhůru.“

To mě překvapilo. „Opravdu?“

„Ano.“

Přešla ke kávovaru a nalila mi šálek. „Jak to máš rád?“

Dokonce i její prostá otázka mě přiměla k oplzlým myšlenkám. *Nejradši kdybys byla ohnutá přes ten zatracený pult s půlkami roztaženými od sebe, to by se mi teď fakt líbilo.*

Odkášlal jsem si. „Asi nemáš smetanu ani cukr, že?“

„Pro Kiki tu mám cukr. Smetanu ne, ale mám mléko.“

„To je perfektní. Lžička cukru a kapka mléka bude skvělá.“ *Chci sát tvoje bradavky, kurva.*

Díval jsem se, jak mi připravuje kávu, a byl jsem v pokušení ji zezadu obejmout, pak si ji otočit a tvrdě ji políbit.

Místo toho jsem si proti své vůli udržoval odstup.

Podala mi hrnek. „Tady máš.“

Vzal jsem si ho od ní a napil se. „Díky, tohle jsem potřeboval.“

Aspyn si nalila černou kávu a opřela se o pult naproti mně.

„Co obvykle děláš v neděli?“ zeptal jsem se.

„Doháním resty, než se Kiki večer vrátí. Obvykle uklízím, nakupuju jídlo a tak. A co ty?“

„Někdy nosím *nonnovi* k snídani koblihy, někdy si zacvičím, ale neděle jsou pro mě obvykle takový dost líný den.“

Aspyn otevřela nádobu se sušenkami, jednu vyndala a namočila si ji do kávy. Zakousla se do ní a několik vteřin žvýkala. „Mmm... tyhle chutnají líp než ta předchozí várka. Přidal jsi do nich něco jiného?“

Všimla si toho. „Kokosové vločky, které měl táta ve skříni,“ odpověděl jsem hrdě.

„Aha, hned jsem to poznala. Jsou fakt dobrý.“

„Tentokrát byly banány ještě zralejší.“

Sledoval jsem, jak ukusuje sušenku, a zdálo se, jako by se jí myšlenky toulaly jinde.

„Na co myslíš, Aspyn?“

Dlouze si povzdechla. „Přiznám se, že nevím, co s tebou.“

„Měl bych pár nápadů.“

„To je právě ten problém. Víš, nejsem si jistá, jak se k tomu všemu mám postavit.“ Napila se kávy.

„Můžu být upřímný?“

„Jasně,“ zamumlala s pusou plnou sušenek.

„Taky nevím, co to sakra dělám. Jediné, čím jsem si jistý, je, že tě tenhle týden moc neuvidím, protože tu budeš mít Kiki. Takže proto jsem se tu dneska zastavil. Chyběla jsi mi.“

„Je to teprve sedm hodin, cos odešel,“ zasmála se.

„Myslím, že se ze mě stává závislák.“ Ukázal jsem palcem ke dveřím. „Můžu klidně odejít, jestli chceš. Nechci tě rušit z tvých obvyklých činností.“

„Ne,“ vyhrkla a podívala se mi do očí. „Nechci, abys odešel.“

Její slova mi dodala odvahu. „Nemůžu přestat myslet na to, až se s tebou budu milovat zezadu.“

Položila hrnek s kávou na linku a zrudla.

Risknul jsem to. „Otoč se.“

Od té chvíle se všechno semlelo docela rychle. Aspyn se opřela o pult, když jsem jí vyhrnul župan a rozepnul si džínsy. Tanga, která měla na sobě, nechávala jen málo prostoru pro představivost. Navzdory včerejšímu večeru jsem si její krásný zadek za denního světla až doteď pořádně neprohlédl.

„Potřebuju vidět, jak se ti třese zadek při milování... to je moje největší fantazie.“

Sáhl jsem do zadní kapsy kalhot, vytáhl kondom a opatrně ho roztrhl. Poté co jsem si ho natáhl, chytil jsem okraj jejích kalhotek a stáhl je dolů... její zadeček se mi ukázal v plné kráse. Během několika vteřin jsem do ní vnikl a Aspyn zalapala po dechu. Chutnala ještě líp než včera večer, pokud to vůbec bylo možné.

„Tahle tvoje prdelka je můj konec,“ zamumlal jsem, když jsem sledoval, jak můj penis klouže dovnitř a ven.

Aspyn zasténala a zrychlila pohyby boků, zatímco jsem do ní zezadu dál vnikal.

Málem mě dostala, když prohlásila: „Tvůj pták je tak úžasný.“
Kurva.

Povzbuzen jejími slovy jsem do ní pumpoval rychleji. „Nemáš ani ponětí, co se mnou děláš.“ Líbal jsem ji za krkem a pokračoval v přirážení, zatímco ona se pevně držela okraje linky. Tělo se mi chvělo. „Už to dýl nevydržím... Aspyn. Je to šílený.“

Vystříkl jsem proud horkého semene do kondomu, ale pocit euforie jsem měl zkalený vědomím, že ještě nevyvrcholila. Když se mé pohyby zpomalily, nedokázal jsem se smířit s tím, že jsem ji tentokrát neuspokojil. Chtěl jsem, aby zažila stejnou rozkoš jako já. Poté co jsem se vzpamatoval z orgasmu, jsem se od ní pomalu odtáhl, sundal kondom a vyhodil ho do koše.

Natáhl jsem se po její ruce. „Pojď, uděláme to jinak, když už jsem se nedokázal ovládnout.“

Oči se jí leskly, když mě následovala zpátky do ložnice.

Svlékli jsme se a pomalu jsem ji položil na postel. Roztáhl jsem jí nohy a sklonil obličej k mokré kundičce. Byla tak vzrušená... těšilo mě, že jsem to byl já, kdo na ni tak působí.

Sklonil jsem ústa k jejímu pahorku a jazykem přešel po klitorisu, překvapený sám sebou, jak moc jsem toužil ji znovu ochutnat, přestože jsem se před pár minutami udělal. Vychutnával jsem si každý kousek jejího sladkého klínu, lízal a sál, vyvíjel ten správný tlak.

Boky se jí prohýbaly a dýchala přerývaně. Tiskla se ke mně a brzy vykřikla rozkoší.

Kurva, zase mi stál a toužil jsem po tom, znovu se vnořit do jejího mokrého lůna.

Dovedl jsem jazykem Aspyn k orgasmu. Nakonec zpomalila pohyby a zhroutila se na matraci. Položil jsem se na její tělo a políbil ji na hrdlo.

Zadýchaně řekla: „Bylo to něco úžasného, Troyi.“

Zaplavilo mě uspokojení, ale upřímně řečeno, v tomhle opojném stavu by mě potěšilo cokoli, co by řekla.

Posunul jsem se tak, abych na ni netlačil celou vahou svého těla.

Chvíli jsme leželi mlčky a pak jsem nadzvedl hlavu, opřel se o loket a podíval se na ni. „Teď by si bylo správné jít domů a nechat tě, ať máš čas se připravit na Kiki. Ale chci jen ležet s tebou.“

Nic neřekla, jen se přitiskla k mému tělu. Poté co jsem včera v noci vůbec nespál, bylo tak příjemné odpočívat tady vedle ní. Poslouchal jsem rytmus jejího dechu, zatímco jsme oba upadali do spánku.

Probudilo mě hlasité bouchání. Podíval jsem se na budík u Aspyniny postele. Bylo pět hodin odpoledne! Panebože! Prospali jsme celý den.

„Do prdele!“ vykřikla Aspyn a vyskočila z postele.

„Co se děje?“

„To je máma s Kiki. Obvykle ji sem vozí v pět. Nechápu, jak jsme mohli usnout na tak dlouho. Musíme se obléct. Nechci, aby věděli... víš...“

Aspyn pobíhala kolem a hledala oblečení, zatímco já jsem popadl džínsy a oblékl si je tak rychle, jak jen to bylo možné.

Do prdele. Nejsem připravený setkat se s její matkou.

Vyrazili jsme do obývacího pokoje a Aspyn otevřela dveře.

Její matka si mě zkoumavě měřila. „Ach, ahoj,“ řekla a dívala se z jednoho na druhého. „Nevěděla jsem, že máš společnost.“

Aspynina neteř se usmála. „Ahoj, Troyi.“

Mávl jsem na pozdrav a snažil se působit co nejvíc nenuceně.

„Ahoj, Kiki. Rád tě zase vidím.“

Paní Dumontová se usmála. „Tak *tohle* je Troy.“

Aspyn se kousla do spodního rtu.

Paní Dumontová byla atraktivní žena, asi tak kolem padesátky. Vypadala jako starší verze Aspyn se stejnými světle hnědými vlasy a mandlovýma očima. Zakroutil jsem hlavou. „Chápu to správně, že se o mně Aspyn zmínila?“

„Jednou nebo dvakrát,“ přikývla.

Aspyn se obrátila ke Kiki. „Jaký byl víkend?“

„Zábava. Byly jsme sbírat jablka ve Wrightově sadu.“

„Vzpomínám si, že jsem tam jako dítě taky chodil,“ přidal jsem se. „Bylo to jedno z mála míst, kam mě dědeček bral, když zrovna nepracoval. Chodili jsme tam pro jablka a pak z nich pekli v jeho pekárně koláče.“

„Chutnaly ty koláče líp než sušenky, cos upekl pro tetu Aspyn?“

„Určitě,“ zasmál jsem se.

Aspynina matka se ke mně otočila. „Pokud vím, jsi v Meadowbrook jen dočasně.“

Přikývl jsem a odkašlal si. „Ano, až se otec vrátí z výletu po Evropě, odjedu zpátky do Seattlu.“ Podíval jsem se na Aspyn, ale z jejího stoického výrazu se to nedalo nic vyčíst.

„Chápu.“ Paní Dumontová se na mě zkoumavě podívala. „Tak já jdu domů.“ Objala vnučku a pak se otočila ke mně. „Užij si pobyt v Meadowbrook, Troyi.“

Nemusela říkat nic dalšího. Její vzkaz byl jasný: *Radši si s mou dcerou během té krátké doby, co tady budeš, nezahrávej, ty kreténe.*

„Díky,“ odpověděl jsem. „Rád jsem vás viděl, paní Dumontová.“

Bohužel, než Aspynina matka za sebou zabouchla dveře, Kiki se podívala na moje kalhoty a ukázala na mě.

„Máš rozepnutý poklopec.“ Zakryla si ústa a zachichotala se.

Aspynina máma se otočila a všechny teď zíraly na mě.

Podíval jsem se dolů a rychle zapnul zip. „No, to je trapný. Dík, že sis toho všimla.“

„Ona vidí všechno. Vidí, Kiki?“ podotkla Aspyn.

Než paní Dumontová odešla, ještě jednou se na mě pobaveně podívala. Aspyn si stále kousala ret a zdálo se, že je nervózní z toho, jaké závěry si z toho matka pravděpodobně vyvodila.

„Přinesl Troy tentokrát nějaké jídlo?“ zeptala se Kiki. „Mám hlad.“

Aspyn vyrazila do kuchyně. „Zase upekl nějaké sušenky.“

„Zase ty, co chutnají jako hlína?“

„Tentokrát se mu docela povedly,“ odpověděla Aspyn.

Zasmál jsem se. „Víš co, až vás příště navštívím, přinesu něco speciálně pro tebe, Kiki. Netušil jsem, že tě dneska uvidím.“

„S pravým cukrem?“

„Ano. S pravým cukrem.“

„Co jste dneska s babičkou a dědou dělali?“ zeptala se Aspyn a po očku pokukovala na mě. „My jsme si spolu dali snídani a pak se jen tak poflakovali.“

Kiki mezi námi přejížděla očima. „Už jste přišli na to, jak být kamarádi?“

Pobaveně jsem se usmál na Aspyn. „Vidíš, ani mi nepřišlo, že bychom tohle měli řešit.“

„Jo...“ odpověděla Aspyn neteří. „Už jsme to vyřešili.“

„Konečně jsem přišel na to, čím jí udělám největší radost, Kiki.“ Rošťácky jsem na ni mrkl a podíval se na Aspyn. „Tvrdý sušenky.“

„Fuj,“ odfrkla si a zachichotala se, pak se otočila a zamířila do svého pokoje.

Když se za ní zavřely dveře, zašeptal jsem: „Myslíš, že si tvoje matka dala dvě a dvě dohromady?“

„To si piš. A ani jsi nemusel mít rozepnutý poklopec, je velmi vnímavá. Jsem si jistá, že jí to došlo hned, jak nás uviděla spolu.“ Povzdechla si. „Ale ten tvůj poklopec to rozhodně zpečetil.“

„Tuším, žes o mně dřív moc v dobrém nemluvila.“

„Víš o naší minulosti a o tom, že jsme se znovu potkali v domově pro seniory. Ale matka mě neodsuzuje za rozhodnutí, která dělám. Nechává mě žít a dělat vlastní chyby, aniž by mi příliš zasahovala do života.“

„Aha, takže už mě považuješ za chybu.“

Oči se jí rozšířily. „Tak jsem to nemyslela.“

„Dělám si legraci,“ usmál jsem se. „Každopádně jsem rád, že mě neodsuzuje. Nelíbilo by se mi, kdyby ti vyčítala, že ses vyspala s kurvasaurem. Vždyť bys sis mohla najít někoho mnohem lepšího.“

„O té přezdívce vůbec neví.“

Opřel jsem se o pult a zkřížil ruce. „Když už jsme u toho... řekneš o tomhle víkendu Jasmine?“

Zarazila se. „Netěší mě to, ale jednou to budu muset udělat.“

Věděl jsem, že jsou stále kamarádky, ale z mého pohledu jsme Jasmine žádné vysvětlení nedlužili.

„Víš, že jí do toho nic není.“

„Jo, ale nemůžu jí lhát. Ví, že jsme se spolu vídali.“

„Bude mě pomlouvat, až jí to řekneš,“ řekl jsem a cítil se poraženecky.

„Věř mi, není nic, co by mi mohla prozradit, aniž by mě to už napadlo.“

„Skvělé. Díky za důvěru.“

Aspyn se plácla do čela. „Promiň, to vyznělo dost blbě.“

„Ne, ne, ne. Přiznejme si, že je to pravda. Myslím, že bychom k sobě měli být vždycky upřímní. A právě teď jsi ke mně upřímná.“ Přistoupil jsem blíž a zastrčil jí za ucho pramínek vlasů. „Kdy tě zase uvidím?“

Chvilí se dívala ke dveřím Kikiny ložnice. „Možná bychom mohli něco vymyslet na příští víkend.“

„*Možná*? Musíš mi dát nějakou lepší vyhlídku. Už teď mi prakticky zase stojí, a to tě neuvidím skoro týden. Potřebuju něco lepšího než *možná*.“

„Myslela jsem, že tenhle vztah má být, tvými slovy, *nezávazný*.“

„To bylo předtím, než jsem byl v tvé posteli a stal se závislákem,“ odpověděl jsem a naklonil se k ní, abych ji políbil.

„Tak v sobotu?“ navrhla nakonec.

„V pátek,“ namítl jsem.

Aspyn našpulila rty. „*Možná*.“

„Ty mě ničíš. Ale je lepší *možná* než *ne*.“

Kapitola desátá

Aspyn

Se Shalou jsem se setkala až v úterý, protože včera zůstala doma s nemocným dítětem.

Hned jak mě uviděla, usmála se. „To naše posezení v sobotu bylo moc fajn, díky, že sis se mnou vyrazila.“

„Taky se mi to líbilo.“

„I když... poté, co se objevil Troy, ses chovala fakt divně,“ dodala.

„Jo, ehm, co se týče toho...“

V očích se jí zaleskla zvědavost. „Stalo se něco po mém odchodu?“

„Víš...,“ zašeptala jsem. „On... počkal na mě a pak mě odvezl domů.“

Spadla jí čelist. V rychlosti jsem jí popsala víkend, jak nejlépe jsem uměla. Potřebovala jsem si o tom s někým promluvit, protože to ve mně celou tu dobu bublalo. A Shala byla moje nejbližší kamarádka, tedy kromě Jasmine, samozřejmě, ale té jsem se s něčím takovým svěřit nemohla.

„Sakra. Ani ve snu by mě nenapadlo, žes mohla prožít tak vzrušující noc poté, co jsem odešla. Myslela jsem si, že jsi zklamaná a smutná, protože jsi ho viděla na rande s tou holkou.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Taky jsem to nečekala.“

Povzdechla si. „Je tak sexy, Aspyn. Vážně, nepřemýšlej o tom a prostě si to s ním užívej.“

„O to se snažím. Ale stejně mám pocit, že se mi dostává až příliš pod kůži. Je to na nic. Víím, že se ke mně nehodí, že náš vztah nebude mít dlouhého trvání a že se nakonec vrátí do Seattlu. Ale je to tak, jak to je.“

Usmála se. „Ne vždycky si můžeme vybrat, do koho se zamilujeme.“

Odfoukla jsem si ofinu z čela. „To tedy máš zatraceně pravdu.“

„Záleží jen na tom, aby vám spolu bylo dobře. Život je příliš krátký na to, abychom si neužily úžasný sex s přitažlivým chlapem, ne?“

Její oči sklouzly přes mé rameno. Naklonila se ke mně a zašeptala: „My o vlku a vlk za humny.“

Otočila jsem se a zjistila, že k nám chodbou míří Troy. Ve vínové polokošili a tmavých džínsech mu to moc slušelo.

Zastavil se před námi s obrovským úsměvem na tváři. „Ahoj, dámy.“

Odkašlala jsem si. „Přišel jsi pro dědu? Vyrazíte někam na výlet?“

„Jo.“ Očima sklouzl na mou hrud' a já věděla, že mě svléká pohledem.

Bradavky mi ztuhly a začala jsem se potit.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se.

Pálily mě tváře. „Jo.“

Zadíval se do dálky a vyrazil k dědečkovu pokoji. „Rád jsem tě viděl, Shalo,“ zavolal.

„Já tebe taky.“ Shala se ke mně otočila. „Tedy jestli tahle malá výměna informací nekřičela *spíme spolu*, tak už asi ničemu nerozumím.“

Vrátila jsem se do pokoje pro sestry, potřebovala jsem se na chvíli uklidnit. Za pár minut budu muset vyrazit s několika našimi klienty na nákup, ale než budu muset odejít, rozhodla jsem se zaskočit do pokoje pana Serrana. Samozřejmě proto, abych ho zkontrolovala.

Troy seděl naproti dědečkovi.

Usmíval se a choval se nenuceně. „Ahoj, Aspyn. Rád tě vidím.“

„Ahoj, Troyi. Chtěla jsem tě jen pozdravit, než budu muset odejít.“

„To je od tebe milé...“ usmál se.

„Škoda, že dnes nemůžeš jít s námi, Aspyn,“ prohlásil pan Serrano. „Chybí mi tvoje společnost.“

Přistoupila jsem k němu a položila mu ruku na paži. „Pane Serrano, taky mi chybíte. Ani nevíte, jak moc bych si přála, abych s vámi mohla dál chodit na výlety.“

Starý muž měl vedle židle na podnosu talíř s oloupaným pomerančem.

Troy si vzal jeden kousek, vložil si ho mezi rty a pomalu ho jazykem olízl. Způsob, jakým to udělal, jak se na mě při tom díval, byl víc než sugestivní. Ukazoval mi *přesně* to, co by mi teď dělal, kdyby mohl. Pan Serrano si toho naštěstí nevšiml.

Ale útroby se mi stáhly a v podbřišku mi pulzovalo. Potřebovala jsem odsud vypadnout, a to rychle.

„Tak si to pěkně užijte,“ zamumlala jsem už otočená ke dveřím.

Naposledy jsem se podívala na Troye a cítila, jak mi hoří tváře. Jeho upřený pohled mě propaloval.

Jakmile jsem za sebou zavřela dveře, zavibroval mi telefon.

Nikdy jsem tě neviděl odejít z místnosti rychleji.

Věděl jsi moc dobře, co s tím pomerančem děláš.

Připomnělo ti to něco?

Jak by se ti líbilo, kdybych tam vešla a jedla banán?

Musíš se vůbec ptát? Vzal bych cokoli, co bych teď mohl dostat, i kdyby to mělo být mučení. Nemůžu se dočkat pátku.

Rozhodla jsem se ho poškádlit.

Kdo říkal, že se sejdeme v pátek? To jsem nikdy nepotvrdila.

Takhle mi to nedělej, Aspyn. Těším se na to.

Dělám si legraci. Taky se už nemůžu dočkat.

Mimochodem, tvůj zadek v haleně s postavičkou Betty Boop vypadá úžasně.

Taky se směje?

Jasně že jo. Nonno si všiml té boule v mém rozkroku, když jsi odešla. Ptal se mě, proč si hraju s koulema. Musel jsem si vymyslet, že mě tam svědí.

Haha.

Vážně. Vypadáš nádherně.

K čertu s ním.

Ten den si mě Kiki u večeře pozorně prohlížela. „Jsi v pořádku, teto Aspyn?“

Zírala jsem do prázdna. „Jistě. Proč se ptáš?“

„Počkej.“ Odběhla do svého pokoje a vrátila se s něčím v ruce.
„Dneska jsem ve škole otevřela krabičku, kde jsem měla mít svačinu,
a bylo v ní tohle.“ Natáhla ke mně ruku s ovladačem televize.

Spadla mi čelist. „Tohle jsem tam dala?“

„Ty si nevzpomínáš?“

Nevěřicně jsem na ni zírala. Když o tom tak přemýšlím, dívala
jsem se zrovna na zprávy, když jsem jí chystala svačinu do školy...
Strčila jsem ho tam bezmyšlenkovitě? Sakra, musím se
vzpamatovat.

„Páni. Je mi to opravdu líto. Dálkový ovladač není moc dobrá
svačina, co?“

Ušklíbla se. „Asi chutná líp než Troyovy sušenky,“ pokrčila rameny.
„Každopádně kámoškám to přišlo vtipný.“

„To věřím, že ano. Příště jim řekni, že tvoje bláznivá teta má občas
hlavu v oblacích.“

„Příště? Copak se chystáš mi ho tam dát znovu?“

„Doufám, že ne.“

„Ale mohla bys mi tam dát omylem nějaké bonbony. To by mi
vůbec nevadilo.“

Počechrala jsem jí vlasy. „Ty trumbero.“

Po týdnu, který se táhl pomalu jako melasa, konečně nastal páteční
večer.

S Troyem jsme se rozhodli povečeřet v mé oblíbené japonské
restauraci, kde měli výborné sushi. Dalo by se říct, že se stala naším
místem na rande. Během jídla jsme lehce konverzovali. Ale s tím, jak
se na mě Troy díval zaměřenýma očima, jako by mě chtěl pozřít
přímo u stolu, a mou vlastní naléhavou potřebou, aby se mě dotýkal,
tahle večeře nemohla skončit dost rychle.

Když jsme dojedli, jako by mi Troy četl myšlenky. „Pojďme dnes
večer ke mně domů. Je to blíž.“

Nehodlala jsem se s ním přít. Nejenže to skutečně bylo blíž, ale
byla jsem zvědavá, kde bydlí.

Troy jel celou cestu domů rychleji, než je povoleno. Ale
nestěžovala jsem si. Pustil rádio, kde zrovna hráli písničku *The Lady
is a Tramp* od Franka Sinatry. *Ta žena je d'ábel...* Zasmála jsem se.
*Ano, právě teď jsem doopravdy d'ábel a nepotřebuju, aby mě někdo
soudil, Franku.* S tímhle mužem si dnešní noc skutečně užiju.

Dům Troyova otce byl úzký cihlový dům na poměrně rušné ulici. Troy otevřel dveře a přivítal nás nádherný kocour.

„Ahoj, Patricku! Máme návštěvu,“ oznámil mu Troy.

„Tak *tohle* je ten slavný Patrick.“ Poklekla jsem, abych kocoura pohladila mezi ušima. Zavřel oči a zavrňel. Patrickův kožíšek byl nádherně mourovatý. „Je roztomilejší, než jsem si představovala.“

„Hele, nepovzbuzuj jeho ego, nebo tě dneska večer nenechá na pokoji. Chci tě mít jen sám pro sebe.“

Pak mě Troy chytil za ruku a vedl mě do svého pokoje – který byl tak trochu jako virtuální časová schránka. Na poličce stály jeho trofeje a na stěnách visely fotky mnoha lidí, s nimiž jsme chodili na střední školu.

„Změnilo se tohle místo za těch deset let vůbec?“

„Dost ubohý, co? Říkal jsem ti, že tohle není dům, ve kterém jsem vyrůstal, ale táta sem v podstatě přestěhoval všechny krámy z mého starýho pokoje. Když to tu koupil, v Meadowbrookku jsem už nebyl, takže s touhle svatyní nemám nic společného.“

„Je to roztomilý, ale bylo by asi divný, kdybys tu bydlel a nechal to takhle.“

Přistoupila jsem k jedné z Troyových fotografií a prstem přejela po jeho mladistvém obličeji.

„Na co myslíš, když se na tu fotku díváš?“ zeptal se.

Povzdechla jsem si. „To je ale kretén.“ Položila jsem mu ruku na rameno. „Dělám si legraci.“ Ale zavrtěla jsem hlavou, když jsem se otočila zpátky k fotce. „Při pohledu na ni mi připadá, jako by se to všechno odehrálo včera.“

„Máš z té fotky posttraumatickou stresovou poruchu?“ Zašklebil se. „Možná, že přivést tě sem nebyl ten nejlepší nápad.“

Chytila jsem ho za košili a zašeptala svůdným tónem. „Brzy se z toho dostanu.“

„O to se postarám.“

Podívala jsem se dolů. Jeho erekce se vzpínala proti džínsům. Byl připravený, ale moje mysl bohužel trochu odbočila. Znovu jsem se soustředila na fotku mladého Troye a jeho krásný, hranatý obličej.

„Víš, dřív jsem tě nenáviděla, ale vždycky jsem tě považovala za sexy chlapa. O tom jsem nikdy nepochybovala a musím se přiznat, že když jsi chodil s Jasmine, tajně jsem tě milovala.“

Pohládil mě po zádech. „Vidíš, to já ti říct nemůžu. Tenkrát jsem si o tobě myslel, že jsi divná a odtažitá... a později, po tom všem, co se stalo, ses chovala jako šílená.“

„Tak díky za kompliment. Ale vážně, řekni mi, jak to doopravdy cítíš...“

Objal mě zezadu. „Teď? Jsem do tebe *strašně* zamilovaný. Myslím jen na tebe...“

Otočila jsem hlavu a viděla, že se dívá na svou fotku. „Už nejsem ten puberták, Aspyn. Ten kluk... měl tenkrát v hlavě nasráno. Celý život se cítil opuštěný. Bojoval jsem se všemi, protože jsem nemohl bojovat proti matce, která byla bůhvídkde a nemohla mému vzteku čelit. V posledních letech jsem se ale se svým životem smířil, vyrovnal jsem se s tím, za jakých podmínek jsem byl počatý... ale tehdy? Byl jsem na dně.“

Přikývla jsem. „Ano, tys to měl složitý tenkrát, moje těžké období přišlo až *po* střední škole,“ přiznala jsem.

Otočil mě čelem k sobě. „Kvůli Ashlyn...“

Opět jsem sklonila hlavu a studovala vzorek dřevěné podlahy. „Nejen to.“

„Pověz mi o tom, Aspyn. Nikdy jsi o tom, co se stalo po střední škole, nemluvila. Mám pocit, že mi něco tajíš.“

Pocítila jsem úzkostný nával adrenalinu a zavrtěla hlavou. „Teď ne. Ale promluvíme si o tom, až nastane ten pravý čas, platí? Chci si dnešní večer s tebou užít.“

„S tím souhlasím.“ Poškrábal se na bradě a zamířil ke skříni. Vytáhl zelený fotbalový dres. „Vzpomínáš si na něj?“

Barvy Meadowbrookku byly zelená a bílá. Podal mi triko a já se zadívala na třpytivý materiál.

„Myslím, že by sis ho měla obléct,“ řekl.

„Vážně?“

„Jo. Chci tě v něm vidět.“

Sundala jsem si tričko, rozepnula podprsenku a nechala ji spadnout na zem. „Serrano, co s tebou mám dělat?“

„Řeknu ti to.“ Pomohl mi upravit si tričko přes prsa. „Chci, abys na mně v tom dresu rajtovala. O téhle představě jsem až do teď ani netušil... ale teď mě rajcuje.“

Troy si strhl košili a odhalil úžasně vysportovaný hrudník a břicho. Přitiskl rty na mé a pak mi vklouzl jazykem do úst. Vířila jsem jazykem kolem něj a vychutnávala si jeho lahodnou chuť, která v sobě stále ještě nesla nádech piva. Celý večer jsme se nepolíbili a já ho toužila ochutnat. Nezáleželo na tom, jaké prchavé vzpomínky ve mně ty fotky ještě před chvílí vyvolávaly. Nic mi nemohlo zabránit v tom, abych se tomu muži oddala každým coulem – a vzala si cokoli, co by mi na oplátku nabízel. Byla jsem jím zcela a naprosto omámená – a začínalo mi být jedno, jak ubohou mě to dělá. O to všechno se budu starat později.

Troy mi rozeplnul džínsy a stáhl mi je ke kotníkům, snažila jsem se je skopnout a zbavit se jich. Prst zahákl za okraj vlhkých kalhotek.

„Do prdele.“ Na chvíli mě přestal líbat, když do mě zasunul dva prsty a podíval se mi do očí. „Děláš si ze mě kurva srandu? Jak to, že už jsi takhle mokrá?“

„Vzrušuje mě, kdykoli se na mě podíváš tím svým smyslným pohledem. A to rozhodně za celý večer nebylo jen jednou.“

Dech se mu zachvěl. „Ty budeš můj konec, Aspyn. Při pomyslení, že takhle vlhla i při večeři, se zblázním. Vážně, jsem tak vzrušený, že nemůžu čekat ani vteřinu, až budu uvnitř tvý kundičky. Bojím se, že se udělám tak za dvě vteřiny, jakmile se tě dotknu... a to by bylo příšerný. Musím se zklidnit a nejdřív tě ochutnat.“ Padl na kolena a stáhl mi kalhotky dolů. Začal mě hltat a jazykem mi přejížděl po klitorisu tak intenzivně, že hrozilo, že se teď příliš brzy udělám já.

Zaťala jsem mu prsty do vlasů a škusla mu hlavou dozadu. „Zpomal, jdeš na to hrozně rychle.“

Podíval se na mě skelnýma očima. „V dobrém slova smyslu?“

„Sakra, jasně že jo.“

S výrazem naprostého hladu ve tváři Troy vstal, sundal si opasek a odhodil ho stranou. Rozepnul si kalhoty, a když je pustil, vyskočil z nich velký, krásný penis a udeřil mě do břicha.

Olízla jsem si rty, klekla si a obtočila ruku kolem jeho pyje, pomalu přejížděla po jeho délce a palcem kroužila po korunce. V extázi zaklonil hlavu. Protože měl zavřené oči, nic ho nepřipravilo na to, když jsem ho vzala do úst.

Zachvěl se. „Kurva, Aspyn. Prostě... kurva.“

Laskala jsem se s ním ústy i prsty, hladila žilnatou kůži. Prsty mi zajel do vlasů.

Náhle se odtáhl. „Aspyn... je to tak zatraceně krásný,“ zachroptěl.

Když jsem vstala, Troy mě tvrdě políbil, vzal mě za ruku a vedl mě k posteli. Lehl si na záda. „Budeš na mně rajtovat?“

Po ničem jsem netoužila víc než být právě teď nahoře a dívat se mu do tváře. „Ráda bych se projela na tvém pérú, Serrano.“

Vydal hrdelní zvuk. „To je ta nejsprostší věc, jakou jsi kdy vypustila z úst. A mně se to líbí.“

Troy sáhl do nočního stolku pro kondom a vmžiku si ho nasadil.

Klekla jsem si nad něj a pomalu klesala dolů, dokud nebyl úplně uvnitř. Troy mě chytil za boky, když jsem se prohnula.

Zalapal po dechu. „Chci se dívat, jak na mně jezdíš v mém tričku. Chci si to vypálit do paměti. Víš, že tohle je možná nejlepší okamžik mého života.“ Usmál se. „Jsi tak zatraceně krásná, Aspyn Dumontová.“

Po pár minutách mi bylo horko, a tak jsem si tričko přetáhla přes hlavu. Prsa mi poskakovala, když se Troy natáhl, aby je stiskl.

„Chyběly mi tyhle krásné kozy,“ zasténal.

Když jsem se nad ním pohupovala, cítila jsem, jak mi jeho koule narážejí do zadku. Stiskla jsem pevné svaly na jeho hrudi a zaryla nehty do kůže, rozkoš z toho, že je tak hluboko ve mně, jsem skoro nemohla vydržet. Troy začal přirážet boky, přizpůsobil se mým pohybům a nespouštěl ze mě pohled. Pak do mě vnikl ještě hlouběji. Můj klitoris se k němu přitiskl ještě silněji a já najednou cítila, jak mi tělem projel orgasmus.

„Už budu,“ zalapala jsem po dechu.

„Ano, já vím.“ Usmál se. „Cítím to.“

Poprvé jsem dosáhla orgasmu dřív než on.

Pevně zavřel oči a ústa se mu otevřela.

Jeho tělo se pode mnou chvělo, když jsme se společně udělali.

Páni!

Pokaždé to s Troyem bylo lepší a lepší.

Naprosto nasycená jsem se na něj zhroutila. Jemně mě políbil na temeno. Skoro jsem si přála, aby takové věci nedělal, protože kdykoli byl ke mně něžný, chtěla jsem... víc. Ale věděla jsem, že toho se od něj nedočkám.

Vyklouzl zpod mě, aby odhodil kondom, a vrátil se na postel. Přitáhl si mě zpátky, abych si na něj znovu lehla. Položila jsem si hlavu na jeho hrud' a vnímala, jak mu buší srdce. Nechtěla jsem odejít, ale netušila jsem, jaké jsou jeho další plány. Jediné, co jsem věděla, bylo, že jsem tu šťastná a že tu chci zůstat přes noc. Jenže jsem nehodlala být první, kdo to navrhne.

O minutu později jsem ucítila, jak mi na zádech přistálo něco těžkého. Trhla jsem sebou a chvíli mi trvalo, než mi došlo, že je to Patrick.

„Do prdele. Omlouvám se,“ řekl Troy. „Hned ho odeženu.“

„Ne,“ zasmála jsem se, „to je v pohodě. Může zůstat.“

„Tobě nevadí, že ho máš na zádech? Možná už nikdy nevstane, víš.“

„Jo, to je v pořádku. Je to docela příjemný. To mručení a vibrace, je to něco jako zátěžová deka.“

Krásně se usmál, a to bylo to poslední, na co jsem si vzpomněla, než jsem usnula – na Troyovi, s předoucím kocourem na zádech. Trochu zvláštní trojka, podle mě.

Následující den, když jsme se konečně vyhrabali z postele po ranním sexu, jsme si s Troyem vyšli na dobrou snídani do Meadowbrook Center. Zatímco jsme čekali na jídlo, ukázal mi pár fotek, které mu poslal táta z Evropy. Při pohledu na ně jsem se rozhodla, že si našetřím dostatek peněz, abych si jednou mohla udělat vlastní výlet do zámoří. Zůstat v Meadowbrook byla jedna věc, ale nepodívat se nikdy do světa, to nepřípadalo v úvahu.

Chladný zářijový vánek byl vítaným zpestřením našeho jídla, které jsme si dávali venku u stánku. Lepší už to opravdu být nemůže.

Po snídani se vrátil ke mně a chvíli jsme seděli na zahradě. Byla to krásně líná sobota. Ani jeden z nás si nepřipouštěl, že všechen ten čas, který jsme spolu trávili, byl jasným porušením precedentu sexu bez závazků, o kterém jsme mluvili na začátku. A rozhodně jsem si nehodlala připustit, že způsob, jakým se na mě dnes Troy celý den díval, přiměl mé srdce dělat šílené věci.

Když jsem odešla do kuchyně, abych uvařila kávu, byl Troy tak nedočkavý, že se ke mně brzy připojil.

Položil můj telefon vedle mě na pult. „Dostala jsi zprávu.“

„Opravdu?“

„Cinklo to a rozsvítil se displej. Podíval jsem se na něj, protože jsem si myslel, že je můj. Zřejmě máme stejný zvuk oznámení. Přišla ti zpráva přes aplikaci.“

Měl na mysli *seznamovací* aplikaci. Žaludek se mi sevřel, když jsem se podívala a uviděla zprávu od kluka, se kterým jsem si psala na začátku týdne.

Omlouvám se, že odpovídám až teď. Byl jsem offline, abych vyřídil nějaké rodinné záležitosti. Nechtěla by ses dnes večer sejít na skleničku?

Do prdele. Minulý čtvrtek jsem dostala zprávu od kluka, se kterým jsem si psala ještě předtím, než jsme se s Troyem dali dohromady. Zběžně jsem mu odpověděla, i když jsem neměla v úmyslu se s ním teď sejít. Ale bylo mi jasné, jak to teď vypadá – jako bych usilovala o někoho jiného. Ne že bychom s Troyem měli nějaký vážný vztah, ale stejně mě štvalo, že to viděl, zvlášť když to nic neznamenal. Prostě jsem mu odpověděla, abych nebyla nezdvořilá.

Troyův tón byl našťvaný. „Asi by ses s ním měla sejít, ne?“

„Nechci se s nikým scházet.“

„Ale psala sis s ním. Proč jinak bys to dělala, kdybys neměla v úmyslu se s ním seznámit?“ Chřípí se mu rozšířilo. „O co jde?“

„Psala jsem si s ním dřív, než jsme my dva začali tuhle... věc. Minulý týden jsme si vyměnili pár zpráv, ale nic z toho nebylo... ani jsem neplánovala se s ním někdy sejít.“

Troy jen přikývl a odvrátil pohled. „Jasně.“

„Co?“

„Štve mě, jak se teď chovám.“ Zavrtěl hlavou a vypadal omámeně. „Jako nějaký žárlivej parchant.“ Jeho výraz byl upřímný. „Omlouvám se, to nebylo fér. Nevím, co to do mě vjelo. Nemám právo se na tebe zlobit. Vždyť mezi námi je to jen nezávazný románek, ne?“

„Jasně, ale je to v pohodě,“ ujistila jsem ho. „Chovala bych se stejně, kdyby se role vyměnily.“

Troy zamrkal a zdálo se, že mu nedošlo, co jsem právě řekla. „Víš co?“ Došel ke stolku u vchodových dveří a vzal si klíče. „Půjdu se projet.“

Vytřeštila jsem oči. „Kam chceš jet?“

„Jen tak, někam na projížďku.“ Otevřel dveře. „Vrátím se.“

Vyšel ven rychleji, než jsem ho stačila zastavit. Když se za ním zavřely dveře, nastalo ohlušující ticho.

Cítila jsem se hrozně a nevěděla jsem, co si po jeho odchodu počít. Pořád jsem přemýšlela, co se mu sakra honí hlavou a co ho přimělo tak náhle odejít. Byl tak naštvaný, že jsem si psala s jiným klukem? Nebo za jeho reakcí bylo něco víc?

Uplynuly dvě hodiny a Troy se stále nevracel. Ve snaze uklidnit nervy jsem třikrát uklidila dům. Nebyla jsem si jistá, jestli se vůbec vrátí.

Skoro v pět hodin odpoledne jsem už téměř přestala doufat, že se vrátí, když zazvonil zvonek u dveří.

Vrhla jsem se k nim a otevřela je.

S rukama v kapsách se Troy váhavě usmál. „Ahoj...“

„Už jsem si myslela, že se nevrátíš.“ Uhnula jsem, abych ho pustila dovnitř.

„Jezdil jsem dlouho,“ prohlásil.

„Dvě hodiny?“

„Jo.“

„Kam jsi dojel?“

„V podstatě nikam, jen po vedlejších cestách na jih. Poslouchal jsem hudbu.“

Zatahala jsem ho za košili. „Troyi, podívej –“

„Ne...“ přerušil mě a položil svou ruku na mou. „Nedlužíš mi žádné vysvětlení, Aspyn. Zapomeň na všechno, co jsi mi plánovala říct, až se vrátím. Já jsem ten, kdo by tady měl vysvětlovat.“

Přistoupil blíž, takže stál přímo přede mnou. „Překvapila mě moje reakce na to, že ti ten kluk napsal. Díky tomu jsem si uvědomil, že moje city k tobě jsou silnější, než jsem si myslel. Byl jsem z toho rozpolcený a nevěděl jsem, jak vyjádřit, co cítím, tak jsem odešel, abych si vyčistil hlavu.“

Srdce mi bušilo do hrudi. „Pomohlo to?“

„Tak trochu.“ Pohládl mě po tváři. „Aspyn, nevím, co se mezi námi děje a kam to povede. Ale vím, že z pomyšlení, že bys byla s někým jiným, se mi zvedá žaludek.“

Polkla jsem. „Beru na vědomí.“

„Potřeboval jsem si srovnat myšlenky, než se sem vrátím a vysvětlím ti to. Čím dál jsem jel, tím mi to bylo jasnější.“ Políbil mě

na rty. „Nechci se o tebe s někým dělit.“

Jeho ústa se přitiskla k mým. Nohy mi zeslábly, jak mé tělo splynulo s jeho. Chytil mě za zadek a pevně ho stiskl, téměř majetnický, zatímco se naše jazyky střetly. Natáhla jsem ruce a zajela mu do hedvábných vlasů, vychutnávala si jeho chuť a znovu přemýšlela, co mám sakra dělat se svými nepopíratelnými city k tomuto muži.

Přerušil polibek. „Dokud děláme tohle, nikdo jiný nesmí, platí?“ Podíval se mi do očí. „Ledaže bys nechtěla být se mnou?“

„Už dlouho na nikoho jiného nemyslím,“ přiznala jsem. „Jasně, na zprávu toho kluka jsem odpověděla, protože jsem měla pocit, že si musím nechat otevřená zadní vrátka. Ale neměla jsem v úmyslu se s ním setkat, dokud my dva budeme spolu.“ Povzdechla jsem si. „Ale jsem zmatená, Troyi. Protože tenhle náš románek je jen dočasný, ne? Tak jsem to celou dobu chápala... řekl jsi, že tu nezůstaneš a vrátíš se do Seattlu. Na základě toho jsem snažila, abych se do tebe bláznivě nezamilovala a neměla pak zlomené srdce.“

Opřel se čelem o mé. „To jsem měl v plánu, než jsem si uvědomil, že k tobě něco cítím. Možná bychom měli prostě... počkat a brát věci, jak se vyvinou. Nemluvit o vážném vztahu... ale ani si nezabouchnout dveře. Právě teď nesnesu pomyšlení na to, že bys byla s někým jiným.“

Ustoupila jsem. „Takže říkáš, že je to pro tebe víc než jen fyzická záležitost?“

„Copak to dnešek nepotvrdil? Opravdu k tobě něco cítím, Aspyn. Nechci s tebou mít jenom sex. Chci s tebou chodit.“ Sklopil hlavu. „Ale zároveň ti nechci nic slibovat, protože s monogamními vztahy nemám moc zkušeností.“

„Byl jsi vůbec *někdy* monogamní?“

Vzal mě za ruku. „Pojďme se posadit.“ Troy mě dovedl k pohovce. „Po škole, když jsem se přestěhoval do Seattlu, jsem měl jeden vážný vztah,“ začal. „Nikdy jsem ji nepodvedl, ale taky jsem neměl pocit, že je to ta pravá. Sarah nakonec odešla pracovat do jiného státu... sám jsem ji přesvědčil, aby to vzala, aniž bych jí navrhl, že zkusíme vztah na dálku. Takže to všechno mezi námi ani ne po roce

skončilo.“ Pátral v mých očích. „A co ty? Kdys naposledy s někým vážně chodila?“

Nervózně jsem kroutila prstenem. „Po smrti sestry jsem si prošla těžkým obdobím. Takže mi chvíli trvalo, než jsem se psychicky trochu srovnala a dokázala se někomu víc otevřít. Za posledních asi sedm let jsem měla jen dva kluky. Ale s jedním z nich – tím posledním – jsem byla tři roky. Skončilo to před rokem.“

„Kdo to byl?“

„Jmenuje se Holden. Jednou se mi přiznal, že mě málem podvedl, ale zastavil to dřív, než k něčemu došlo. Přiznám se, že bych byla radši, kdyby se se mnou rozešel, než aby se musel rozhodovat, zda mi bude, nebo nebude nevěrný. Protože tohle jsem celý život viděla u rodičů – matka neustále brala zpátky nevěrného manžela a odpouštěla mu –, ale já to nechtěla riskovat. Takže jsem to s ním radši ukončila dřív, než to mohl nevyhnutelně znovu podělat.“

„Je na hovno, že to přiznal, ale asi to bylo to jediné správné, co mohl udělat. Stejně si myslím, že je to kretén.“

„Nejvíc mi vadilo, že na něm Kiki dost lpěla. Myslím, že ona byla jedním z hlavních důvodů, proč jsem s ním navzdory svým pochybnostem chodila tak dlouho.“

Povzdechl si. „Vůbec mi nedošlo, jak ji jakýkoli tvůj vztah nevyhnutelně ovlivní. Jsi úžasná, jakou zodpovědnost jsi na sebe vzala.“ Troy mi prstem přejel po tváři. „Budu k tobě upřímný, Aspyn. Mám dojem, že si tě nezasloužím.“

Položila jsem ruku na jeho. „Co tím chceš říct?“

„Nevím. Prostě si to myslím.“

„Proč?“

Troy se zadíval do dálky. „Myslím, že se to táhne už od dětství. Když jsem byl teenager, byl jsem vzteklý a choval jsem se děsně, protože jsem měl problémy s mámou. Ale čím jsem starší, tím víc přemýšlím o tom, *proč* odešla. Jediný závěr, ke kterému jsem došel, je, že... jsem pro ni nebyl dobrý. Nebyl jsem hoden její lásky. Ten pocit, ať už je pravdivý, nebo ne, ve mně hlodá... myslím, že nejsem hodný téměř ničeho, co by mi mohlo přinést radost do života.“ Odmlčel se a podíval se na mě. „Právě teď jsi radostí v mém životě ty.“

Vzala jsem mu obličej do dlaní a přitiskla jeho rty ke svým. Po chvíli jsem se odtáhla a podívala se na něj. „Nevím, jestli jsi pro mě ten pravý, Troyi, nebo kam náš vztah povede. Ani nevím, jestli ti můžu věřit. Ale jedno ti řeknu s naprostou jistotou: rozhodně si zasloužíš radost, lásku a všechno, co tenhle život nabízí.“ Odmlčela jsem se. „Tvoje matka udělala chybu. A jsem si jistá, že zemřela s lítostí, i když ti to nikdy nepřiznala. Mrzí mě, že kvůli jejímu rozhodnutí pochybuješ sám o sobě.“

Políbil mě na čelo a zašeptal: „Díky.“

Zbytek víkendu jsme s Troyem strávili společně. A to znamenalo neoficiální posun v našem vztahu, kdy se Troy Serrano nějakým způsobem proměnil z obyčejného kluka, se kterým jsem spala, v přítele.

Kapitola jedenáctá

Troy

Další víkend utekl a opět začalo dlouhé čekání na příští návštěvu.

Posledních pár dní neproběhlo tak, jak jsem očekával. Nečekal jsem, že se mi při první hrozbě konkurence tak snadno otevřou stavidla. Možná jsem byl zkušený, pokud šlo o sex, ale rozhodně jsem si nevěděl rady, pokud šlo o skutečné city.

I když mi projížďka autem pomohla ujasnit si, co mě opravdu trápí – že se o ni nechci dělit –, pořád jsem si nebyl jistý, že jsem pro ni *ten pravý*. Nechtěl jsem ji dál vodit za nos a zahrávat si s jejími city.

Obvykle jsem s dědou o svém osobním životě nemluvil. Ale dnes jsem ho navštívil, abych ho požádal o radu.

Aspyn se zmínila, že v pondělí odpoledne musí doprovodit pár klientů domova do nákupního centra, a tak jsem se u dědy zastavil o polední pauze, abych měl jistotu, že tu nebude. Nechtěl jsem se rozptylovat. I když jsem toužil ji vidět, tahle návštěva byla mnohem důležitější.

Když jsem vešel, děda seděl na posteli a sledoval v televizi nějakou talkshow.

„Ahoj, *nonno*.“

Narovnal se. „Už jsem si říkal, jestli se tu dneska zastavíš. Včera jsi mi nepřinesl koblíhu.“

„Omlouvám se, ale o víkendu jsem toho měl moc.“ Posadil jsem se na židli naproti němu. „Vlastně jsem si o něčem s tebou přišel popovídat.“

„Jde o Aspyn?“

Nemohl jsem si pomoci, ale usmál jsem se. „Jak jsi na to přišel?“

„Říkal jsem ti, že jsem sice starý, ale ještě nejsem slepý. Pokaždý, když je někde nablízku, se rozzáříš. Pak to tvoje kytarové vystoupení... považuješ mě za blbce? Ale no tak... odkdy hraješ na veřejnosti? Jsi snad nějaký Eddie Van Halen? Spíš si myslím, že hledáš jakoukoli příležitost, abys mohl být v její blízkosti.“

Smetl jsem si z džínsů neviditelné smítko. „Máš pravdu, prokoukl jsi mě.“

Usmál se. „Je tím důvodem, proč ses tu o víkendu vůbec neukázal?“

„Možná.“

„Je načas, abys mi o tom něco řekl, Troyi. Už chvíli pozoruju, že mezi tebou a tou kočkou něco je.“

Zívl jsem a protřel si oči. Dobrý spánek se mi v poslední době stále vyhýbal, tedy v době, kdy jsem s ní nebyl.

Zavrtěl hlavou. „Jsi v tom až po uši, co?“

„Jsem do ní opravdu zamilovaný, to jo, ale nevím, co s tím mám dělat.“

„Co je tady k přemýšlení? Jestli chceš, aby s tebou vydržela, musíš jí dělat radost. Ať je šťastná a spokojená. Tvoje babička taky chtěla vždycky potěšit, a to nemluvím o penězích.“

Zvedl jsem ruce. „Nepotřebuju vědět, jak jsi těšil *nonnu*. Nech si to proboha pro sebe.“

„Nemluvím jen o sexu, ty hlupáku. Musíš ji přesvědčit, že je nejdůležitější osobou na světě, že je s tebou v bezpečí. Jen takhle si ženu udržíš.“

„V tom je právě ten problém – se mnou v bezpečí *není*. Víš, už od střední školy ví, že nedokážu být jedné ženě věrný... vlastně to se ženami vůbec neumím.“

Bouchl dlaní do nočního stolku. „No, pak bych řekl, že bys měl něco změnit.“

„Chtěl jsem tu zůstat jen na pár měsíců... neplánoval jsem, že se tu do někoho zamiluju a že v Meadowbrookku zůstanu natrvalo.“

„Chtěl sis s ní jenom užít a nenapadlo tě, že z toho může být vztah? Už nejsi dítě, Troyi. A myslím, že jsi od začátku věděl, že ona není ten typ holky, kterou jednou opiješ a vyspíš se s ní a pak na ni prostě zapomeneš. Aspyn je výjimečná, opravdová žena. Jako tvoje babička.“

„Přesně tak, taky si myslím, že je úžasná. A proto nevím, jestli by se mnou měla ztrácet čas. Nechci jí ublížit.“

„Proč bys jí měl ubližovat? Píšeš konec příběhu ještě předtím, než doopravdy začne. Možná si dej načas, abys viděl, kam se věci

ubírají, než začneš dělat závěry. Žiješ v budoucnosti, ne v přítomnosti.“

„Její bývalý partner ji taky málem podvedl – možná ji podvedl doopravdy, aniž by o tom věděla. A ví, že jsem na střední škole podváděl její kamarádku. Jak ji mám sakra přesvědčit, aby mi věřila?“

„Musíš se stát mužem, který si její důvěru zaslouží.“ *Nonno* si upravil deku přes nohy. „Na něco se tě zeptám. Myslíš si, že jsi pořád takový nevěrník? Pokud ano, pak bys tu dívku měl raději nechat na pokoji.“

Kdybych se opravdu podíval do svého nitra, věděl bych, že bych Aspyn nikdy takhle neublížil. „Nikdy bych ji nepodvedl, ale jak ji mám přesvědčit, aby tomu uvěřila?“

„Chce to úsilí a čas, synku. Ale stejně důležité jako získat si její důvěru je udržet ženu šťastnou.“ Ušklíbl se jako kočka Šklíba z *Alenky v říši divů*. „V tomhle ohledu mám pár drobných rad.“

Povytláhl jsem obočí. „Opravdu. A tos mi je až doteď tajil?“

„Vezmi si tužku a papír. Je jich pět a chci, aby sis je zapsal.“

Se smíchem jsem se zvedl, zamířil k recepční přepážce v hale, kde jsem si vyžádal papír a pero, a vrátil se do dědečkova pokoje.

Posadil jsem se zpátky na židli. „Tak fajn... jsem připravený.“

Ztlumil hlasitost televize. „Pamatuj si, že tyto triky nenahrazují velké a samozřejmé věci, jako je lojalita. Jsou to drobnosti, kterými ji můžeš rozesmát... které v podstatě zpečetí už tak dobrou věc.“

„Chápu...“ Cvakl jsem propiskou a připravil se na psaní.

Děda si odkašlal. „Tak jo, první rada.“

„Ano?“

„Masíruj jí nohy.“

Zakuckal jsem se. „To je tajemství úspěšného vztahu? Čekal jsem něco mnohem hlubšího.“

„Říkal jsem ti, že jsou to maličkosti... Ale sčítají se a záleží na nich. Masáž nohou je intimní akt, který ji přesvědčí, že chápeš, jak tvrdě pracuje, že ti záleží na jejím blahu.“

Přiznám se, že nohy obecně mě trochu děsí. Nikdy jsem nechápal, jak je někdo může považovat za fetiš. Ale z nějakého důvodu mi myšlenka, že budu třít nohy Aspyn, nevadila. Ale pořád jsem nechápal, jak tohle může zlepšit vztah.

Zapsal jsem si *tření nohou*. „Dobře, to není nic těžkého. Jestli si myslíš, že to funguje, tak to asi zkusím,“ řekl jsem hlavně proto, abych dědečka pobavil.

Natáhl se ke stolku a začal loupat pomeranč. „Druhá rada zní: piš jí spoustu vzkazů. I kdyby měly být jen krátké. Ale naznačíš tím, že na ni stále myslíš. Vzkaz je srdečnější než tyhle vaše esemesky. Za mých časů se krasopisně psaly vzkazy, které jsi pak úhledně složil a nechal ho své milé na stole. Ať je krátký, milý a věčný. Tvoje *nonna* jich ode mě měla celou sbírku. Nejenže tím dokážeš, že ti na ní opravdu záleží, ale zároveň jí to dá něco, co si může znovu přečíst ve chvílích, kdy ji budeš štvát.“

Přikývl jsem. „To dává smysl. Jen musím přijít na to, jak jí napsat něco, co nebude příliš tuctový.“

„Pokud je to od srdce, nemůže to být tuctový. To je problém většiny dnešních mužů – myslí si, že se musí tvářit nepřístupně a autoritativně. Ale pravda je, že pokud jí občas neřekneš, co k ní cítíš, jak to má sakra vědět? Víš, tohle je taková pojistka, aby se nikdy necítila zanedbávaná a nemusela se obracet na někoho jiného, aby ji utěšil. Vypsát se ze svých pocitů může být nejlepší způsob komunikace. Ale měl bys takový vzkaz poslat poštou, aby ho dostala, až s ní nebudeš.“

„Proč poštou?“

„Protože to bude příjemné překvapení a umocní to efekt. Každý rád dostává hezké dopisy, ne?“

„Fajn.“ Zapsal jsem si to. „Tohle je rozhodně trochu náročnější než to *tření nohou*. Ale uvidím, co se dá dělat.“

Usmál se a vložil si do úst kousek pomeranče. „Třetí rada.“

Naklonil jsem se k němu. „Sem s ní.“

„Obejmi ji a polib, když to nejméně čeká. A musí to být vzrušující, na to nezapomeň.“

„K čemu to je?“ Natáhl jsem se pro kousek pomeranče.

„Je to projev spontánnosti – ukazuje jí, jak snadno v její blízkosti ztrácíš kontrolu i v těch nejobyčejnějších chvílích. Ale nezapomeň, že to musí být úžasný polibek. To je ta romantická část.“

Strčil jsem si pomeranč do pusy. „Jak se z tebe sakra stal takový odborník na romantiku?“

„Měl jsem skvělého otce, tvého pradědečka. Byl to opravdový romantik. Učil jsem se od něj a tvoje *nonna* si moje pozornosti užívala.“

„Opravdu?“ Zavrtěl jsem hlavou a zasmál se. „A další rada?“

„Rada číslo čtyři je pustit hudbu a zatančit si s ní. Nezáleží na tom, co je za den, jestli pracovní, nebo víkend. K tanci nepotřebuješ žádnou zvláštní příležitost. Pusť si nějakého Sinatru a jdi do toho.“

Přikývl jsem. „Fajn... je to sice kýčovitý, ale není to problém.“

„Jsi připravený na poslední radu? Ta je totiž nejdůležitější.“

„Už se nemůžu dočkat.“

Dokousal poslední kousek pomeranče. „Polechtej ji.“

Vytřeštil jsem oči. „Cože?“

„Jo, jak říkám...“, zasmál se. „Smích je skvělý léčitel duše. Věděl jsi, že lechtání může být fyzickým vyjádřením lásky. *Nonnu* jsem lechtal aspoň jednou týdně a vždycky ji to dostalo ze špatné nálady.“

Skepticky jsem přimhouřil oči. „Tím si nejsem jistý.“

„Už jsi někdy zažil, že by ti někdo, koho jsi předtím rozesmál, vynadal? Smích uvolňuje hormony štěstí.“

Povzdechl jsem si. „Začínám si říkat, jestli mě náhodou netaháš za fusekli. Některé z tvých rad zní směšně, zvláště ta poslední.“

Zavrtěl hlavou. „Vyzkoušej je a uvidíš, že budeš mít Aspyn omotanou kolem prstu.“

Ten večer, když jsem konečně vypnul počítač, mě překvapil telefonát od Aspyn. Obvykle mi během týdne nevolala.

„Ahoj, krásko. Čemu vděčím za tohle překvapení?“

„Chtěla jsem tě jen pozdravit.“

„Tak tedy *ahoj*. Celý den jsem na tebe myslel.“

„Slyšela jsem, že jsi dnes byl za dědečkem,“ řekla. „Omlouvám se, že jsem tě promeškala.“

„Rozhodl jsem se na poslední chvíli, že za ním zaskočím místo oběda. Hezky jsme si popovídali.“

„Víš o nás?“

„No... musel jsem mu to říct. Uhodl, že se mezi námi něco děje, a já to nepopřel. Doufám, že ti to nevadí.“

„Nevadí, ale je fajn, že to vím. Nechci před ním hrát hloupou, když to ví.“

„Myslím, že ti nic neřekne. Ví, že je to jen mezi námi.“ Povzdechl jsem si do telefonu. „Nevím, jak vydržím až do pátku, než tě zase uvidím.“

Zaváhala. „Třeba nebudeš muset tak dlouho čekat.“

„Nechceš zase vytahovat to *možná*..., že ne? To do soboty nevydržím, Aspyn.“

„Tak jsem to nemyslela. Napadlo mě, jestli bys nechtěl dneska přijít na večeři. Vím, že je to na poslední chvíli, ale...“

„Na poslední chvíli? Myslíš, že mi to vadí? Jako kdyby existovalo něco jiného, co bych dělal raději, než s tebou večeřel.“

„Zkousím zapéct bezlepkové lasagne s ořechovým sýrem. Je to nový recept a možná to dopadne hrozně. Ale hádám, že Kiki to nebude chutnat a budu mít tunu zbytků.“

„Takže mě zveš, abych ti dělal popelnici?“

Odmlčela se. „Ne, Troyi. Zvu tě, protože tě chci vidět.“

Tohle se mi líbilo, zavřel jsem oči. „Taky tě chci vidět.“

„Samozřejmě nemůžeme... víš, kvůli Kiki, a neměl bys tu zůstat přes noc.“

„Chápu to. Na tom nezáleží. Chci tě jen vidět.“

„Dobře... takže v sedm?“

„Co mám přinést?“

„Jen sám sebe.“

„Sakra. Připadám si jako puberták, kterému rodiče dovolili, že může přespat ve škole se spolužáky. Tohle je zážitek.“

Zasmála se. „Uvidíme se brzy.“

„Dobře, moc se těším.“

Když jsem zavěsil telefon, podíval jsem se na Patricka, sedícího na pohovce. Měl ospalé oči a vypadal, že se chystá upadnout do limbu.

„Probud' se, Pate! Tohle je velká novinka. Pozvala mě k sobě v *týdnu*. Možná se oficiálně doopravdy přesunu ze škatulky Casanovy.“

Kocour si hlasitě zívá.

„A to je všechno, co mi k tomu řekneš?“

K Aspyn jsem dorazil přesně v sedm hodin večer. Okamžitě jsem ucítil, co připravuje – jídlo vonělo po slané rajčatové omáčce a...

něčem, co připomínalo sýr. Dlouze jsem se nadechl. „Sakra, něco tu krásně voní.“

„No, uvidíme, jak to bude chutnat. Nejsem si jistá, jestli chuť odpovídá vůni.“

Bylo těžké ji neobejmout a nepolíbit na rty, ale když byla v místnosti Kiki, věděl jsem, že to nejde. Dal jsem jí tedy jen přátelskou pusu na tvář a zamířil dovnitř.

Aspyn se podívala na bílou krabici, kterou jsem držel v ruce. „Nemusel jsi nic nosit.“

„Vím, ale slíbil jsem Kiki dezert.“ Otočil jsem se k její neteři. „Pamatuješ?“

„Na to jsem zapomněla.“ Kiki se usmála.

„Přinesl jsem nějaké koláčky, posypané pravým cukrem a polité čokoládou. A nejlepší na tom je, že jsem je nepekl.“

„Miluju koláčky.“ Kiki si pohladila břicho.

„Uff... to mi spadl kámen ze srdce.“

Aspyn si je ode mě vzala. „To je od tebe moc milé.“

„Rádo se stalo.“

V jídelně jsme se všichni tři posadili ke stolu. Lasagne, které Aspyn zapekla, vypadaly docela k jídlu, i když jsem byl rozhodně zvědavý na ořechový sýr.

Aspyn nám každému naservírovala kousek.

„Lasagne jsou z rýžových nudlí a sýr z kešu oříšků.“ Podívala se na Kiki. „Aspoň to ochutnej.“

Kiki si napíchla kousek na vidličku, ale hned ho vyplivla.

Aspyn se na ni podívala. „No tak, nechutná ti to?“

„Je to hnusný. Tohle *není žádný* sýr.“

„Je to sýr z ořechů,“ trvala na svém Aspyn.

„Sýr z ořechů?“ Kiki se poškrábala na nose. „Sýr to tedy rozhodně *není*.“

Chtělo se mi smát, ale věděl jsem, že bych tím Aspyn naštval, tak jsem se do toho nemíchal.

Aspyn zvedla ruce. „No, když to nechceš jíst, co budeš večeřet? Nic jiného nemám.“ Frustrovaně si odfrkla. „Obvykle jí připravuju něco jiného, ale chtěla jsem, abych aspoň jeden večer připravila jen jedno jídlo pro všechny.“

Bože, vychovávat osmileté dítě není snadné. Sotva jsem dokázal Patrickovi otevřít konzervu s jídlem, natož abych každý večer připravoval jídlo pro sebe a ještě pro někoho jiného.

Nechtěl jsem, aby se Aspyn kvůli lasagním cítila špatně. Je mi úplně jedno, jak chutnají, budu předstírat, že nic lepšího jsem v životě nejedl. Nabodl jsem si kousek na vidličku, a aniž bych si jejich chuť uvědomil, usmál jsem se. „Mmm... Kiki, nevíš, o co přicházíš. Je to výborný.“ Převaloval jsem sousto v ústech.

„Začal jsi mluvit dřív, než jsi do toho vůbec kousl,“ usadila mě Kiki. „Sledovala jsem tě.“

Má pravdu. Ještě chvíli jsem kousal a pak polkl. No... nebylo to skvělé, ale přesto jsem pokračoval: „Vidíš? Rozkousal jsem to a chutná mi to.“

„Ty jsi takový lhář,“ zašeptala Aspyn. Pak si sama strčila sousto do úst, ale vzápětí odhodila vidličku. „Panebože. Je to fakt hnusný! Ten sýr je nepoživatelný a lasagne tvrdé.“ Podívala se na neteř. „Promiň, že jsem na tebe křičela, Kiki. Měla jsi pravdu.“

Natáhl jsem ruku a položil ji na Aspyninu. „Jsem tu pořád ještě vítaný, i když tohle nesním?“

Aspyn vytáhla ruku zpod mé a otráveně si protřela oči. Byla unavená. Bylo to na ní znát. Měla za sebou dlouhý pracovní den a přišla domů, aby připravila jídlo, které nikdo neocenil. Musel jsem něco udělat.

Vstal jsem a oznámil jim: „Zaskočím pro pizzu pro mě a pro Kiki a tobě přinesu sushi. Dejte mi půl hodiny.“

Aspyn se na mě podívala. „To nemusíš.“

Kiki se přidala. „Ale jo, musí.“

„Chci to pro vás udělat.“ Pohlídl jsem Aspyn po ramenou. „Uvolni se, nalij si třeba skleničku vína. Hned se vrátím.“ Mrkl jsem na Kiki. „Černé olivy, že?“

Vyskočila a přikývla. „Díky, Troyi.“

O hodinu později jsem se vrátil s jídlem, usadili jsme se v jídelně a zhltnuli ho – nepovedené nesýrové lasagne skončily v koši.

V polovině večere Kiki oznámila: „Troyi, hádej, co mi teta Aspyn dala minulý týden do krabičky místo svačiny?“

„Doufám, že ne jednu z mých sušenek?“

„Ne,“ zachichotala se. „To neuhodneš.“

Ukousl jsem si pizzu. „Napověz mi.“

„Je to něco, čím se něco zapíná.“

Přimhouřil jsem oči a podíval se na Aspyn. Jediné, co můj nemravný mozek dokázal vymyslet, byl vibrátor.

„Tak já mu to prozradím sama, Kiki, ať máme to mučení za sebou.“ Aspyn protočila panenky. „Strčila jsem jí tam ovladač od televize.“

Vytřeštil jsem oči. „Co tě k tomu vedlo?“

„Samozřejmě, že jsem to neudělala úmyslně. Připravovala jsem jí svačinu v rychlosti, takže jsem popadla to, co jsem měla po ruce.“

„Říkala jsi, že to bylo asi před týdnem, Kiki?“

„Jo.“

Podíval jsem se na Aspyn a usmál se. „Něco tě muselo rozptýlit.“

Zrudla. Potěšilo mě vědomí, že jsem zaměstnal její mysl natolik, že udělala takovou pitomost.

Když Kiki odešla do svého pokoje, Aspyn se ke mně otočila. „Díky, žeš nám zachránil večeři,“ usmála se. „Budu ti to muset vynahradit.“

Ted' jsem si přál, abychom byli sami. Hlavu jsem měl plnou představy, že si ji vezmu přímo tady na stole. „Ještě chvíli takhle mluv a budu ti nosit jídlo každý večer.“

Kiki se vrátila se sešitem s matematikou.

„Troyi, pomůžeš mi s domácím úkolem?“ zeptala se.

„Jo... jasně, pokud to tetě nevadí.“

„Jestli to nevadí tobě,“ zamumlala Aspyn.

„Samozřejmě, rád ti pomůžu.“

Vstal jsem a následoval Kiki do jejího pokoje. Během pár minut jsme spolu vyřešili několik matematických úloh.

Když jsme skončili, zašeptala: „Víš, já vlastně pomoc s domácím úkolem nepotřebovala, ale musím se tě na něco zeptat.“

„Aha, fajn. O co jde?“

Dlouze vydechla. „Ve škole je jedna holka, která mě pořád otravuje a je na mě zlá. A za týden je ples pro otce a dcery. Všichni vědí, že nemám rodiče. Ale Maisy se mi vysmála a řekla, že je škoda, že na ten ples nemůžu jít, protože nemám tátu, který by tě tam vzal. Nechtěla jsem jít, ale tohle mě naštvalo. Chtěla jsem se zeptat dědy, ale ten je trapnej a smrdí cigaretama. Tak mě napadlo,

že se zeptám tebe.“ Odmlčela se a podala mi leták. „Půjdeš se mnou?“

Její otázka mě zasáhla přímo do břicha a nevěděl jsem, jak se s ní vypořádat. Podíval jsem se na papír. „Je to jen pro táty, nebo tam může jít kdokoli? Chci říct, jak bychom vysvětlili, že jsem tam s tebou?“

„To nevím. Ale chci jí dokázat, že tam můžu přijít, i když nemám tátu. Jen tam nemůžu jít sama. Potřebuju někoho, kdo tam půjde místo mého táty.“

Jak bych jí tohle mohl odmítnout? Ale také jsem nemohl hned souhlasit, dokud si o tom nepromluví s Aspyn.

„Víš co? Jestli to nebude vadit Aspyn, rád tam s tebou půjdu.“

„Věděla jsem, že tohle řekneš.“ Naštvaně si odfrkla. „Nebude s tím souhlasit, protože nejsi můj táta a protože mi řekla, že je to s tebou složitý.“

Samozřejmě, že má pravdu. „Víš, ale nemůžu ti bez jejího souhlasu nic slíbit. Aspyn o tom musí vědět, ale pokusím se ji přesvědčit, platí?“

Všiml jsem si, jak jí poklesla ramínka. Vypadala poraženě, jako by vůbec nečekala, že teta s jejím nápadem bude souhlasit. „Tak jo. A díky za snahu.“

Zlomilo mi to srdce. Dobře jsem chápal, jaké to je cítit se odstrčený, protože nemáte rodiče nablízku. Věděl jsem, že Aspyn pro Kiki dělá, co může, ale rodiče jí nikdo nenahradí. Nemluvě o tom, že požádat mě – prakticky cizího člověka – o takovou laskavost vyžadovalo spoustu odvahy. Taky mě rozčílilo, že se nějaký usmrkanec snaží, aby se Kiki cítila špatně kvůli něčemu, co absolutně nemohla ovlivnit. Měl jsem chuť dát rodičům té holky pěstí za to, že vychovali takovou uzurpátorku.

Když jsem se objevil v obývacím pokoji, Aspyn okamžitě zaregistrovala vážný výraz mé tváře.

„Je všechno v pohodě? Zdá se, že tě domácí úkol z matematiky dost vyčerpal,“ zasmála se. „Mě taky překvapuje, že matematice na základní škole občas nerozumím. Zdá se mi to, nebo je to od dob naší školní docházky mnohem těžší?“

„O to nejde. Domácí úkol byl snadný.“

Její úsměv zmizel. „Tak co se stalo?“

Posadil jsem se a ztišil hlas. „Víš o tom plese otců a dcer ve škole?“

„Ano, zmínila se o tom. Říkala, že si ji nějaká holka dost ošklivě dobírala, a ji to naštválo.“

„Přesně tak,“ odmlčel jsem se. „Ptala se mě, jestli bych s ní na ten ples nešel. Vadilo by ti to?“

Aspyn zavřela oči a povzdechla si. „To si děláš legraci...“

„Ne, ona to myslí vážně.“

„Chce, aby si mysleli, že jsi její táta?“

„Vůbec ne. Chce to té holce jen vrátit – šokovat ji, že i když nemá tátu, může na takovou akci jít s někým jiným.“

Zavrtěla hlavou. „Myslím, že to není dobrý nápad, Troyi.“

Vydechl jsem. „Kiki věděla, že to řekneš.“

„Myslíš, že se mýlím?“

Vypadala trochu rozzlobeně. To jsem nechtěl, ale slíbil jsem Kiki, že to zkusím.

„Chápu, proč váháš. Ale taky chápu, proč je pro Kiki důležité, aby se ukázala se mnou.“

Aspyn si opřela hlavu o opěradlo pohovky. „Někdy je to tak těžké. Ne vždycky vím, jak to s ní zvládnout.“

„Neodpověděl jsem jí, protože samozřejmě záleží na tobě. Ale víš, rád bych jí pomohl a šel tam s ní... tedy pokud s tím budeš souhlasit. Rozhodně na tebe nebudu tlačit. Už o tom neřeknu ani slovo.“

Chápal jsem, proč Aspyn nechce, abych šel s Kiki na ples. Nechtěla, abych se stal dalším klukem, který zmizí z Kikina života stejně rychle, jako do něj vstoupil. Musel jsem tu našlapovat opatrně. Zároveň jsem naprosto chápal, že Kiki potřebuje té holce zatopit.

„Pokusím se jí to rozmluvit a přesvědčit ji, aby na ten ples nechodila,“ prohlásila Aspyn. „Ale díky, že jsi ochotný tam s ní jít. Vážím si toho.“

„Jistě.“

Když jsme dál seděli na pohovce, natáhl jsem ruku a začal jí masírovat rameno.

„Chci ti říct ještě jednu věc,“ pokračoval jsem, protože jsem si nemohl pomoci.

„Jakou...“

„Rozumím jí, jak jí je. Děti dokážou být kruté. Vzpomínám si, jak si mě na základní škole dobírali, že nemám matku. Jsou lidé, kteří se rochní v neštěstí druhých, jen aby se cítili lépe. Tahle situace s Kiki ve mně opravdu vyvolává některé z těch starých pocitů – ne ve špatném slova smyslu, spíš v retrospektivním a sebelítostivém. To, že chce jít na ten ples, aby dokázala, že má stejné právo tam být jako kdokoli jiný, ukazuje, jak je silná. A to má od tebe. Mám k vám oběma jen úctu, Aspyn.“

Natáhl jsem k ní ruku, přijala ji a propletla si se mnou prsty.

Několik minut jsme seděli mlčky. „Mám už odejít? Chceš už jít spát?“

Aspyn mi stiskla ruku. „Zůstaň ještě chvíli.“

„Dobře. Stačí říct a já zmizím.“

Protože se mi zdála stále napjatá, napadlo mě použít jednu z *nonnových* rad. Natáhl jsem se k ní, chytil ji za nohu a začal jí stahovat ponožku.

Aspyn se ode mě okamžitě odtáhla. „Co to děláš?“

„Měla jsi dlouhý den. Chci ti namasírovat nohy.“

„To nemůžeš.“ Vypadala zděšeně.

„Proč ne?“

„Protože mám... špinavý nohy. Ještě jsem se nesprchovala a celý den jsem pracovala.“

Zasmál jsem se. „Pokazila jsi mi romantickou chvíli.“ *Bod pro tebe, nonno.*

„No, tak to promiň, ale teď bych byla radši, kdybys dělal cokoli jiného, než mi masíroval nohy.“

„Hmm... to říkáš teď. Ale kdyby Kiki nebyla doma, líbilo by se ti to. Jen tak mimochodem, kdybys mi to teď dovolila, nemasíroval bych ti jen špinavý nohy, ale líbal bych tě po celém *špinavém* těle.“

„No, je to dost nechutný, ale asi bych nebyla proti.“

Pohládl jsem ji po stehně. „Zjevně máš pochopení pro míru mého zoufalství.“

Kapitola dvanáctá

Aspyn

Jak to, že je teprve středa?

Potřebovala jsem se odsud dostat.

Nikdy jsem se z práce neuvolnila, pokud jsem k tomu neměla dobrý důvod. Vlastně jsem si nedokázala vzpomenout, kdy jsem předstírala, že jsem nemocná, abych se ulila. Ale dnes, uprostřed pracovního dne, jsem už prostě nemohla v domově vydržet. Pátek mi připadal vzdálený jako nějaká galaxie. Nutně jsem se musela vidět s Troyem a jediný způsob, jak to udělat, bylo odejít z práce, když byla Kiki ve škole.

Začátek týdne byl frustrující. Poté co Troy v pondělí večer odešel, jsem si s Kiki upřímně promluvila, a nakonec ji přesvědčila, že bude lepší na ples nejít. Od té doby jsem však své rozhodnutí zvažovala a přemýšlela, jestli můj pohled na věc neovlivnily obavy z toho, že se upne na dalšího muže v mém životě.

Byla jsem vystresovaná, a navíc nadržená.

A tak, ačkoli to u mě nebylo zvykem, jsem zaskočila do kanceláře ředitelky. „Ahoj, Lauro. Není mi dneska nějak dobře,“ zalhala jsem. „Myslím, že bych měla raději jít domů, než na někoho něco prsknu. Snad to nic není, ale nerada bych to riskovala.“

Laura si sundala brýle a položila je na stůl. „Opravdu? Vždyť nikdy nemocná nebýváš. Ale jasně, běž si odpočinout. Odpolední aktivity zrušíme, to není žádný problém.“

„Díky. Vážím si toho, že mě chápeš.“

Lehký pocit viny mě pronásledoval až na parkoviště. Ale když jsem odjížděla, byla jsem vzrušená a plná očekávání. Chtěla jsem Troye překvapit, protože jsem věděla, že by ho ani ve snu nenapadlo, že se objevím u jeho dveří, zvláště v tuhle hodinu. To mě znervózňovalo stejně jako vzrušovalo. Přece jen byl pracovní den a mohla jsem ho dost dobře vyrušit z něčeho důležitého.

Cesta z Horizons k Troyovu domu trvala asi dvacet minut. Když jsem dorazila a zaparkovala, několikrát jsem zaklepala. Začaly se mi potit dlaně. *Co když není doma?*

Když konečně otevřel, tvářil se vyděšeně.

„Ahoj. Je všechno v pořádku? Stalo se něco *nonnovi*?“

Položila jsem si ruku na hrudník, srdce mi prudce bušilo.

„Panebože ne, všechno je v pohodě. Omlouvám se, jestli jsem tě polekala. Nedošlo mi, že by tě něco takového napadlo. Jen jsem... odešla z práce dřív. Vymyslela jsem si, že na mě něco leze. Víím, že se nemá lhát, ale nutně jsem tě potřebovala vidět.“

„Takže žádný průser?“ Na tváři se mu rozlil obrovský úsměv.

„Aspyn Dumontová, ty jsi lhala v práci, abys mě přišla ošukat?“

Vydechla jsem. „Jo.“

„Páni,“ zašeptal, než ustoupil stranou, aby mě pustil dovnitř.

Na stolku jsem si všimla notebooku, rozházených papírů a hrnku se zbytkem kávy. V pokoji se zjevil Patrick, mňoukl a začal se mi otírat o nohy.

Troy mě objal a otočil čelem k sobě. „Už jsi někdy v životě něco takového udělala?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nikdy.“

„Tak ať to stojí za to.“ Zvedl mě a já ho objala nohama.

Políbil mě tak vášnivě, až jsem se nemohla ani nadechnout. Naše jazyky se střetávaly a polibek byl každou vteřinou zběsilejší. *To je ono*. Přesně tohle jsem celý den tak zoufale potřebovala. Během několika vteřin jsem měla vlhké kalhotky. Pokud jde o tohoto muže, jsem z něj úplně hotová... že to není ani možné. Bylo mi jedno, jak zoufale to všechno vypadá. Jediné, na čem záleželo, bylo cítit ho v sobě.

Vytáhla jsem mu košili z kalhot a naše rty se od sebe oddělily jen na tak dlouho, abych mu ji mohla přetáhnout přes hlavu. Vlasy měl rozčuchané, jak mě stále držel v objetí. Rychle mi stáhl kalhoty a odhrnul kalhotky stranou. Cítila jsem, jak do mě jeho penis vniká. Bylo to několik blažených vteřin, kdy jsem ho cítila v sobě, než zasténal a odtáhl se.

„Omlouvám se. Na chvíli jsem se přestal ovládat. Musím si něco vzít.“

Ježíši! Sama jsem zapomněla na ochranu, ale těch pár vteřin bylo blahem.

Postavil mě na zem, vzal mě za ruku a odvedl do svého pokoje. Otevřel zásuvku nočního stolku, chvíli šátral, než vytáhl kondom

a roztrhl obal. Natáhl si ho a vrátil se ke mně.

Troy mě znovu políbil, přitiskl se na mou hrud' a dotlačil mě ke zdi. Otočil mě k sobě zády. S rukama opřenýma o zeď jsem se kousla do spodního rtu a připravovala se na to, co udělá.

„Chci tě šukat takhle zezadu a pak se přesuneme do postele, ano?“

Přes mělké nádechy jsem přikývla.

Přestože jsem měla kalhoty stažené ke kolenům, rozkročila jsem se, abych mu udělala místo. Pomalu do mě vklouzl.

„Jsi zatraceně připravená.“ Políbil mě na zátylek a zabořil mi prsty do vlasů, zatímco přirážel rychleji.

Nebyla jsem schopná formulovat slova, a tak jsem jen zasténala a prsty si masírovala klitoris. Nohy se mi chvěly, když jsem cítila, jak v mém těle každou chvíli vybuchne orgasmus.

Náhle se zastavil, vzal mě za ruku a vedl mě k posteli. Strhl ze sebe zbytek oblečení a svlékl i mě. Oba jsme teď byli úplně nazí, když mě svým tělem přišpendlil k matraci. Roztáhl mi nohy a zabořil se do mě. Jeho teplá kůže přitisknutá na mou byla tak příjemná. A nahý zadek byl ještě lepší, když jsem ho svírala a řídila jeho pohyby.

Ale nic mě nemohlo připravit na to, jaké to bylo, když zpomalil rytmus přírazů a díval se mi přímo do očí, když se se mnou pomalu miloval... jeho boky se krouživými pohyby tiskly k mým a přinášely mi tak intenzivní rozkoš, že se mi chtělo křičet. Ale neudělala jsem to. Jen jsem se na něj dál upřeně dívala.

Jemně se usmál a já mu úsměv oplatila, zatímco jsme se dál pozorovali.

„Pořád mě ještě nenávidíš?“ zašeptal, když se pomalu vytáhl a znovu do mě vnikl.

„Nevím.“

Usmál se ještě víc.

Cítila jsem, jak se mi napínají svaly, když se ve mně znovu vzdouvala orgasmická vlna. Zavřel oči a znovu rychleji a tvrději přirážel, když horké sperma naplnilo kondom. Byl to nejintenzivnější orgasmus, jaký jsem s ním zatím zažila.

Hrát si na záškoláka stálo za to.

Poté co jsme se dostali z opojení, vstal, aby odhodil kondom, a vrátil se ke mně na postel.

Troy mě objal a políbil na hrdlo. „Jak dlouho tu ještě můžeš zůstat?“

„Ještě pár hodin.“ Otočila jsem se k němu čelem. „Pokud se tedy nemusíš vrátit k práci.“

„Můžu to dodělat až večer. To je jedna z výhod práce na dálku. Chci, abys tu zůstala tak dlouho, jak jen to půjde.“ Pevně mě políbil na rty. „Jak jsi věděla, že na tebe celý den myslím a nemůžu se dočkat pátku?“

„Nevěděla jsem to,“ usmála jsem se, ale pak jsem zvažněla. Zkoumavě se na mě podíval.

„Co tě trápí?“

Přejela jsem mu prstem po bradě. „Nevím. Měla jsem toho tolik na srdci, potřebovala jsem tě vidět a vůbec jsem se nemohla soustředit na práci. Byla jsem úplně mimo. Ale teď si chci jen užít tuhle chvíli, a ne analyzovat své šílené chování.“

„To zní jako zatraceně dobrý plán. A nebyla jsi mimo, ani šílená. Prostě jsi jen chtěla dodržet jedno pravidlo.“

„Jaké pravidlo?“

„*Středa, je ho tam třeba*,“ rozesmál se.

Otřásala jsem se smíchy. „No, to to vysvětluje. Díky, žes mi to vysvětlil.“

Stiskl mi bok. „Taky jsi přesně věděla, kam jít. Máš své touhy a jsem šťastný, že jsem ten, koho sis vybrala, aby je uspokojil.“

Troy sklonil hlavu k mému prsu a sál mi bradavku. Zaklonila jsem hlavu a vydechla rozkoší, ohromená tím, jak rychle jsem byla připravená na druhé kolo. Zajela jsem mu prsty do hedvábných vlasů.

Troy s hlavou zabořenou mezi mé prsy zašeptal. „Omlouvám se, že jsem do tebe vklouzl bez ničeho, když jsi sem přišla. Bylo to nezodpovědné, i když to bylo jen pár vteřin.“

„To je v pořádku. Beru antikoncepci.“

Podíval se na mě. „Nikdy ses o tom nezmínila.“

„Ano, protože jsem chtěla být obzvlášť opatrná.“

„Jasně, to dává smysl. Jsem rád, že to vím. Aspoň si už nemusím dělat starosti, že jsem to předtím podělal.“

Jeho oči se vpíjely do mých. Bylo těžké ležet s ním nahý v posteli a nenechat se unášet myšlenkami na všechny ty otázky, co kdyby. Dnes překypovalo energií nejen moje tělo, ale i srdce.

„Hele, vidím, jak se ti v hlavě točí kolečka,“ řekl a opřel se o čelo postele. „Co se děje, Aspyn?“

„Mám pocit, že jsem celou dobu lhala sama sobě,“ odpověděla jsem.

Ve tváři se mu objevily obavy. „V jakém smyslu?“

„Snažila jsem se přesvědčit, že si s tebou můžu jen užívat a nebýt k tobě připoutaná.“

„A ty máš dojem, že mít vážnější vztah je špatný nápad?“

„Jo, ale je těžké netahat do našeho vztahu city.“

„Možná je na čase, aby sis city ke mně konečně přiznala.“

Já už jsem to udělal.

„Nejsi jediná, kdo s city bojuje.“ Zadíval se mi hluboko do očí. „Dej mi kus svého já, Aspyn.“

„Jak to myslíš?“

„Chci říct... mám pocit, že jsem ti toho o sobě a o své minulosti prozradil dost, ale tys mi zatím nic neřekla. Pověz mi, co v sobě skrýváš.“

Povzdechla jsem si, vůbec jsem se na to netěšila. „Možná bude lepší, když se mě zeptáš, co chceš vědět.“

„Chci vědět všechno, cos dělala a jak jsi žila, od střední školy až dodneška. Je to jako černá díra, o které nikdy nemluvíš.“

„Přesně takový mám pocit. Černá díra. Hlavně proto, že jsem se snažila spoustu věcí z té doby zasunout hodně hluboko do mysli.“

„Proč?“

Přejela jsem mu prstem po hrudi. „Po střední škole nic nešlo tak, jak jsem si představovala. Místo abych hned nastoupila na vysokou, dala jsem škole vale a užívala si život. Zapadla jsem do špatné party a hodně jsem flámovala, což byl pravý opak toho, co jsem dělala na střední škole. Bylo to, jako bych se znovu vrátila do puberty. Nebrala jsem drogy ani nic podobného, ale hodně jsem pila.“

„Všichni jsme udělali něco, čeho litujeme,“ řekl. „Věř mi, že jsem ve svých dvaceti letech proflámoval spoustu opileckých nocí.“

Nemá tušení, kam tím mířím. „Tu noc, kdy moje sestra zemřela, mě jela s přítelem vyzvednout z večírku, protože jsem byla příliš

opilá na to, abych řídila sama domů.“

Troy si mě přitáhl blíž. „Aha...“

„Po té noci už nic nebylo jako dřív. Přestala jsem chodit ven. Přestala jsem se vším. Všechno prostě... umřelo.“ Po tváři mi stekla slza. „Je pro mě těžký o tom mluvit, Troyi. Protože jsem se nikdy nepřestala obviňovat. Jediná chvíle, kdy si nic nevyčítám, je, když to zablokují. Tak to taky dělám.“

Stiskl mi ruku. „Nebyla to tvoje chyba, Aspyn.“

„Z racionálního hlediska vím, že jsem nehodu nezpůsobila. Byla deštivá noc a jejich auto dostalo smyk a převrátilo se. Nemám ponětí, jak rychle Toby jel. Ale faktem je, že nebýt mě, tak by v tom dešti vůbec nevyjeli.“ Upřeně jsem se zadívala do dálky. „Každý den děkuju bohu, že s sebou neměli Kiki. Tu noc ji nechali u mých rodičů.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Je to tak kruté, že já ji vidím vyrůstat, a oni ne. Říkal jsi, že nejsi hoden nějaké důvěry – já se cítím stejně, ale z jiného důvodu.“

Troyovi se leskly oči. „Život umí být krutý. O tom není pochyb. Stávají se nepředstavitelné sračky. Ale nikdo si nezaslouží, aby se po zbytek života obviňoval z něčeho, za co nemůže. Nechápeme, proč jsme se tady na Zemi ocitli nebo proč někteří lidé najednou umřou. Třeba to byl osud, že tvoje sestra musela odejít, bez ohledu na to, kam měla ten večer namířeno. Možná to zní jako fraška, ale co když je to pravda? A ty si to budeš dávat za vinu do konce života? Nic nevíme jistě. Chápu, že tě to nemusí nutně uklidnit, ale to je jedna z životních pravd. Tak proč se nezbavit pocitu viny, protože jsi nemohla nic udělat?“

Jeho pohled mě alespoň na chvíli uklidnil. „To se ti lehce řekne.“

„Já vím,“ povzdechl si. „Jen bych si přál, aby ses kvůli tomu netrápila.“ Troy se opřel čelem o mé. „A omlouvám se, že jsem tě nutil o tom mluvit.“

„Nenutil jsi mě, i když tohle jsem za poslední roky nikde nahlas nevyslovila. Ale najednou se mi ulevilo, i když asi ne nadlouho.“ Štípla jsem ho do tváře. „Život je zvláštní...“

Vzal mě za ruku a políbil ji. „Myslíš tohle... nás...“

„Jo,“ usmála jsem se. „Kdysi jsem tě strašně nenáviděla... a teď není na světě místo, kde bych byla raději než u tebe.“

„Cítím to úplně stejně.“ Políbil mě na hrdlo. „Až na to, že chci ještě víc... přiznám se, že právě teď bych byl nejraději zase v tobě. To je jediné místo na světě, kde chci být.“

Sevřela jsem prsty kolem jeho ztopořeného penisu. Roztáhla jsem nohy a přitáhla si ho k sobě.

Překulil se na mě a pak do mě hlubokým přírazem vnikl.

„Určitě je to v pořádku? Můžu si dojít pro kondom.“ Okamžitě zavřel oči v extázi.

„Ne, je to v pohodě.“

Zalupal po dechu a pronikl hlouběji. Když se začal pohybovat, zamumlal: „Bože, to je tak neuvěřitelný pocit. Myslím, že se s tebou už nikdy nevrátím ke kondomům, když teď vím, jaké to je.“

Prohýbala jsem se v bocích. „Pokud nejsi s žádnou jinou, tak nemusíš.“

„Žádná jiná není,“ zašeptal, když se dostal hlouběji. „Jsi jediná, kterou chci.“

Dnešní den byl rozhodně dnem samých *poprvé*. Poprvé jsem se ulila z práce. Poprvé jsem měla sex s Troyem bez kondomu. Poprvé jsem se mu otevřela. A poprvé jsem se cítila být jeho součástí, když se do mě udělal. To, že jsem mu to dovolila, dokazovalo, že mu na určité úrovni – i když jsem si to zatím nepřipouštěla – věřím.

O chvíli později, když jsme leželi v posteli a byli zcela spokojení, se mi do mysli opět vloudil mráček viny. Nevím, proč jsem si na to vzpomněla zrovna v tuhle chvíli. Možná mi připadalo trapné, že se ve vzácných chvílích cítím spokojeně a vyrovnaně.

„Myslím, že o nás musím co nejdřív říct Jasmine,“ oznámila jsem mu.

Troy přikývl. „Pokud tě to tíží, souhlasím. Nemyslím si, že jí dlužíme vysvětlení... ale pořád je to tvoje kamarádka. Takže to chápu.“

Podívala jsem se na telefon. „Zbývá mi asi hodina, než budu muset vyzvednout Kiki od rodičů.“

„Už jsi obědvala?“

„Ne. Odešla jsem z práce, aniž jsem se stihla najíst.“

„Něco ti připravím. Můžeš vajíčka? Co kdybych udělal omeletu se zeleninou – bez sýra?“

V žaludku mi zakručelo. „To zní úžasně.“

Když jsme se oblékli, šla jsem za ním do kuchyně a Troy mi připravil vynikající pozdní oběd. Seděli jsme u stolu, společně jedli omelety, zatímco Patrick dychtivě čekal na případné zbytky u našich nohou.

Když jsme sklízeli nádobí, Troy mě najednou objal kolem ramen a vlepil mi na rty ten nejdelší polibek. K mému překvapení ho zakončil tím, že mě přehnaně prohnul v zádech, až jsem narazila do středového ostrůvku.

„Au!“

„Sakra, omlouvám se. To měl být dramatický závěr,“ zamumlal pod vousy a pohládl mě po temeni hlavy.

„To taky byl, a pořádný.“

„Bože, jsem fakt nešika.“ Přitáhl si mě k sobě a políbil mě na poraněné místo. „Zatracený *nonno*... už podruhé mi jeho rady nepomohly.“

„O čem to mluvíš?“

Znovu mě políbil na temeno hlavy. „Vlastně o ničem.“

O čtyři dny později jsme si s Troyem užívali další společný víkend. Líné neděle se zjevně staly naším zvykem.

Dřímali jsme v mé posteli po celodenním laškování, když vtom někdo zaklepal na dveře a oba jsme prudce vyskočili.

„Čekáš někoho?“ zeptal se.

Protřela jsem si oči. „Ne.“

Byla jsem úplně nahá a nechtělo se mi vylézat z teplé postele.

Troy se posadil na okraj a vystavil na odív svá krásná vyrýsovaná záda a svalnatý zadek. „Takhle brzy to nemůže být Kiki, že ne?“

„Ne. Šla dneska s matkou na dožínky.“

Dožínky byly jednou z největších událostí, které se v Meadowbrookku každoročně konaly. Přijížděli na ně lidé až ze sousedních států, například z New Yorku a Pensylvánie. Chtěla jsem také Troyovi navrhnout, abychom tam šli, ale nakonec jsem dala přednost zůstat s ním doma sama.

Pak jsem si vzpomněla, že jsem si objednala pár věcí z mého oblíbeného bioobchodu a FedEx mi je měl dnes doručit.

„Myslím, že to bude poslíček z FedExu.“

Otočil se a políbil mě na špičku nosu. „Zůstaň tady, já to zařídím.“

„Nejspíš balíček nechali u dveří,“ řekla jsem. „Obvykle zazvoní, aby mi dali vědět, že zboží doručili, aby tam neleželo dlouho.“

Než si Troy natáhl džínsy, vychutnala jsem si krátký pohled na jeho vypracovaný zadek.

Několik vteřin poté, co odešel, jsem zaslechla tlumený hovor. Zdálo se, že to není jen jedna osoba.

A pak se ozvalo dětské žvatlání.

Vyskočila jsem z postele.

Co to sakra je?

Spěšně jsem si na sebe hodila hedvábný župan a zabalila se do něj, než jsem vyrazila do obývacího pokoje.

Pak se mi málem zastavilo srdce.

Troy tam stál bez košile tváří v tvář Jasmine a jejímu manželovi Coleovi, který držel v náručí malou Hannah.

Zalapala jsem po dechu a utáhla si župan, cítila jsem, jak mi tělem proudí adrenalin. „Jasmine! Co tady děláš?“

„Byli jsme ve městě na dožínkách,“ řekla s vytřeštěnými očima. „Cestou zpátky jsme jeli přímo kolem, tak jsem si řekla, že bychom se mohli zastavit a pozdravit tě, protože v Meadowbrookku bývá málokdy.“

Tento týden jsem Jasmine zavolala a domluvila se s ní na příští sobotu, abych jí řekla o mně a o Troyovi. Tohle rozhodně nebyl způsob, jakým se to měla dozvědět.

Jasminina tvář zrudla. „Troy mi říkal, že jste se spolu... bavili.“

Troy se jim díval přímo do očí a dával najevo, že nemá co skrývat. To byl pravý opak toho, jak jsem se cítila já – jako bych se měla každou chvíli zhroutit. Jeho rozcuchané vlasy situaci jen zhoršovaly. Nestyděla jsem se za to, co se mezi námi zrodilo, jen jsem neměla šanci to Jasmine pořádně vysvětlit.

„Vím, jak to vypadá,“ zamumlala jsem hloupě. „Dobře, ne jak to vypadá, ale co to je. Tohle je důvod, proč jsem za tebou chtěla příští víkend přijet, abych ti řekla, že se s Troyem scházíme.“

Jasmine těkala očima mezi Troyem a mnou. „Nemusíš mi nic vysvětlovat. Jestli si vzpomínáš, tak jsem ti hned na začátku říkala, že je mi to jedno. Takže to není takové překvapení. Podle toho, jak jsi o něm ten den, kdy jsme spolu mluvily, pořád blábolila, tušila jsem, že k něčemu takovému dojde.“

Troy se ušklíbl. „Takže tys o mně blábolila, jo?“

Cole rozpačitě pohupoval dítětem v náručí, ale nic neřekl.

Jasmine chytila manžela za paži. „Měli bychom jít. Je jasný, že tady rušíme.“

„Ne!“ vykřikla jsem.

Nemohla jsem ji teď nechat odejít. I když jsem se cítila trapně, musela jsem se situaci postavit čelem. Nechat ji odejít by mi později jen ztížilo vysvětlování.

„Vy do Meadowbrook skoro nikdy nepřijedete, prosím, zůstaňte aspoň na chvíli.“ Podívala jsem se na Troye. „Očividně toho máme hodně co probrat.“ Ukázala jsem směrem ke kuchyni. „Postavím na kafe.“

Troy zvedl dlaň. „Víš co? Myslím, že bych tě měl nechat, aby sis v klidu užila své přátele. Stejně musím jet domů, protože Patrickovi docházejí granule a tenhle víkend jsem ho zanedbával ažaž.“ Ukázal palcem zpátky k mé ložnici. „Jen si vezmu zbytek věcí.“

Hannah roztomile žvatlala. Po několika vteřinách trapného ticha jsem ukázala na pohovku. „Posad'te se, prosím... a udělejte si pohodlí. Hned jsem zpátky.“

Šla jsem za Troyem do ložnice, oblékla si podprsenku, top a kalhoty, zatímco on hledal tričko.

„Mrzí mě, že na to přišla dřív, než jsi jí to stihla říct,“ zašeptal, když si ho přetáhl přes hlavu.

„Je to tak, jak to je,“ zašeptala jsem.

„Nechci, aby sis myslela, že se vypařím a nechám tě tu v jámě lvové samotnou. Ale došlo mi, že když tu zůstanu, bude to jenom trapnější. A předpokládal jsem, že mi sama neřekneš, abych zmizel. S tím krmením Patricka jsem si to vymyslel, ale jestli chceš, abych zůstal, tak zůstanu. Stačí říct.“

„Ne, myslím, že když odejdeš, bude to lepší. Asi by opravdu bylo trapné, kdybys tu zůstal.“

„Jasmine na mě určitě nevzpomíná v dobrém a nestojím o to, aby mi nadávala. I když si to rozhodně zasloužím. Aspoň budete mít klid si o všem popovídat.“

„Máš pravdu.“ Soucitně jsem se usmála.

Společně jsme se vrátili do obývacího pokoje. Když se s nimi Troy rychle rozloučil, doprovodila jsem ho ke dveřím.

„Zavolej mi, až odejdou, ano?“

„Zavolám.“

Než odešel k autu, políbil mě na rty.

Když jsem se vrátila do domu, Jasmine seděla na gauči vedle svého manžela. Co na celé situaci bylo nejtrapnější, že jsem nevěděla, co můžu a nemůžu říct. Netušila jsem, jestli Cole ví, že Troy je bývalý přítel jeho ženy.

Naštěstí jsem o tom nemusela dlouze přemýšlet, protože Jasmine hned vyhrkla: „Tak to byl ten blbec, co mě podváděl na střední.“

Aspoň mi to usnadnila.

„Cože?“ Přimhouřil oči, zatímco mu dcera poskakovala na klíně.

„Ty jsi s tímhle chlapem *chodila*?“

„To je Troy. Pamatuješ si, jak jsem ti o něm vyprávěla? Podvedl mě s Noelovou ženou Samanthou... byly jsme obě roztleskávačky.“

„Aha, tenhle chlap.“ Otočil se ke mně. „Nedala jsi mu něco do jídla, aby měl běhavku, nebo tak něco?“

Odkašlala jsem si a přikývla. „Jo, zkusila jsem to... s koblihou.“

„Proč s ním sakra chodíš, Aspyn? To je šílenost.“

„Ona s ním nechodí,“ upřesnila Jasmine. „Jen si s ním prostě užívá, dokud to jde, vid’?“

Polkla jsem. Troy se pro mě stal něčím víc než jen milencem na dobu určitou, ale v žádném případě jsem jim tohle nechtěla přiznat.

Otřela jsem si dlaně o sebe. „No, jak jsi tenkrát u tebe doma říkala, Jasmine, jsme oba single a bez závazků. A stejně jsme spolu trávili hodně času kvůli jeho dědečkovi. Víš, v dnešní době není snadné se s někým seznámit. Zvlášť tady v Meadowbrook. Takže jedno se sešlo s druhým... říkala jsem si, že není na škodu si trochu užít.“

„Jasně, máš pravdu... jen si dej bacha, aby se ti nedostal pod kůži,“ řekl Cole a položil Jasmine ruku na stehno. „Protože on očividně neví, jak se má chovat k ženě, když takovouhle holku dokázal podvádět a opustit ji.“

Trochu to zbolelo. Nejen proto, že jsem měla pocit, že mě Cole považuje za důvěřivou naivku, ale také proto, že mi to připomnělo Troyovu minulost, na kterou jsem se snažila zapomenout. Ano, Troy podvedl krásnou a milou dívku. Koneckonců, byl to ten samý člověk, který kdysi dělal hrozné věci. Ale čím dál víc jsem také cítila, že se

změnil. Do jaké míry, tím jsem si stále nemohla být stoprocentně jistá. Ale už to nebyl ten samý kluk jako tenkrát. Nezdálo se mi však, že je vhodná chvíle ho bránit, když nás doslova přistihli se spuštěnými kalhotami.

„Hned jsem zpátky,“ řekla jsem, protože jsem se potřebovala na chvíli nadechnout. „Jdu udělat to kafe.“

Šmátrala jsem v policice po sklenici s kávou, jako bych zapomněla, jak tento jednoduchý úkon provést. Uvědomila jsem si, že se musím chovat dospěle a k téhle situaci se postavit čelem.

Vrátila jsem se do obývacího pokoje s tácem s konvicí kávy a třemi hrnky. Nalila jsem každému z nás šálek a nechala je, ať si sami dají mléko a cukr. Trapně jsem v domě neměla nic, co bych mohla v tak krátké době ke kávě podávat. Jídlo pro mě v těchto dnech zjevně nebylo prioritou. Možná jsem jim měla nabídnout dálkový ovladač od televize, aby si pochutnali.

„Víš, nechci, aby se ti něco stalo,“ prohlásila Jasmine a zamíchala si v šálku cukr. „S Troyem to bude v pohodě, pokud to nebudeš brát vážně. Jsem přesvědčená, že takoví kluci jako on se nezmění.“ Podívala se na Colea. „Jsem moc ráda, že jsem nakonec ulovila jednoho z těch nejlepších.“

Chtělo se mi trochu zvracet. Mazala tady manželovi med kolem pusy, ale copak se mi nepřiznala, že sex už pro ni není tak vzrušující? Ale o ně tady nešlo. Skutečným důvodem, proč jsem se cítila tak nesvá, byla ta nevysvětlitelná potřeba bránit Troye. Snažila jsem se ze všech sil, abych to nedělala, ale asi to hodně vypovídalo o mých citech k němu.

„Souhlasím s tebou, že máš toho nejlepšího manžela.“ Přinutila jsem se k úsměvu. „Ale Troy mi teď vyhovuje. Je tím, co momentálně ve svém životě potřebuju. Možná dřív nevěděl, jak být správným přítelem, ale tehdy jsme všichni byli ještě pubertáci... navíc Troy si toho v dětství dost prožil. Je spousta věcí, které jsem o něm tehdy nevěděla. Věci, které nevíš ani ty, Jasmine. Neříkám, že je dokonalý. Ale netrávila bych svůj čas s někým, o kom bych si myslela, že je pořád ještě debil – ani kvůli příležitostnému sexu.“ Podívala jsem se jí do očí. „Chvíli mi trvalo, než jsem k tomuhle závěru došla. Nejsem člověk, který by se do něčeho takového vrhal po hlavě.“

Jasmine na mě chvíli jen zírala. „To myslíš vážně? Myslíš si, že je chlap, na kterého je spolehnutí?“

„Je to všechno ještě moc čerstvé, uvidím, jak se věci vyvinou. Ale to, jak se poslední dobou chová, je úplně něco jiného, než jak jsme ho znaly. Je ohleduplný, spolehlivý, pozorný – ke Kiki laskavý. Ale chápu, že ty na něj máš jiný názor. Proto jsem se celou tu dobu měla před ním na pozoru.“

„No,“ odfrkla si samolibě, „myslím, že to ukáže čas.“

Z jejího tónu jsem usoudila, že bez ohledu na to, co bych teď řekla, má pocit, že jsem naivní. Ale v jednom měla pravdu: čas to jistě ukáže.

„Upřímně, bála jsem se ti to říct. Protože ten večer u tebe doma jsem netušila, kterým směrem se věci vyvinou... i když ty říkáš, že už to na mě bylo vidět. A věděla jsem, že mi zopakuješ, že *jednou nevěrník, navždycky nevěrník*. Byla jsem vůči tobě tolerantní a omlouvám se za všechny nepříjemnosti, které jsem ti kvůli tomuhle způsobila. Zvládáš to mnohem lépe, než bych to kdy zvládla já.“

„O mě se neboj. Jsem v pohodě.“ Její oči se upíraly do mých. „Opravdu, Aspyn. Jen na sebe dávej pozor.“

Odložila jsem hrnek a šla ji obejmout.

Pohládila mě po zádech. „Nebudeme tu mlátit prázdnou slámu. Považujme tohle téma za uzavřené a pojďme mluvit o něčem jiném.“

„Až s ním tenhle románěk ukončíš,“ prohlásil Cole, „vezmu si za úkol ti najít nějakého slušňáka.“ Podal Hannah hrnek s pitím. „Mám pár nezadaných kamarádů.“

Dlouho jsme si povídali, ale zdálo se, že je Jasmine nesvá. Stále se na gauči vrtěla. Přestože mě sama vybídla, abych si s Troyem nezávazně užívala, myslím, že ji ani v duchu nenapadlo, že by se to mohlo stát.

Tenkrát jsem to netušila ani já sama.

Kapitola třináctá

Troy

Prohrábl jsem si vlasy. „Proč jsem tak nervózní, Pate? Přece se nenechá ovlivnit tím, co říká Jasmine, ne? Vždyť mi konečně začíná důvěřovat.“

Mňau.

„Díky, že se mnou souhlasíš, i když to nemyslíš vážně.“ Přimhouřil jsem oči a podíval se na něj. „Někdy mám pocit, že ani ty mi nevěříš.“

Patrick zamručel.

Zazvonil mi telefon, až jsem nadskočil, ale ne, že bych čekal se zatajeným dechem nebo tak něco. Snažil jsem se, abych se navenek tvářil, že vůbec o nic nejde, a přijal jsem hovor. „Ahoj, krásko.“

„Ahoj,“ odpověděla.

„Už odešli?“

„Jo.“

Polkl jsem. „Jaké to bylo?“

„No, řekla bych, že to byla příjemná návštěva, ale bylo to zatraceně trapný... určitě si to dovedeš představit.“

„Jo, to dovedu. Byla to smůla. Poprvé jdu místo tebe otevřít dveře a... *bum.*“

„A ještě k tomu bez košile.“ povzdechla si. „Právě dorazila Kiki, takže nemůžu dlouho mluvit. Musím udělat večeři. Ale jen jsem chtěla, abys věděl, že odešli a že jsem to zvládla v pohodě.“

Protřel jsem si spánek a zeptal se: „Říkala o tobě a o mně něco zajímavého?“

„Jasně, ale to se dalo čekat. Myslí si, že je v pohodě, když si s tebou nezávazně budu užívat, ale to je asi tak všechno. Ale můžeš jí to mít za zlé?“

„Ne, nemůžu. A je mi jedno, co si myslí, pokud ti to, co říká, nevleze do hlavy a nebudeš zase náš vztah přehodnocovat. Záleží mi jen na tom, co si myslíš *ty.*“

„Jsem velká holka a mám vlastní rozum. Věř tomu nebo ne, ale snažila jsem se tě bránit.“

„Aspyn Dumontová brání Troye Serrana. Co se to v Meadowbrook děje? Ani ve snu by mě nenapadlo, že se něčeho takového dožiju.“

„Myslím, že skvělý sex zatemní člověku mozek,“ zasmála se.

„Tak jestli to funguje, budu v tom pokračovat.“

„Víš, co bylo na dnešním dni nejhorší?“

„Co?“ Usmál jsem se a konečně se mi zklidnil tep.

„Žes musel odjet dřív a měli jsme na sebe málo času.“

„Když se budu chovat slušně, možná mě zase někdo pozve na večeři.“

„Příště budu muset vymyslet, jak z večeře neudělat vědecký experiment.“

Ve čtvrtek večer jsem seděl doma u televize a jedl těstoviny s fazolemi a brokolicí, které jsem si uvařil. Tento týden jsem nakonec neměl šanci se s Aspyn vidět. Zmínila se, že má nějaké problémy s Kiki a že bude asi nejlepší, když počkáme do pátku, než se sejdem. Ačkoli jsem si nemohl být jistý, tušil jsem, že to asi souvisí s tím tanečním večerem, který se měl konat v pátek ve škole.

Zatímco se Aspyn věnovala svým problémům, využil jsem volné večery a dohonil všechny resty a jednou si vyrazil na večeři s *nonnem*. Dneska odpoledne jsem ho vzal do nákupního centra, protože počasí bylo mizerné a nedalo se nic jiného dělat. Pokaždé, když jsem teď s dědou někam šel, vzpomněl jsem si na Aspyn a stýskalo se mi po její společnosti.

Zrovna když jsem odnášel špinavý talíř do kuchyně, zazvonil mi mobil. Usmál jsem se, když se na displeji objevilo její jméno.

„Jak jsi věděla, že na tebe myslím?“ zeptal jsem se, když jsem hovor přijal.

„Nevěděla jsem to, ale je hezké, že na mě myslíš.“

„Jak se ti daří?“

Nervózně se nadechla. „No... nestojí to za nic.“

Zhoupl se mi žaludek. „Jsi v pohodě?“

„Nechtěla jsem tě vyděsit, není to nic hrozného.“

Sedl jsem si v obývacím pokoji na gauč a nohy položil na stolek. „Tak povídej, co se děje?“

Chvíli bylo ticho, než se ozvala: „Kiki je naštvaná, že ji nechci pustit na ten ples s tatínky. Začínám pochybovat, jestli jsem se rozhodla správně.“

„Tak si o tom promluvme. Proč nechceš, abych tam s ní šel já? Bojíš se, že si to špatně vyloží? Že se na mě příliš upne? Nebo je v tom něco víc?“

„Nejde jen o to, čeho se bojím, co se týče tebe a jak si to Kiki přebere.“ Odmlčela se. „Ale když se tam objeví, není to, jako by... té šikaně podlehla? Chci říct, kdybys ji odmítl a neměla tam s kým jít, nějak by se s tím vyrovnala. Chci, aby se jakékoli šikaně dokázala postavit čelem, aby si dovedla poradit s kýmkoli, kdo je na ni zlý. Nemusí nikomu nic dokazovat tím, že se na tom plese ukáže s náhradním *tatínkem*. Zároveň ale chápu, že by jí to asi dodalo sílu. Takže si nejsem jistá, jestli to příliš nepřeháním.“ Povzdechla si. „Jsem jen... unavená.“

Z jejího hlasu byla slyšet úzkost. „Kéž bych tě teď mohl obejmout,“ řekl jsem.

Znovu si povzdechla.

„Chceš vědět, co si myslím?“

„Ano,“ řekla okamžitě.

„Je to jen jeden večer. Vlastně ani to ne – jen pár hodin. Nestojí to za to, aby ses kvůli tomu stresovala. Něco jiného by bylo, kdyby doopravdy neměla s kým jít, ale ona má. Má mě. A já ji opravdu rád doprovodím.“

„Nemá ani šaty. Hned zítra po škole ji budu muset vzít na nákup. Nebudeme mít moc času.“

„Nějaké určitě vyberete. Zhluboka se nadechni... všechno bude v pořádku.“

„Někdy mám pocit, že dělám všechno špatně.“

„Je toho na tebe moc, ať už jde o práci, nebo o péči o ni. Nedokážeš se ani na chvíli zastavit, aby ses na sebe podívala a zjistila, že odvádíš zatraceně dobrou práci. Jako člověk, který vyrůstal bez matky, tě můžu ujistit, že jsi v jejím životě velmi důležitá osoba. Vím, že sis tuhle roli nevybrala, ale děláš zatraceně dobrou věc, Aspyn, a jsem na tebe pyšný.“

Chvíli bylo ticho. „Teď jsem to já, kdo si přeje, aby tě mohla obejmout. Díky, že tam s ní půjdeš, Troyi. Jsem tvou velkou

dlužnicí.“

„Ještě větší důvod, proč tam zítra jít,“ škádlil jsem ji.

Když jsem v pátek v podvečer stál u jejích dveří, Aspyn si mě prohlížela. „Sluší ti to, Serrano.“

„Díky.“

Zmínila se, že dress code není specifikován, a tak jsem se rozhodl pro tmavě modrou košili s límečkem a černé kalhoty. Doufal jsem, že nejsem oblečený příliš neformálně, ale usoudil jsem, že ležérní oblečení je lepší, než kdybych to přehnal a vypadal jako pitomec. Nechtěl jsem Kiki uvést do rozpaků.

Zkoumavě si prohlížela to, co jsem držel v ruce. „Panebože, ty jsi jí koupil korsáž?“ Aspyn si zakryla dlaní ústa.

„Nesměj se. Prostudoval jsem internet, co dělat při tanci otce s dcerou, abych se ujistil, že mi něco neuniklo. Vůbec nevím, do čeho se pouštím. Například mě ani nenapadlo, že budu muset *tančit*. Každopádně pořídit dceři nějakou květinu je zřejmě nutnost. Může ji mít na zápěstí, takže jí nebude kazit dojem z plesových šatů.“

„To je od tebe moc hezké, díky.“

„Nebud' tak překvapená. Mám postranní úmysly, pokud jde o její tetu.“ Objal jsem ji, abych si ji přitáhl ke krátkému polibku. Pak jsem se rozhlédl. „Kde je vlastně Kiki?“

„Dává si na čas. Právě jsem jí pomohla obléknout šaty, ale trvala na tom, že si vlasy udělá sama – nenechala mě na ně sáhnout. Modlím se, aby se nespálila kulmou.“

„Takže jste nakonec nějaké šaty koupily?“

„Objevily jsme jedny opravdu pěkné ve výprodeji.“

„Fajn. Tak vidíš? Všechno se vyřešilo.“ Podíval jsem se na telefon. „Ale měli bychom vyrazit.“

„Jdu ji zkontrolovat.“ Aspyn odběhla do Kikina pokoje.

Stál jsem v obývacím pokoji a při čekání pozoroval ulici osvětlenou pouličními lampami.

Když jsem se otočil, Kiki ke mně pomalu kráčela. Měla na sobě světle modré šaty s dlouhou širokou sukní a vypadala zatraceně rozkošně.

Natáhl jsem ruce. „Páni, podívejme se. To jsou ale nádherné šaty!“ Kiki se zatočila dokola. „Díky.“

„Nikdy jsem tě neviděl s kudrnatými vlasy. Vypadá to hezky.“

Kiki měla stejnou světle pískově hnědou barvu vlasů jako Aspyn. Nevím proč, ale doted jsem si nevšiml, jak moc si jsou podobné.

„Ani jsem se nespálila, jak si teta Aspyn myslela.“ Podívala se na plastovou krabičku v mé ruce. „To je kousek dortu?“

„Ne, hlupáčku. Podívej se blíž.“ Natáhl jsem k ní ruku.

Usmála se. „Jé! Tys mi koupil kytku?“

„Přesně tak, říká se tomu korsáž. Je dokonce modrá jako tvoje šaty. Netušil jsem, že budeš mít šaty ve stejné barvě, takže to nakonec klaplo, co? Ale nemusíš si ji brát, jestli nechceš.“

„Ne, líbí se mi to. Díky.“

Vytáhl jsem květinu z krabičky a připnul ji na Kikino zápěstí. Aspyn měla ruku na hrudi a obdivně se na nás dívala. Nezdálo se, že by ještě pochybovala, zda se správně rozhodla, což mě potěšilo. Chtěl jsem, aby byla šťastná. A Kiki taky.

Aspyn nás doprovodila ke dveřím. „Bavte se. Kiki, dohlédni, aby se Troy choval slušně, ano?“

Kiki se otočila. „Dohlédnu.“

Pomohl jsem jí nastoupit do rangeroveru a přeběhl jsem k místu řidiče. Než jsem nastartoval, otočil jsem se k ní. „Jsi v pohodě? Můžeme vyrazit?“

Pokrčila rameny a vypadala nejistě.

„Jsi nervózní?“ zeptal jsem se.

„Trochu,“ přiznala.

„Víš ta uzurpátorka, že přijdeš?“

„Ne. Nikomu jsem nic neřekla.“

„To je dobře, už se nemůžu dočkat, až uvidím ten její překvapený pohled. Nebud' nervózní, ano? Bude to dobrý. A jestli se ti tam nebude líbit, nemusíme tam být dlouho. Je spousta jiných míst, kam můžeme takhle naparádění dneska jít.“

Když jsme dorazili na ples, na parketu poskakovalo asi pětadvacet malých děvčátek, zatímco různí muži se zdržovali na okrajích a nutili se k hovoru. Někteří z nich měli na sobě smokingy. Možná jsem nedodržel ten správný dress code, ale s tou květinou to byla dobrá volba. Nebyla tam jediná dívka, která by neměla nějakou květinu připnutou na šatech nebo kolem zápěstí.

Klekl jsem si a zašeptal Kiki do ucha: „Kde je ten spratek?“

Rozhlédla se kolem sebe. „Zatím ji nevidím.“

„Ukaž mi ji, až ji najdeš. Chci se na ni a na jejího otce mrknout.“

O pár minut později jsme s Kiki seděli u mísy s punčem, když jsem za sebou uslyšel tichý hlas.

„Najala sis na večer tátu?“

Otočil jsem se a uviděl hnědovlasou dívku, o které jsem se domníval, že je to ta malá Cruella de Vil.

Kiki zrudla a podívala se na mě. „Není to táta,“ prohlásila. „Je to můj přítel.“

Zavrtěl jsem hlavou. *Hm... co to sakra je?*

Dívčina vytřeštila oči. „Tvůj přítel?“

Kiki přikývla. „Jo –“

Chytil jsem ji za paži a odtáhl stranou. „Kiki, nemůžeš o mně tvrdit, že jsem tvůj přítel.“

„Proč ne?“

„Protože to není vhodné. Kdyby ti někdo uvěřil, mohli by mě za to zavřít.“

„Promiň, ale bylo to to první, co mě napadlo.“

„Já vím... všichni jsme z ní na větvi. Řekni, že jsem cokoli jiného, jen ne tvůj přítel, jasný?“

Přikývla. „Dobře.“

„Lhala jsem,“ oznámila uzurpátorce, když jsme se vrátili ke svému stolu a míse s punčem. „Není to *můj* přítel,“ odmlčela se, „... je to tetin kluk na flirtování.“

Nadechl jsem se. *Panebože*. Nemůžu popřít, že by mě neposlechla a představila mě *jakkoli jinak*. Ale tohle?

„Co je to kluk na flirtování?“ zeptala se dívka.

„Kluk, který k tobě často chodí, a pak se jednoho dne už nikdy neukáže,“ odpověděla Kiki věčně.

Do prdele.

„Když to není tvůj táta, proč je tady? Tohle je večer pro táty a dcery.“

Neuběhla ani minuta od setkání a ta holka mi už lezla na nervy.

Nemohl jsem si pomoci a zvýšil jsem hlas: „Kdo ti dal právo si tady hrát na policajtku a rozhodovat, kdo sem může přijít a kdo ne?“

Dívka zmateně zamrkala.

„Je tady všechno v pořádku?“ Muž, o kterém jsem se domníval, že je její otec, přerušil náš rozhovor a začal si mě prohlížet. „Troy Serrano?“

Chvilí mi trvalo, než jsem ho poznal.

Sakra. Není divu, že ta holka je takový kretén. „A hele, Albie Cummings... už je to dlouho, co jsme se neviděli.“

Albie byl starší bratr mé první přítelkyně na střední škole, Larissy Cummingsové. Tehdy mi znepríjemňoval život, šikanoval mě a vyhrožoval mi, až jsem se s ní nakonec přestal stýkat. Mělo mě napadnout, že tu narazím na někoho známého. Meadowbrook není zas tak velké místo.

Podíval se na Kiki. „To je tvoje dcera?“

„Ne. Je to neter mě přítelkyně. Dnes večer ji doprovázím.“

To, že jsem pro Aspyn použil výraz *přítelkyně*, mi neušlo. Přišlo mi to přirozené a vzhledem k současnému stavu našeho vztahu i správné – i když jsem jí neřekl, že ji tak vnímám.

„Je to tetin kluk na flirtování,“ zachichotala se jeho dcera.

Přimhouřil oči. „Aha, to už dává větší smysl.“

Zatnul jsem pěsti, ale místo abych mu něco odsekl, připomněl jsem si, že tohle je Kikin večer. Měl bych se zklidnit.

Přikývl jsem. „Rád jsem tě viděl.“ Položil jsem Kiki ruku na záda a řekl: „Pojď, Kiki, necháme si udělat společnou fotku.“

Když jsme odcházeli, zeptala se: „Znáš Maisyina tátu?“

„Znám a řekl bych, že jablko nepadá daleko od stromu. Ta holka je kretén, stejně jako byl její táta. Šikanoval mě jako ona tebe.“

K mému překvapení Kiki vypadala, že se rozpláče. „Myslím, že chci jít domů.“

Klekl jsem si, abych jí byl v úrovni očí. „Co tím myslíš? Právě jsme sem přijeli.“

Kiki se rozhlédla po místnosti. „Už tu nechci být.“

„Nerozumím tomu. Vždyť jsi sem chtěla jít, abys té frajerce dala co proto a dokázala jí, že na tebe nemá. Co se stalo?“

Pokrčila rameny. „Stejně si na mě dovolovala, i když jsi tu se mnou.“

Položil jsem jí ruce na ramena. „Kiki, zasloužíš si tu být stejně jako ostatní. *Nenech* ji, aby tě zničila. Lidé jako ona se cítí lépe, když mohou ostatní ponižovat, protože si pak přidají mnohem důležitější.

Ale když se jim podíváš pod kůži, většinou se za jejich chováním skrývá něco, co nemá nic společného s osobou, na kterou se zaměřují. Až budeš starší, pochopíš to lépe.“ Podíval jsem se na taneční parket. „Nemůžeme odejít. Ještě jsme si ani nezatančili – ani jsme se spolu nevyfotili.“

Jak bych se mohl podívat Aspyn do očí, kdybych teď Kiki dovolil vrátit se domů v tak smutné náladě? V žádném případě nemůžu přivést to dítě zpátky s horším pocitem, než když odcházelo.

„Neumím tančit,“ zamumlala.

„Ale samozřejmě, že umíš. Jen se pohybuješ v rytmu hudby a moc o tom nepřemýšlíš.“

Kiki se zavrtěla a zdálo se, že vyběhne ven. Napadlo mě, že když se zapojíme do nějaké aktivity, možná se uvolní.

„Jdeme do fronty na to focení,“ prohlásil jsem rozhodně.

Vedl jsem ji, ale následovala mě jen neochotně. Na stolku vedle fotokabinky ležely nejrůznější rekvizity: péřová boa, klobouky, maškarní masky a bambitky.

Vybral jsem si cylindr a Kiki si vzala modré boa, které jí ladilo k šatům. Když na nás přišla řada, zamířili jsme dovnitř. Kiki stiskla tlačítko dřív, než jsem byl připravený. Vyplázl jsem na ni jazyk, zatímco Kiki zvedla prostředníček. Možná to bylo nevhodné, ale ani jsem se na ni nezlobil. Spíš mě to rozesmálo, což byl důkaz, že se asi na výchovu dětí nehodím. Všechny následující fotky nás zachytily v situaci, kdy jsem se smál jejímu zvednutému prostředníčku. Vskutku milá vzpomínka, kterou přineseme Aspyn.

Počkali jsme s Kiki, až se fotografie vyvolají, a pak jsem si je strčil do kapsy.

Když DJ začal hrát skladbu *Daughters* od Johna Mayera, vyzval dívky, aby popadly své tatínky a vydaly se na taneční parket.

Šťouchl jsem do Kiki. „Měli bychom jít taky.“

Založila si ruce na hrudi a zavrtěla hlavou.

Zatraceně. Opravdu jsem doufal, že dnešní večer se bude vyvíjet líp a Kiki bude mít dobrou náladu. Asi to byla jen moje iluze, že jí přinesu kytku a všechno se rozzáří. Ale ta Maisy je fakt kretén – stejně jako její otec. A upřímně řečeno, u něj jsem vlastně ani nic jiného čekat nemohl. Jeden za osmnáct, druhý za dvacet bez dvou.

Zatímco všichni ostatní tančili, my s Kiki jsme se dívali zpovzdálí. Měl bych tenhle večer nějak zachránit – buď to, nebo to vzdát a vzít ji někam jinam. Ale nemohl jsem tu jen tak stát a nic nedělat.

„Hned se vrátím,“ řekl jsem a na chvíli ji opustil.

Došel jsem k pultu dýdžeje a vysvětlil situaci teenagerovi, který měl dnes večer na starosti hudbu. Podstrčil jsem mu padesátku a požádal ho, aby vybral písničku, která by byla vhodná pro mě a Kiki.

Po skončení Mayerovy písně se všichni rozešli.

DJ se chopil mikrofonu a řekl: „Další skladba je na zvláštní přání. Rád bych na taneční parket pozval Troye a Kiki. Tahle písnička je pro všechny, kteří si tady myslí, že je v pohodě někoho šikanovat jen proto, že nemá tátu. Jsem taky jedno z těch dětí, jejichž táta tu není. A dovoluji mi říct...,“ odmlčel se. „... no, nechám to říct tou písničkou. Hlavu vzhůru, Kiki.“

Kiki se rozšířily oči. Kývl jsem směrem k tanečnímu parketu a nějak jsem ji přiměl, aby mě vzala za ruku a následovala mě.

Zpočátku byla píseň jen příjemnou a lehkou melodií, rychlou, ale velmi rytmickou. Začal jsem tleskat, vrtět boky a podupávat nohama ve snaze přimět Kiki, aby tančila se mnou. Místo toho se tvářila stoicky a odmítala se pohnout, když jsem kolem ní poskakoval.

Pak přišel text písně.

„*Jdi do prdele.*“

Byla to jen tahle tři slova, pořád dokola.

Kiki se začala rozplývat, poskakovala a vžívala se do hudby. Zdálo se, že jí to připadá jako ta nejzábavnější věc na světě.

Mezitím jsem ztuhl a přestal tančit. *Sakra. Co jsem to udělal?*

Ted' už jsem poznal píseň s příhodným názvem *Fuck You* od Lily Allen.

Očima jsem vyhledal teenagera za mixážním pultem. Zvedl jsem ruce a rty naznačil: *Co to sakra má být?*

Pokrčil rameny.

S každým dalším *fuck you*, které Lily vyřkla, se Kiki smála ještě víc. Zdálo se, že ji konečně blbá nálada opustila. Takže místo toho, abych po něm požadoval změnu písničky, vykašlal jsem se na to.

Byl jsem vděčný za cokoli, co ji v tuto chvíli potěšilo.

Rozhlédl jsem se kolem a zjistil, že se na mě upírají oči všech kluků a holčiček v místnosti.

Možná je čas odejít.

Když píseň dozněla, obrátil jsem se na Kiki. „Nechceš zajít na hamburger?“

„Jo,“ usmála se a poprvé dnes večer vypadala skutečně uvolněně.

Vyletěli jsme odtamtud jako dva netopýři z pekla. Zanechali jsme na tanečním večeru stopu, jen ne takovou, jakou jsem si představoval.

S Kiki jsme skončili v restauraci Wonder Diner, jedné z nejstarších a největších institucí v celém Meadowbrook. Napsal jsem Aspyn, kde jsme a že o zbytku večera ji informuji později, ale ujistil jsem ji, že je všechno v pořádku.

„Příští týden o té písničce budou mluvit všichni,“ řekla Kiki.

„Tuhle píseň bych si nikdy nevybral. Jen jsem ho požádal, aby vybral něco, co by mohlo fungovat jako vzkaz pro Maisy.“

„Nestydím se za to, bylo to vtipný.“

„Vtipný možná, ale rozhodně nevhodný. Jestli ti někdo bude v pondělí kvůli tomu něco říkat, dej mi vědět. Zajdu do školy a vysvětlím, jak k tomu došlo.“ *Aspyn mě zabije.*

„Ten pohled na Maisy stál za to,“ prohlásila Kiki.

„Nikdo nemá právo tě šikanovat, Kiki.“ Můj postoj k tomu byl vzhledem k mému chování na střední škole dost ironický. „Vlastně mám tajemství.“

„Jsi gay?“

Zamrkal jsem. „Ne.“

„Bratr mojí kamarádky jí řekl to samý, že má tajemství, a pak se jí přiznal.“

„Ne.“ Zasmál jsem se. „Chtěl jsem ti říct, že... když jsem byl mladší, nebyl jsem zrovna hodný dítě. Utahoval jsem si ze spolužáků a někdy se choval jako Maisy. Když je člověk starší, pak chápe, jak je důležité být laskavý. Ale jak už jsem říkal, většinou když se tak lidé chovají, mají k tomu důvod. Já se třeba tak choval kvůli tomu, že jsem měl vztek. Zlobil jsem se na mámu, protože ode mě odešla. Někdo by sice namítal, že jsem měl právo být našťvaný, ale neměl jsem právo vybíjet si zlost na jiných lidech. Takové právo nemá nikdy nikdo.“

Napila se mléčného koktejlu. „Já se taky zlobím.“

„Ale ty jsi dobrá duše. Protože i když byla na tebe ta holka dneska večer zlá, nesnížila ses na její úroveň. To o tobě hodně vypovídá. Bud' vždycky taková.“

Kiki se zakousla do hamburgeru. Měla plnou pusku, když se zeptala: „Kdy už k nám přestaneš chodit?“

Zamrkal jsem. „Proč se mě na to ptáš?“

„Protože to udělal Holden. Prostě odešel. Ani mi nezavolaal, že dne na den zmizel.“

Neodpověděl jsem hned, protože jsem si musel dávat velký pozor, abych nesliboval něco, čím si nejsem stoprocentně jistý, že to dokážu splnit.

„Vím, že je to těžký, když si na někoho zvykneš a pak už ho nevidíš,“ řekl jsem.

„Nechci vidět tetu plakat.“

Tělo mi ztuhlo. „Ona kvůli němu plakala?“

Přikývla.

„Myslíš po jeho odchodu? Nebo když tam byl?“

„Když odešel. Byla smutná.“ Kiki si namočila hranolek do kečupu. „Já byla taky smutná.“

To ve mně vyvolalo jak vztek, tak kupodivu i žárlivost. Ne proto, že bych chtěl být ten, kdo ji rozbere, ale uvědomil jsem si, že Aspyn Holdenova opravdu měla ráda, i když rozchod bagatelizovala, když mi o něm jednou vyprávěla. Jestli plakala, když odešel, bylo velmi pravděpodobné, že ho milovala.

Díval jsem se na neonová světla na vývěsním štítu bistra a cítil jsem se provinile, že jsem obešel otázku, kterou před chvílí Kiki nadhodila. Když se rozhodnete být součástí života dítěte, protože jste se zapletli s jeho opatrovníkem, není fér zmizet jen tak, protože vám to nevyšlo. Ten kretén Holden se měl chovat jako dospělý člověk a alespoň se snažit udržovat s Kiki kontakt.

„Nikdo, kdo pro tebe kdy něco znamenal, by neměl z tvého života úplně zmizet, Kiki. S Aspyn je nám spolu dobře a byl bych rád, kdyby se to nikdy nezměnilo. Moc mi na ní záleží. Ale myslím, že tvoje teta má pravdu, když se zmínila o tom, že věci mezi kluky a holkami mohou být komplikované. Nikdy bych ti nechtěl slíbit něco, co bych nemohl dodržet. Ale můžu ti říct, že ať se stane cokoli, vždycky se

na mě můžeš spolehnout, když budeš potřebovat kamaráda. Kdyby sis někdy chtěla promluvit, dám ti svoje telefonní číslo a mail.“

Olízla si kečup ze rtu a překvapeně se na mě podívala. „Fakt?“

„Víš co, napíšu ti to hned, abys na mě měla kontakt, kdybys něco potřebovala.“

Šel jsem k pultu a požádal servírku o papír a tužku.

„Můžu ti poslat mail hned, nebo až když zmizíš?“

Zasmál jsem se. „Můžeš mi napsat nebo zavolat kdykoli.“

Vzala si kus papíru. „Díky. Teta Aspyn mi nedávno dovolila založit si mailovou adresu.“

„Tak to je perfektní načasování.“

Měli jsme plné žaludky a Kiki byla naštěstí stále v dobré náladě, když jsme se vrátili domů.

Aspyn si okamžitě všimla obrovské skvrny od kečupu na Kikiných šatech. „Jaké to bylo?“ zeptala se.

Kiki okamžitě vyhrkla: „Maisy byla zlá a já jí ve fotokabině ukázala prostředníček. Pak jsme s Troyem tančili na písničku *eff you*, dali jsme si hamburgery a Troy mi dal svůj mail.“

Ramena se mi třásla smíchy.

Aspyn přimhouřila oči. „Fajn... Bude mi chvíli trvat, než to všechno rozluštím.“

Kiki zívla. „Můžeme si o tom promluvit až ráno? Jsem unavená.“

„Samozřejmě. Ale než půjdeš do postele, skoč si, prosím, do sprchy, ano?“

Kiki se dala na odchod, ale najednou se otočila a zamířila zpátky ke mně. K mému překvapení se natáhla a objala mě. Poklekl jsem, vzal ji do náruče a zavřel oči nad tou sladkostí. Ve vlasech jsem cítil vůni hranolků. Nic neříkala. Nemusela. Když odešla, Aspyn zírala. „Páni.“

„Skvěle jsme se bavili,“ usmál jsem se.

„Ona jen tak někoho neobjímá.“

„No, je dost tvrdošíjná... stejně jako její teta.“

Několik následujících minut jsem Aspyn popisoval celý večer, mnohem podrobněji, než jak jí oznámila Kiki.

Aspyn nevěřícně zavrtěla hlavou. „Co si ten DJ myslel, když pustil zrovna tuhle písničku? Ale jsem ráda, že ji to vytáhlo z její ulity.“

„Věděl jsem, že pokud neudělám něco drastického, dovolí té Maisy, aby si na ni pořád dovolovala a šikanovala ji. Sice bych nikdy tuhle písničku nevybral, ale rozhodně to byla dobrá volba a rozbila pochmurnou náladu.“

„Jsem opravdu ráda, že jsem ji dnes večer s tebou pustila. I pro mě bylo dobré, že jsem překonala strach o ni a uvolnila se.“

„Já osobně mám rád, když se uvolníš.“ Stiskl jsem jí stehno.
„Musím ti ale říct ještě něco.“

Zvedla obočí. „O co jde?“

„Když jsme byli v restauraci, dostali jsme se s Kiki na téma tvého bývalého. Zmínila se, že se jí po vašem rozchodu už neozval. Má pocit, že to samé se jednou stane i se mnou. Takže jsem jí něco slíbil. A doufám, že ti to nebude vadit.“

Aspyn svraštila čelo. „Cos jí slíbil?“

„Že ať se mezi námi dvěma stane cokoli, vždycky s ní budu v kontaktu... že se na mě může spolehnout, když si bude potřebovat s někým promluvit. Dal jsem jí svůj mail a telefonní číslo. Doufám, že proti tomu nic nemáš. Víím, že jsem to asi měl nejdřív probrat s tebou.“

Aspyn přikývla a zamyslela se. „To je dost velký slib. Ale jestli ti ta zodpovědnost nevadí, tak mně taky ne. Je na tobě, abys ten slib dodržel.“

„Jasně.“ Narovnal jsem se v zádech. „Chápu to a neberu to na lehkou váhu.“

Byl jsem v pokušení se jí zeptat, proč po odchodu svého bývalého plakala, když údajně rozchod iniciovala ona. Ale koneckonců, nic mi do toho není. Taky jsem nechtěl, aby se zlobila na Kiki, že se o tom zmínila.

„Noc je ještě mladá,“ řekl jsem. „Co máš v plánu?“

Pohrávala si s knoflíkem na mé košili. „Nechceš si pustit nějaký film?“

„To zní dobře.“

Vybrali jsme si film, který jako první nabízeli na Netflixu. Aspyn stáhla z pohovky chlupatou deku a přehodila ji přes nás. Objal jsem ji kolem ramen a dlouze nasál její květinovou vůni. Díky tomuhle zakončení noci stálo všechno, co tomuto okamžiku předcházelo, za to. V žádném případě jsem se dnes večer nechtěl vrátit do svého

osamělého domu. (Promiň, Patricku.) Všechno, co jsem potřeboval, bylo tady, na tomhle gauči, pod touhle dekou.

Aspyn se ke mně přitulila. V jednu chvíli uprostřed filmu si protáhla krk a podívala se na mě. Nic neřekla, ale věděl jsem, že chce polibek. Rád jsem jí vyhověl, sklonil rty a vzal si její ústa. Pak se otočila a zadívala se mi přímo do očí. Upravil jsem přes nás přikrývku a prohloubil polibek.

„Chci tě,“ zašeptala.

Ztuhl mi penis.

„Probouzí se někdy Kiki, když už usne?“ zeptal jsem se.

„Zřídka.“

„Budu diskrétní, jestli chceš.“

Čekal jsem, že mi oznámí, proč je sex na tomhle gauči špatný nápad, ale místo toho s mlhavýma očima přikývla a zřejmě mi dala plné svolení, abych se do toho pod dekou pustil naplno.

Rozepnul jsem si džínsy jen natolik, abych vytáhl ptáka, zatímco ona si stáhla legíny. Upravil jsem deku, aby nás přikryla, a Aspyn si sedla na mě, když jsem se do ní zabořil. Nevěděl jsem, čím to bylo – jestli tím, že jsme byli nuceni být potichu, nebo jen tím, že mi tenhle týden tak zatraceně chyběla –, ale být v ní bylo ještě neuvěřitelnější než obvykle. Oba jsme rychle dospěli k orgasmu, což bylo vzhledem k okolnostem asi dobře.

Políbil jsem ji na temeno hlavy. „V kolik hodin můžu zítra přijít?“

„Pořád jsi ve mně a přemýšlíš, kdy to budeš moct udělat znovu?“

„A jsem jediný, kdo na to teď myslí?“

„Ne, nejsi.“

Rozesmál jsem se, až se otrásla. „Tak v kolik?“

„V poledne ji vyzvedne matka.“

„Takže za minutu dvanáct?“

„To bude perfektní.“

Poté zmizela do koupelny, aby se umyla. Když se vrátila na pohovku, opřela se o mě a dodívali jsme se na zbytek filmu.

Když běžely titulky, cítil jsem, jak si mě soustředěně prohlíží. Usmál jsem se. „Na co teď myslíš?“

„Jak jsem se od nenávisti k tobě dostala k tomuhle, Serrano?“

„Definuj *tomuhle*.“

„To nemůžu... je to nepopsatelné. Jako bych byla mimo své tělo a všechno to sledovala z výšky. Je to ale fenomenální pocit.“

„Aha, *tohle*. Mám ten samý pocit už několik týdnů. Myslím, že mám před tebou asi tak deset kroků náskok. Mimochodem, je to čím dál intenzivnější. Takže se nediv, až jí příště dáš do krabičky se svačinou televizi.“

„Je to s námi špatný, co?“ zasmála se.

Objal jsem ji pevněji. „Jo... ale v dobrém slova smyslu.“

Kapitola čtrnáctá

Aspyn

V úterý jsem se v práci zastavila v pokoji pana Serrana, abych ho pozdravila. Musela jsem se totiž ujistit, že ho podvědomě neignoruju, abych nemusela řešit svůj vztah s Troyem. Když jsem vstoupila, ve vzduchu se vznášela obvyklá vůně tělového spreje Love Spell.

„Už dlouho jsem vás neviděla,“ řekla jsem.

„No, podle toho, co jsem se doslechl, jsi měla hodně práce,“ usmál se.

Formulovala jsem si v hlavě odpověď, když mě zachránil.

„Dělám si legraci,“ prohlásil.

„Vím, že vás vnuk do celé situace zasvětil.“ Posadila jsem se naproti němu.

Vážně přikývl. „Je to hodný chlapec, Aspyn. V minulosti udělal pár chyb, ale věřím, že se změnil. A také vím, že tě má opravdu rád. Nikdy jsem neviděl, že by Troy o někom mluvil tak jako o tobě. Ale to jsi ode mě neslyšela.“

Při jeho slovech se mi v žaludku rozletělo hejno motýlů. Usmála jsem se. „Budu jako hrob, ale díky, že jste mi to prozradil.“

„Vyprávěl mi, jak vzal tvou neteř na ples.“

„Ano, a Kiki si ho opravdu oblíbila. Je to sice mrška, ale v mém životě je požehnáním.“

„Myslím, že Troy se s její situací dokáže ztotožnit. Nebylo to pro něj snadné, když vyrůstal bez matky. Měli jsme pořád tolik práce. Snažili jsme se, co jsme mohli, ale určitě jsme udělali spoustu chyb. Neměl zrovna nejšťastnější dětství.“

Pohládla jsem ho po paži. „Jestli něco vím, tak to, že se můžete snažit sebevíc, a stejně bude občas dítě nešťastné.“

Pan Serrano ztišil hlasitost pořadu *Soudkyně Judy*. „Když jsem tě poznal, netušil jsem, že toho máš tolik. A přesto se ti stále daří mít na tváři milý úsměv.“

„Být nešťastný ničemu nepomůže. Snažím se na to dívat z té lepší stránky, i když mám špatný den.“

Odkášlal si. „Ještě jedno ti k tomu řeknu, ale pak už budu mlčet, protože vím, že do toho, co se děje mezi tebou a Troyem, mi nic není...“

„To je v pořádku,“ usmála jsem se. „Vážím si vašeho názoru.“

„Doufám, že vám to vyjde. Protože on si zaslouží tak milou dívku, jako jsi ty.“

To mě zahřálo u srdce. Nepřipadala jsem si vždycky jako *milá dívka*, ale to, že mě tak viděl, mě potěšilo.

„Díky, že to říkáte,“ zamumlala jsem. „Bereme náš vztah den po dni, spousta věcí je ještě ve hvězdách. Ale je mi s ním moc hezky, pane Serrano. Mezi námi, už dlouho jsem nebyla tak šťastná.“

„No, to mě těší,“ usmál se.

Tohle jsem nepřiznala ani Troyovi. Z nějakého důvodu bylo jednodušší se místo toho svěřit starému muži.

„Když o tom tak přemýšlím, je to fakt ironie... vzhledem k tomu, jak to mezi námi začalo.“

Přikývl. „Život je někdy legrační. Jestli jsem se něco naučil, tak to, že život má úžasný smysl pro humor.“

Toho večera jsem doma třídila poštu, když jsem si všimla malé obálky adresované mně. Zpáteční adresa patřila Troyovi. Kupodivu mou první reakcí byla panika. Je to snad dopis na rozloučenou? Proč mi sakra posílá nějaký vzkaz poštou, když mi to mohl dát, až budeme příště spolu?

Otevřela jsem ji, jak nejrychleji jsem mohla. Uvnitř byl obyčejný bílý papír s ručně psaným vzkazem.

Drahá Aspyn,

už nějakou dobu se snažím na něco přijít a myslím, že se mi to konečně podařilo.

V poslední době mi káva chutná mnohem víc. Nejdřív jsem si myslel, že jsem si omylem koupil jinou značku, ale ne. Je to stejná značka, kterou jsem vždy kupoval.

Pak jsem si všiml, že listy na stromech jsou mnohem barevnější, než si pamatuju. Myslím, že jsem se nikdy nezastavil na tak dlouho, abych ocenil podzim v Meadowbrook. Proč si toho najednou všímám?

Odpověď zní, že to není kávou ani listy. Je to tebou, Aspyn. Díky tobě jsem šťastný. Všechno je najednou lepší, živější, když jsi šťastný. Jsi první žena, díky které se takhle cítím. Doufám, že si uvědomuješ, jak jsi výjimečná.
Líbá, Troy

Nemohla jsem uvěřit, že mi tohle napsal. Srdce mi prudce bušilo, když jsem si přitiskla ruku na hrud'. Nejdřív mě napadlo, že to napsal kvůli tomu, co jsem přiznala jeho dědečkovi. Pan Serrano mu určitě o tom řekl. Ale ten rozhovor se odehrál teprve dnes. A tohle bylo posláno poštou mnohem dřív.

Zvedla jsem telefon a vytočila Troyovo číslo.

Odpověděl na třetí zazvonění. „Ahoj...“

Nadechla jsem se. „Víš, kdyby existovalo něco jako smrt v mdlobách, ležela bych teď bez dechu na podlaze.“

„Dostala jsi můj dopis?“

„Jo. Bylo to velmi milé a hluboké a úžasné – a sakra, jsi skvělý, Serrano. Ani nevím, co na to říct.“

„Nemusíš nic říkat, nepsal jsem to kvůli tomu, abys mi na to odpověděla. Chtěl jsem ti jen říct, jak mi je. Každé slovo z toho je pravda. Nejsem zrovna největší romantik, co se týče slov. Ale byl to jediný způsob, jak jsem dokázal popsat mé současné pocity.“

„Proč jsi mi ho poslal poštou, místo abys mi ho dal?“

„Musel jsem ti dát vědět, jak moc na tebe myslím, když nemůžeme být během týdne spolu. A taky mi můj romantický guru poradil, že by to bylo hezké gesto.“

Z úsměvu mě skoro bolely tváře. „Romantický guru? Co to do tebe vjelo? A kdo je vlastně ten tvůj romantický guru?“

„Děda.“

„Opravdu? Navrhl ti, abys mi poslal dopis?“

„Tohle byla jedna z jeho rad, které prý skutečně fungují.“

Konečně mi to došlo. „Počkat... má to něco společného s tím pokusem o masírování nohou?“

Zasmál se. „Možná.“

„Panebože. A ten dramatický závěr polibku! Jak jsem se až praštila do hlavy.“

„Možná,“ zasmál se. „Ale je důležité si uvědomit, že mi děda dal podnět, abych ti napsal dopis a poslal ho, ale všechno v něm jsem

napsal já.“

„Já vím a ještě jednou díky. Povzbudil jsi mě a bude se mi krásně spát.“

„A já děkuju tobě, že jsi mi dala důvod to napsat.“

Dlouze jsem si povzdechla.

„Co ten povzdech znamená?“ otázal se.

„Myslím, že pořád čekám, že se začneš chovat jako ten kluk na střední. Je hrozné to přiznat?“

Několik vteřin bylo ticho. „Ne, protože chci, abys ke mně byla vždycky upřímná.“

„Nedal jsi mi žádný důvod, a přesto se toho pocitu nedokážu zbavit,“ zašeptala jsem.

„Myslím, že to, jak jsem se choval v minulosti, máš hluboce zakořeněné v hlavě.“

„Možná na podvědomé úrovni... ale nejde jen o tebe. Jde i o *mě*, Troyi. Víím, že mám velké problémy s důvěrou. Že se nedokážu ve vztahu úplně otevřít... Ano, *byla jsem* zničená, i když jsem to byla já, kdo ho ve skutečnosti ukončil. Jakmile mi řekl, že uvažoval o tom, že mě podvede, věděla jsem, že je konec. Klidně mě mohl podvést, výsledek by byl stejný. Byl to pro mě obrovský šok, protože jsem mu předtím důvěřovala.“

„Ukončili jste to hned?“

„Trvalo mi asi měsíc, než jsem tu náplast dokázala strhnout. Pořád jsem myslela na Kiki, jak moc ho milovala. Prosil mě, abych to neukončovala. Tvrdil, že se cítí provinile, a proto se mi přiznal, co málem udělal. Snažil se mě přesvědčit, že to, že mě nepodvedl, znamená, že mě miluje. Věděla jsem, že to není pravda.“ Povzdechla jsem si. „Mám štěstí, že mi to přiznal. Nedokážu si představit, že bych si pořád myslela, že jsem s ním v bezpečí, zatímco on by myslel na jiné.“

Troy si povzdechl. „Jako někdo, kdo v minulosti podvedl přítelkyni, asi nemám právo říkat svůj názor... Ale každý, kdo tě miluje, nebude ani na vteřinu uvažovat o nevěře. Rozhodla ses správně.“

„To vím. Myslet si, že mě někdo miluje, a pak si uvědomit, že jsem mu celou dobu nestačila, byla skutečně ta poslední kapka. Mým problémům s důvěrou to rozhodně nepomohlo.“

Troy byl chvíli zticha. „Nechtěl jsem ti to říkat, ale mám pocit, že musím... že ti musím něco vysvětlit.“

„Fajn...“

„Tuhle večer, když jsme byli s Kiki v restauraci, se zmínila, že už tě nechce vidět plakat. Narážela na dobu po odchodu tvýho bývalýho. To tak nějak vedlo k našemu rozhovoru o tom, že s ní zůstanu v kontaktu bez ohledu na to, co se mezi námi dvěma stane. Tehdy jsem si poprvé uvědomil, jak moc ti ublížil.“

„Kéž by ti to neřekla...“

„Došlo mi, že to není něco, co bys chtěla, abych věděl. Ale zasáhlo mě to. Předtím jsem tě považoval za člověka, který si střeží soukromí, který drží emoce v sobě. A když jsem se dozvěděl, že tě takhle zlomil... Nejenže mě to rozzlobilo, ale také jsem žárlil... na člověka, k němuž jsi chovala tak hluboké city. Taky mě napadlo, jestli to, co jsi s ním měla, nebylo opravdové citové pouto, zatímco se mnou to je spíš... fyzické.“

Přikývla jsem, i když mě neviděl. „Možná to mezi námi začalo jen fyzicky, ale tys ve mně city probudil.“ Zavřela jsem oči, abych si srovnala myšlenky. „Myslím, že bych ti to měla nějak vysvětlit. Víš, nemyslím si, že Holden byl ten *pravý*. I když jsem tehdy rozhodně věřila, že ho miluju. Ale důvod mých slz souvisel spíš s tím, jak se jeho přiznání odrazilo na *mně*, co to vypovídalo o mých schopnostech někomu důvěřovat. A samozřejmě mi to připomnělo vztah rodičů, to, jak táta pořád tvrdí, že mámu miluje, i když ji podvádí. Říkám ti, Troyi, raději budu sama, než abych v noci ležela vedle někoho, kdo by tohle udělal.“

Odmlčel se. „Každý, kdo tě podvádí, je naprostý blázen. Jsi ta nejchytřejší a nejvíc sexy žena, jakou jsem kdy poznal.“

Podívala jsem se do stropu a zavrtěla hlavou. „Troyi Serrano, můj mozek je už týdný v oblacích. A za všechno můžeš ty. Divím se, že jsem ještě schopná připravit Kiki svačinu do školy. Nevím, co s tebou budu dělat.“

„Na to se ptáš celkem často, ale teď už mám konkrétní odpověď. Vím, co se mnou můžeš dělat. Zase se hod' v práci marod a přijd' zítra ke mně.“

„No, to je skvělý nápad.“

Druhý den se mi celé dopoledne v hlavě opakovaně honil Troyův návrh, abych se ulila z práce. Byla jsem ztracený případ. Než abych si tentokrát vymýšlela nějakou historku o nemoci, raději jsem si vymyslela fiktivní schůzku. Takže i když s ním ve výsledku budu mít mnohem méně času, spokojila jsem se s tím.

Když jsem uprostřed dne odcházela z práce a měla pocit, že mi prochází vražda, nemohla jsem se dočkat, až ho překvapím. Když jsem však zastavila před jeho domem, uviděla jsem vedle jeho rangeroveru další auto. Žaludek se mi sevřel, když jsem si uvědomila, že Troy má návštěvu. Jakmile jsem vystoupila z auta a blížila se k jeho dveřím, pulz se mi zrychlil.

Včera večer kritizoval mého bývalého, že mě chtěl podvádět, tak proč jsem se v první chvíli modlila, aby jeho hostem nebyla žena? Proč jsem byla hned od začátku tak zatraceně nedůvěřivá? Mohla jsem to přičíst jen traumatu z tátovy nevěry a Holdenovy téměř nevěry.

Srdce se mi rozbušilo, když jsem zaklepala na dveře. Ruce se mi třáslly.

Přestaň!

Dveře se otevřely, ale Troy za nimi nestál. Byl to starší muž.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptal se.

„Dobrý den, přišla jsem za Troyem.“

Usmál se. „Vy jste Aspyn, že?“

Pulz se mi trochu zklidnil. „Ano.“

Natáhl ruku. „Jsem Giovanni Serrano, Troyův otec.“

Cože? „Oh... páni. Vrátil jste se z Evropy?“

„Přesně tak. Matka mé přítelkyně bohužel dostala infarkt. Zdá se, že bude v pořádku, ale včera večer jsme náš výlet zkrátili a spěchali zpátky.“

„To je mi moc líto.“

„Díky.“ Ustoupil, abych mohla projít dovnitř. „Tak pojděte dál. Troy je právě ve sprše. Celé dopoledne jsem mu vyprávěl o svých cestách, takže využil chvíle, kdy se mu podařilo se ode mě odtrhnout. Ale nezmínil se, že vás čeká...“

Troyův otec měl černé vlasy, tmavší než Troyovy kaštanově hnědé. I když byli oba vysocí a pohlední, usoudila jsem, že Troy bude spíš po matce. V obličeji si s otcem příliš podobný nebyl.

Na druhou stranu Giovanni se svému tátovi Louiemu rozhodně podobal.

Nervózně jsem si olízla rty a řekla: „Neřekla jsem mu, že přijdu. Jen jsem se rozhodla, že se zastavím a pozdravím ho.“

„Nemáte dnes službu v domově seniorů?“

Přistižena při činu.

„Ano.“ Zavrtěla jsem se. „Ale dnes jsem měla schůzku, která skončila o něco dřív, tak jsem se rozhodla, že se tu zastavím, než se budu muset vrátit do práce.“

„Aha, chápu. Troy vás určitě rád uvidí, až vyleze. Mám nakouknout do koupelny a říct mu, že jste tady?“

„To by bylo skvělé. Nechci ho zaskočit.“

Když vyrazil ke koupelně, zeptal se: „Můžu vám něco nabídnout? Čaj, nebo kávu?“

„Ne, děkuju.“

Po dvou minutách se objevil Troy zabalený v ručníku a s mokkými vlasy.

Kapky vody mu stékaly po svalnaté pevné hrudi.

I když jsem měla nervy na pochodu, stejně jsem toužila po něm hned skočit.

Odhrnul si mokré vlasy z čela. „Neřekla jsi mi, že přijdeš.“

„Já vím, chtěla jsem tě překvapit.“

„Je za tím můj včerejší návrh?“ usmál se.

Odkašlala jsem si. „Měla jsem schůzku, která skončila dřív.“

„Jasně.“ V očích se mu zablýsko. „Vidím, že už ses s mým tátou seznámila.“

„Ano.“ Roztřeseně jsem vydechla. „Věděl, kdo jsem.“

„Protože poté, co mi celé dopoledne vyprávěl o Evropě, jsem mu pak vyprávěl o tobě.“

„A já jsem moc rád, že jste se tu zastavila,“ ozval se jeho otec.

„Protože kdo ví, jak dlouho by Troyovi trvalo, než by mi vás představil.“

Troy se k němu otočil. „S touhle bych žádné okolky nedělal, tu bych ti přivedl hned.“

Tělem mi projela horkost.

„No dobře.“ Jeho otec se rozzářil. „Poslyšte, musím si udělat zásoby nějakého pořádného jídla, protože můj syn nemá v lednici

skoro nic. Takže vás dva nechám chvíli o samotě. Budu pryč aspoň hodinu, jestli vám tahle informace k něčemu bude," řekl. Podíval se na Troye a pak na mě mrkl. „Jestli tu už nebudete, až se vrátím, Aspyn, bylo mi velkým potěšením. Už chápu, proč o vás Troy tak krásně mluvil.“

„Díky, pane Serrano.“

„Pan Serrano je můj otec, staroch, kterého znáte a máte ho ráda. Říkejte mi Giovanni," usmál se.

„Dobře.“ Opětovala jsem mu úsměv. „Ráda jsem vás poznala, Giovanni.“

Když vyšel z domu, jen jsme se na sebe s Troyem podívali.

Pomalou kroutil hlavou ze strany na stranu. „Ty hanbatá mrško. Přišla sis se mnou zašukat a dostalo se ti drsného přivítání, co?“

„Rozhodně jsem nečekala, že se setkám s tvým tátou. A jsem si jistá, že naprosto *přesně* věděl, proč jsem přišla.“

„Jo, to asi ano. Vadí ti to?“

Asi by mi mělo být nepříjemné, že Troyův otec ví, co se chystáme dělat v jeho nepřítomnosti, ale byla jsem příliš nadržaná, než aby mi to vadilo. Pokrčila jsem rameny.

„Líbí se mi, že se stává tvým zvykem lhát, jen abys mohla být se mnou," zašeptal Troy.

„Tahle závislost bude nejspíš můj konec.“

„Takže bych ti to měl pořádně vynahradiť, co?“

Když jsem ho následovala do jeho pokoje, upustil ručník.

„Pojd' sem a klekni si. Chci chvíli cítit tvou krásnou pusinku kolem mého ptáka.“

Padla jsem na kolena a obtočila prsty kolem jeho ztopořeného údu. Zavřela jsem oči, vzala ho do úst a usilovně sála.

Troy vydal nesrozumitelný zvuk a já vzhledla, když zaklonil hlavu a hrudník se mu zvedal, jak přerývaně dýchal.

„Sakra, ty to ale umíš, Aspyn.“

Na okamžik jsem se zastavila a oči mu zářily, když se na mě podíval se šibalským úsměvem. Olízla jsem si rty, otevřela pusu dokořán a začala se mu intenzivně věnovat. Nikdy jsem si kouření neužívala tak jako s Troyem. Nedokázala jsem říct, jestli to bylo tím, jak moc mě přitahoval, nebo tím, jak hlasitě dával najevo, že se mu to líbí... což mě samotnou velmi vzrušovalo.

Najednou se ode mě odtáhl a zamumlal: „Svléknu tě.“

Troy mi pomohl dostat se z oblečení a během chvilky jsem před ním stála úplně nahá. Po zádech mi přeběhl mráz, když jsem očekávala, co bude následovat. Lehla jsem si na postel a kolena se mi roztřásla, když mi roztáhl nohy. Spustil se dolů a okamžitě začal jazykem dorážet na klitoris, zatímco jsem ho držela za hlavu a řídila každý pohyb.

„Miluju, jak mě zneužíváš,“ vyhrkl.

Pokračoval, dokud jsem téměř nedosáhla orgasmu, ale pak najednou přestal. „Toužím být v tobě, nemáme moc času.“

Roztáhla jsem kolena, abych mu udělala místo, a čekala na okamžik, kdy do mě vstoupí. Stalo se to jedním silným přírazem, při kterém jsem zalapala po dechu tak hlasitě, že se Patrick vyděsil a vyběhl z místnosti. Ani jsem si neuvědomila, že je tu chudák kocour.

Postel se otřásala, jak do mě Troy bušil a jeho koule mi narážely do zadku. Milovala jsem ten pocit, když jsme byli k sobě přilepení potem. Čím víc se blížil orgasmu, tím rychleji a intenzivněji přirážel.

„Už budeš?“ zachrčel.

Přikývla jsem, nechala se unášet a věděla, že bude přesně vědět, kdy se přehoupnu přes hranici. V okamžiku, kdy se mi začaly stahovat svaly kolem jeho údu, jsem ucítila, jak se ve mně rozlévá teplo jeho spermatu. Pokračoval v přirážení, dokud mě zcela nenaplnil.

„Promiň, ale dneska jsem byl obzvlášť nažhavený. Asi jsem v tobě zanechal pořádnou nálož.“ Oddechl si. „Zatraceně, to bylo skvělé.“

Zasmála jsem se. „Můžu si dát rychlou sprchu?“

„Jasně že jo.“ Pomalu se vytáhl.

Když jsem se umyla, cítila jsem se naprosto uvolněně. Přesně tohle jsem potřebovala, i když moje návštěva na tajňačku měla rozpačitý začátek.

Ve chvíli, kdy jsem vyšla z koupelny, si mě Troy přitáhl do náruče a zašeptal mi do ucha: „Jsem tak rád, že sis na dnešek domluvila tu *schůzku*. Mimochodem, o co šlo?“

„No... myslím, že se to týkalo něčeho jako... akupunktura,“ zavtipkovala jsem. „Nic tak děsivého jako třeba stěr z papily.“

„Doufám, že to dopadlo dobře.“

„Šlo to *velmi* dobře.“

Podívala jsem se na telefon. „Sakra! Musím už jít.“

Přitiskl rty na mé. „Díky za tohle nádherný překvapení.“

Když jsem vycházela z pokoje, padl mi zrak na zlatý prsten na psacím stole.

„To je tvůj prsten z Meadowbrook?“

„Jo. Měla jsi ho taky?“

„Ne, v té době jsem si ho nemohla dovolit. Stál asi čtyři sta dolarů.“

„Myslím, že jsem ho ani jednou neměl na prstě. Vsadím se, že by ti slušel na krku.“ Objal mě kolem ramen a odepnul mi řetízek, na kterém jsem měla malý přívěsek ve tvaru fazole. Navlékl na něj objemný prsten a zapnul sponu. Okamžitě jsem ucítila váhu zlata.

„Tobě sluší mnohem víc než mně.“

Přejela jsem prsty po kameni. „Tohle si od tebe nemůžu vzít.“

„Proč ne?“

„Je to památka, jediná svého druhu.“

Zadíval se mi do očí. „Aspyn, ty jsi moje nejvzácnější památka ze střední školy. To, že jsem dostal druhou šanci, tentokrát s tebou, je pro mě vším. Chci, aby sis ho nechala. Zvlášť když říkáš, že ho nemáš.“ Lehce zatáhl za řetízek. „Teď už jo.“ Políbil mě na čelo. „A máš i mě.“

Měla jsem pocit, že se tu rozteču, a zmohla jsem se na jediné: „Díky, je nádherný. Smaragd je můj měsíční kámen.“

„No, vidíš? Tak to má být.“

Když jsem se ten den vracela do práce, bouřily ve mně různé emoce. Masivní prsten, který mi teď visel na krku, nebyl to jediné, co mě tížilo. Jestliže se jeho otec vrátil do města, nemusí už Troy nadále zůstávat v Meadowbrook. Jediné, co ho tu teď drží... jsem já. Pocítila jsem na srdci obrovský tlak. Samozřejmě, že jsem chtěla, aby tu zůstal. Tak moc jsem si přála, aby to vyšlo. Měla jsem obavy, že neumí být spolehlivým partnerem, ale teď jsem věděla, že jsem to *já*, kdo na sobě musí ještě hodně zapracovat. To já mám problémy s důvěrou, které nemají s Troyem nic společného. A pokud se mi nepodaří se jich zbavit, pak nebude mít důvod tady dál zůstávat.

Kapitola patnáctá

Aspyn

O čtyři dny později pozval Troy Kiki a mě k tátovi na nedělní večeři. Giovanni udělal svou slavnou omáčku na špagety, o které Troy vždycky básnil. Bylo příjemné sednout si k domácímu jídlu, které připravil někdo jiný než já. Giovanni dokonce koupil speciální bezlepkové těstoviny, takže jsem mohla jíst stejné jídlo jako všichni ostatní.

Po večeři si Giovanni utřel ústa a zeptal se: „Kdy odjíždíš, synu?“

„Ještě jsem se nerozhodl. Nejspíš v úterý nebo ve středu. Ale ještě jsem neměl příležitost to probrat s Aspyn.“

„To mi nedošlo,“ zamumlal jeho otec. „Omlouvám se, že jsem to téma nadhodil.“

Překvapeně jsem se na něj podívala. „Ty odjíždíš?“

„Jo. Dozvěděl jsem se o tom dneska a chtěl jsem si s tebou dnes večer promluvit. Ale táta si pustil pusu na špacír.“

Giovanni si odfrkl. „Promiň, synu.“

„Vracím se do Seattlu,“ vysvětlil Troy. „Je to jen na dva týdny.“

Srdce se mi sevřelo, přestože jsem věděla, že je to nevyhnutelné.

„V kanceláři potřebují, abych se tam ukázal osobně,“ pokračoval.

„Řekl jsem si, že využiju situaci a vezmu si pár věcí z bytu, abych si je přivezl sem. A když už tam budu, tak zařídím pár věcí.“

Kiki si ukousla pořádné sousto rohlíku. „To teda stojí za starou bačkoru, že musíš odjet.“

„Nebude to nadlouho,“ usmál se na ni Troy.

„Stýská se ti po kamarádech?“ zeptala se.

„Někdy ano, ale ne tolik, abych tam chtěl zůstat. Radši jsem tady.“

Snažila jsem se navenek působit klidně, zatímco uvnitř jsem byla vyděšená. Odkáslala jsem si. „Jak to máš s bytem?“

„Vlastně ani nevím. Celou dobu jsem platil nájem, ale za pár měsíců mi končí nájemní smlouva. Asi bych to měl nějak vyřešit.“

Místnost se se mnou zatočila. Zvedla jsem sklenku červeného vína a dlouze se napila. *Přeháníš to.*

Giovanni musel vycítit napětí ve vzduchu. Otočil se na Kiki. „Kiki, už jsi někdy hrála boku?“

„Co je to?“

„Něco jako italský bowling nebo francouzský pétanque. Máme ji na dvoře, takže co kdybychom se tam šli podívat a já bych ti ukázal, jak se to hraje?“

Otočila se ke mně a oči jí jiskřily. „Můžu?“

„Samozřejmě.“ Přinutila jsem se k úsměvu.

Kiki bez řečí odnesla talíř do dřezu a následovala Giovanniho na dvorek.

Jakmile jsme osaměli, Troy se natáhl po mé ruce.

„Co tě trápí?“

Hrála jsem si se zbytkem těstovin. „Jen si na to musím zvyknout. Myslím na to, že se vrátíš do Seattlu.“

Zamračil se. „Ale já se sem vrátím, Aspyn. Víš to, že?“

Zírala jsem do dálky. „Jo, já jen...“

Stiskl mi ruku. „Co se děje? Mluv se mnou.“

Podívala jsem se na něj. „Nikdy jsme nemluvili o tom, co bude dál, Troyi. Ted', když se tvůj táta vrátil, už tě v Meadowbrook nic nedrží – kromě mě. To mě trochu děsí. Jinak bys tu přece nezůstal, ne?“

„Upřímně řečeno, nezůstal. Ty jsi opravdu to jediné, co mě tu drží. Ale stala ses součástí mého života, což znamená, že ted' jsem mnohem radši tady než v Seattlu.“

Ted'. Slyším snad v každém jeho slově, které vypustí z úst, něco víc?

„Víš, nejsem zvyklá, aby se mi někdo přizpůsoboval.“

„No, já taky nejsem zvyklý přizpůsobovat svůj život někomu jinému. Ale to, co cítím k tobě, jsem ještě k žádné jiné ženě necítil.“ Přisunul si židli blíž k mé a přitiskl se ke mně stehem. „Podívej, tohle všechno je pro mě nové, to přece víš. Není to žádné tajemství. Od začátku jsem se bál, že ti ublížím, i když jsem to neměl v úmyslu. Nebudu ti lhát, pořád mám občas pochybnosti – ale ne o svých citech k tobě. Spíš o svých schopnostech být mužem, kterého potřebuješ a kterého si zasloužíš. Zoufale toužím jím být, ale někdy si připadám, že jsem pořád ten starý kluk ze střední. Podvodník, který si tě nezaslouží. Často si kladu otázku, jestli jsem dost dobrý

na to, abys mi svěřila své srdce. Ale nejsem si jistý, zda tvou důvěru nezklamou.“

Oceňovala jsem jeho upřímnost, ale ta mi to neulehčovala. I když jsem věřila, že jeho nejistota nepramení z jeho citů ke mně. Tušila jsem, že jeho problémy mají mnohem hlubší kořeny, stejně jako moje trable s důvěrou.

Naši diskusi přerušila Kiki s Troyovým otcem, kteří se vrátili zpátky do pokoje.

„Teto Aspyň, musíš jít s námi a zahrát si boku. Je to taková legrace! Ve dvou týmech po dvou to bude ještě lepší.“

Troy mě pohladil po ruce a smutně se usmál. „Chceš si zahrát?“

Přestože se ve mně svářily různé pocity a strachy, přikývla jsem a následovala je ven.

Později večer, když šla Kiki spát, jsme měli s Troyem konečně příležitost být zase sami.

Seděli jsme v obývacím pokoji, když zničehonic pustil na telefonu písničku. Zeslabil zvuk, aby neprobudil Kiki, a vzal mě za ruku.

„Co to děláš?“

Přitáhl si mě k hrudi. „Pojďme si zatančit.“

Chvíli jsem poslouchala a poznala jsem píseň *The Way You Look Tonight* od Franka Sinatry. Nazvedla jsem obočí. „Počkej, to je Sinatra? To je další z rad tvého romantického guru, že?“

Mrkl na mě. „Možná.“

Troy mě při tanci tiskl k sobě. S hlavou na jeho rameni jsem zavřela oči a vdechovala jeho vůni, zatímco jsme se houpali sem a tam. Nevěděla jsem, jestli to bylo tím, jak mě držel, hudbou, nebo tím, že jsem věděla, že zanedlouho odsud odjede – možná kombinací všeho –, ale najednou jsem byla hrozně naměkko.

Podíval se na mě a všiml si, že brečím. Zarazil se. „Panebože, co jsem to udělal?“

Otřela jsem si oči. „Nic. Promiň. Tys neudělal vůbec nic.“

„Řekl bych, že skoro pokaždý, když se řídím nějakou dědovou *zaručenou* radou, tak se něco zvrtné.“

„Nejde o tanec, Troyi. Je to krásné,“ povzdechla jsem si. „Jen mě na chvíli obejmí.“

Přitáhl si mě k sobě, zatímco hudba hrála dál.

Když píseň skončila, odvedl mě na pohovku. „Nerad tě vidím plakat.“

Znovu jsem si povzdechla. „Omlouvám se. Tohle se mi vůbec nepodobá. Ani nevím, kde se to ve mně všechno bere.“

„Neomlouvej se, jen chci, abys byla šťastná.“ V jeho krásných očích se zračily obavy.

Zdálo se, jako by všechny pochybnosti a strachy ve mně vyplouvaly na povrch a já je už nedokázala déle zadržovat. Potřebovala jsem, abychom si všechno vyjasnili.

„Můžu tě o něco požádat?“ zeptala jsem se.

Propletl své prsty s mými. „Samozřejmě.“

„Jestli máš nějaké pochybnosti o tom, zda se usadit tady v Meadowbrook, jestli máš pocit, že si tímhle – námi – nejsi jistý, řekni mi to.“ Podívala jsem se na naše spojené ruce. „Nechci, aby mě to zaskočilo. Není nic horšího, než když máš pocit, že jsi s někým v bezpečí, a pak si uvědomíš, že tomu tak není.“

„Myslíš, že se rozhodnu zůstat v Seattlu? Že se sem nevrátím? Proč to všechno vychází najevo až teď?“

„Tvůj odjezd mě přiměl, abych se zamyslela nad spoustou věcí. Ale pravdou je, že už to nějakou dobu ve mně hlodalo. A nejde jen o tebe, Troyi.“

Několikrát zamrkal. „Promiň, ale teď to nějak nechápu.“

„Co jsi tady, máš pocit, že mi musíš něco dokazovat... přesvědčit mě o tom, že ses změnil... ale to já potřebuju zapracovat na sobě. Tolik se bojím, že mi někdo ublíží, že si ani nedokážu tuhle chvíli užít.“

„Vědomí, že se tak bojíš, že ti ublížím, ve mně vyvolává o to větší strach, že ti skutečně ublížím.“ Pevně mi sevřel ruku. „Sakra, Aspyn, toho se bojím nejvíc.“

Povzdechla jsem si. „Komplikuju si život, když o všem moc přemýšlím. Ale nemůžu si pomoci.“ Zavrtěla jsem hlavou a zamumlala: „Mám tendenci sabotovat věci, které jsou pro mě důležité.“

Troy se zamračil. „O čem to mluvíš?“

„Je toho ještě tolik, co jsem ti neřekla.“ Pustila jsem mu ruku a posadila se na své místo. „Nevím, jestli si to pamatuješ, ale

na střední škole jsem byla docela šprtka. Vždycky jsem měla dobré známky a patřila jsem k nejlepším ve třídě.“

„To mě nepřekvapuje... ale to jsem nevěděl, protože jsem měl tehdy hlavu v oblacích.“

Položila jsem si na klín polštář a stiskla ho, abych se o něj opřela. „Slyšel jsi někdy o Kauffmanově stipendiu?“

Kousl se do rtu. „Jo, něco mi to říká – aspoň to jméno.“

„Z celé střední školy se vybírají pouze dva studenti, ale zpočátku se výběr zúží na deset finalistů. A já byla jedním z nich.“

Poklesla mu brada. „To je úžasný.“

„V době, kdy jsem se dozvěděla o možnosti získat stipendium, jsem byla také předčasně přijata na Princeton.“

„Páni. Ale nakonec jsi šla na státní vysokou školu, ne?“

Přikývla jsem. „Dostanu se k tomu. Bylo nám řečeno, že o stipendiu bude rozhodovat nejvyšší průměr na konci roku – dva nejlepší.“

„Sakra, to je velký tlak. Není divu, žes na mě byla tak hnusná,“ dobíral si mě.

„To bylo *po tom* všem, co se stalo s tebou.“

„Dělám si legraci, samozřejmě.“

„Každopádně jsem si nebyla jistá, jestli si Princeton bez stipendia můžu dovolit, a ten stres byl příliš velký. Paradoxně se to začalo projevovat i na mých známkách.“ Zachvěla jsem se. „A nakonec jsem se rozhodla úplně špatně.“

Přisedl si ke mně blíž a položil mi ruku na koleno. „Co se stalo?“

Vydechla jsem a pevněji objala polštář. „Podváděla jsem u důležité zkoušky. Vynikala jsem ve všech předmětech kromě pokročilé matematiky, a přitom kamarádka ji zvládala levou zadní. Tak jsem její odpovědi opsala.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Vážně jsem si myslela, že mi to projde – ale přistihli mě při tom. Takže mi pak zrušili nejen stipendium, ale i přijetí na Princeton. Všechno, na čem jsem tak tvrdě pracovala, bylo pryč. A všechno to byla moje vina, protože jsem se nechala ovlivnit stresem... tak moc jsem chtěla to stipendium získat, že jsem se snížila k podvodu. Předtím jsem nic takového nikdy neudělala.“

Troy otevřel ústa a z tváře mu vyprchala barva. Vypadal naprosto zničeně. „Do prdele,“ zamumlal nakonec. „Je mi to tak líto, Aspyn.“

Pokrčila jsem rameny a řekla: „Nemohla jsem se zlobit na nikoho jiného než sama na sebe. Věděla jsem, co dělám, když jsem se rozhodla podvádět, a musela jsem za své selhání zaplatit. To je všechno.“

Zavrtěl hlavou. „Nevím, jestli je to spravedlivý.“ Odvrátil pohled. „Netušil jsem, že jsi o tohle všechno přišla.“

„Každopádně to byl katalyzátor mnoha mých problémů v následujících letech. Upadla jsem do deprese a rozhodla se vzít si před nástupem na vysokou školu volno. To byla největší chyba, jakou jsem mohla udělat. Měla jsem příliš mnoho času a zapadla do špatné party – promarnila jsem roky svého života.“

Poškrábal se na bradě. „Co jsi dělala?“

Rozhněvaně jsem se zasmála. „Vlastně vůbec nic, nepracovala jsem, nechodila do školy... jen tak jsem se poflakovala. Bylo to, jako bych spadla do díry a nemohla se dostat ven. Nevěděla jsem, co sama se sebou. V té době rodiče procházeli těžkým obdobím v manželství a sestra byla jediná osoba v rodině, která byla v pohodě. Vystudovala vysokou školu, získala titul zdravotní sestry, byla šťastná a zamilovaná. Toby s Ashlyn už měli naplánovanou svatbu, když otěhotněla s Kiki. Přestože pro ni bylo těhotenství překvapením, byla z miminka nadšená.“ Zadívala jsem se směrem k zavřeným dveřím Kikiny ložnice. „Tolik ji milovali.“

Troy mi jemně třel palcem koleno.

„Když jsem zjistila, že je sestra těhotná, měla jsem z toho radost, ale byla jsem nešťastná z vlastního života. Chtěla jsem to, co ona – ne nutně přítele a dítě na cestě, ale nějaký smysluplný cíl.“ Zavřela jsem oči. „Ta noc, kdy mě jeli vyzvednout z večírku a zemřeli, byla poslední, kdy jsem se chovala sobecky. Tehdy skončil můj několikaletý večírek sebelítosti. Bylo třeba, abych se co nejrychleji sebrala a myslela na to, že musím být pro svou neteř lepším člověkem. Byl to ten největší budíček, jaký jsem mohla zažít.“

Troy si zhluboka povzdechl a stále vypadal trochu otřeseně. „Nedokážu si představit, jaké to pro tebe muselo být – vyhrabat se z takovýho srabu a k tomu se vypořádat s tragédií... Jak jsi to všechno zvládla?“

„Nezvládla, prostě jsem se v tom plácala. Když Ashlyn zemřela, stále jsem žila u rodičů. Přihlásila jsem se ke studiu na vysoké škole.

Všichni jsme dělali, co jsme mohli. Vystudovala jsem všeobecná studia a brala příležitostné práce, ale nenašla jsem nic, co by mě bavilo. Mou prioritou se stala pomoc při výchově Kiki a snaha nějakým způsobem napravit škodu, kterou jsem způsobila. Věděla jsem, že to všechno pramení z mého špatného rozhodnutí podvádět při testu. Je až neuvěřitelný, jak jedna taková chyba změní celý tvůj život – ale i životy ostatních,” zašeptala jsem. „Dominový efekt.“

Troy zavřel oči.

Tím, že jsem se rozhodla mu dnes večer tohle všechno vyprávět, jsem bohužel promarnila náš společný čas před jeho návratem do Seattlu. Ale musela jsem se z toho vypovídat.

„A jak ses dostala do domova seniorů?“ zeptal se.

„Předtím, než mě tam přijali, jsem pracovala v obchodě. Máma s Nancy mají nějakou společnou přítelkyni, takže slovo dalo slovo a Nancy mi nabídla místo, i když jsem neměla s touhle prací žádné zkušenosti. O pozici manažerky aktivit v domově seniorů jsem nevěděla vůbec nic. Nezasloužila jsem si to místo, ale považovala jsem to za dar – druhou šanci, kterou jsem dostala. Učila jsem se za pochodu. Ale poprvý mám pocit, že můj život má smysl. Myslím, že jsem docela dobrá v tom, co dělám, i když jsem začínala jako naprostá elévka.“

Přikývl. „Proto jsi tehdy, že když jsme vzali *nonna* poprvé ven, říkala, že jsi do té práce spadla rovnýma nohama.“

„Jo. Přesně tak mi to připadalo – jako souhra náhod, kterou jsem nemohla ovlivnit. Ale byla to pro mě jedna z nejlepších věcí.“ Pohládila jsem ho po tváři a dodala: „Stejně jako ty, Troyi. Mrzí mě, že jsem ti o tomhle všem neřekla už dávno, ale až doteď jsem k tomu nenašla odvahu.“

Položil ruku na mou. „Jsem rád, že jsi to udělala. Nikdy jsem na tebe nechtěl tlačit, protože jsem tušil, že je pro tebe těžké o tom mluvit.“

„Paradoxní je, že teprve po sestřině smrti jsem našla pravý smysl života – starat se o Kiki, být jí vzorem. Samozřejmě, že to tak být nemělo, ale prostě stalo se. Po ztrátě sestry jsem se snad stala lepším člověkem... byla jsem nucená dospět.“

„Jsem si jistý, že tě tam odněkud shora vidí a je na tebe pyšná. Stejně jako já.“ Troy sklonil hlavu.

Pak jsem se znovu vrátila k našemu problému. „Mám pocit, že jsme se dostali na křižovatku, Troyi. Uvědomila jsem si, že chci mnohem víc než jen nezávazný vztah. Ale nechci se k tobě upínat, dokud si ty sám nebudeš stoprocentně jistý, že chceš v budování našeho vztahu pokračovat. Je nám spolu tak dobře. Až dosud to bylo celkem snadný, ale život se mnou nebude vždycky jednoduchý. Chci, aby sis to během pobytu v Seattlu rozmyslel a rozhodl se, jestli chceš žít tady v Meadowbrookku se mnou, nebo jestli vidíš svou budoucnost někde jinde. Než mi něco slíbíš, promysli si to, ano?“

Troy si položil hlavu na můj klín a chvíli tam jen tak ležel. Na břiše jsem cítila jeho horký dech.

Když se na mě podíval, měl skelné oči, které jsem u něj nikdy předtím neviděla. „O tom, co k tobě cítím, není pochyb,“ řekl. „Jediné, nad čím váhám, je, jestli dokážu být mužem, kterého potřebuješ. Souhlasím s tebou, že bychom si měli dát chvíli pauzu a všechno si promyslet.“

Zhoupl se mi žaludek. Nečekala jsem, že na mou žádost přistoupí tak *snadno*. Dnes večer jsem se mu otevřela ze strachu, ale když jsem slyšela, že se mnou souhlasí a má pocit, že *dát si pauzu* je dobrý nápad, tak mě to trochu vyděsilo.

„Přál bych si, aby ses na mě už nikdy nedívala s nenávistí nebo nedůvěrou,“ řekl. „Udělám cokoli, abych ti dokázal, že jsem se změnil. I kdyby to mělo znamenat, že tě nechám jít.“

Jeho slova mě opět znepokojila. Kde na to přišel? Vždyť jsem ho *požádala*, aby si náš vztah pečlivě rozmyslel. Další příklad toho, že všechno krásné dokážu zničit.

Objal mě kolem pasu. „Slibuju, že v Seattlu budu přemýšlet o všem, co jsi mi řekla. I když se mi ještě nechce z Meadowbrookku odjet, ale myslím, že bude nejlepší to neprotahovat. Když budeme sami, budeme mít čistou hlavu a možnost si rozmyslet, co si přejeme. Vztah mezi námi se zrodil poměrně rychle a byl intenzivní. Souhlasím s tím, že jsme se dostali do bodu, z něhož už není návratu – oba se vystavujeme nebezpečí, že si ublížíme, pokud nebudeme na stejné vlně. Musím si být jistý, že to, co chci, a to, co mohu splnit, je jedno a totéž.“ Přitáhl si mě do pevného objetí. „Změnila jsi mě a přiměla jsi mě chtít věci, které jsem předtím

odmítal. Ale zároveň si uvědomuju, jaká by to byla neuvěřitelná čest a zodpovědnost vlastnit tvé srdce. A já si s ním *nebudu* zahrávat.“

Když jsem se odtáhla, zmocnil se mě strach. „Je pozdě, měla bych jít spát. Uvidíme se ještě, než odejdeš?“

„Byl bych moc rád, kdybych mohl přijít i ve všední den.“

Polkla jsem. „Samozřejmě, že můžeš.“

Po jeho odchodu se mi sevřel žaludek. K Troyovi jsem byla upřímná. Ale asi jsem chtěla, aby mi řekl, že jsem blázen, když si myslím, že by nám to nemuselo vyjít. Jenže on se mnou souhlasil.

Následující den v práci jsem právě skončila s hodinou zpěvu a rozhodla jsem se zastavit v pokoji Ruby Blandfordové. Ruby bylo sedmaosmdesát a milovala romantické knížky a pivo Blue Moon. Byla také vzdálenou příbuznou z matčiny strany, takže mě vždycky oslovovala *sestřenko*. Kdykoli jsem se cítila sklesle, zastavila jsem se u ní v pokoji, do kterého pronikalo víc slunce než do ostatních. Stěny pokrývaly zarámované fotografie jejích vnoučat.

Pomohla jsem jí složit vyprané prádlo. Ruby pak odložila jehlice a klubíčko vlny, ze které pletla svetr. „Máš něco na srdci, sestřenko?“

„Proč se ptáš?“

„Vypadáš trochu roztržitě. Právě jsi uložila svůj telefon do mého šuplíku spolu s košilemi, které jsi mi pomohla složit.“

Panebože! Byla jsem skutečně nervózní a nebezpečná.

„Opravdu? Tak to se omlouvám.“ Otevřela jsem zásuvku a skutečně, můj telefon tam ležel na jedné z jejích halenek.

„Neomlouvej se a radši mi řekni, co se děje. Vypadáš sklesle.“

Od našeho včerejšího rozhovoru jsem kvůli Troyovu odjezdu neuronila ani slzu a slíbila jsem si, že to neudělám, zvlášť ne před Kiki.

Ale Rubyina jednoduchá otázka způsobila, že se mi oči zalily.

Všimla si toho hned. „Ach, bože.“

Utřela jsem si osamělou slzu a popotáhla. „Tohle bych v práci dělat neměla.“

„Nejsi v práci. Prakticky vzato, jsi u mě doma – nebo alespoň v bytě, který mám. Vidiš tu ceduli?“ Ukázala na vyšívaný závěs na zdi. „*Všude dobře, doma nejlíp*. V tomhle prostoru určuju pravidla já. Tak mi řekni, z čeho jsi tak smutná.“

Slova, která mi vyšla z úst, mě samotnou překvapila. „Myslím, že jsem se zamilovala.“

Neexistovalo jiné vysvětlení pro to, jak se mi zhoupł žaludek a sevřely vnitřnosti při první reálné hrozbě, že přijdu o to, co jsem s Troyem měla.

„No, to je krásná věc. Ale proč kvůli tomu pláčeš?“

„Protože jsem si to uvědomila, až když jsem cítila, že ho ztratím. Asi ho totiž doopravdy ztratím... a je to částečně moje vina.“

„Proč si to myslíš?“

Posadila jsem se naproti ní. „Víš, dala jsem mu ultimátum – tedy ne přímo ultimátum, ale požádala jsem ho, aby si rozmyslel, jestli skutečně chce mít se mnou dlouhodobý vztah, než v něm uděláme další krok. Víš, on byl vždycky tak trochu na ženský a ani s jednou dlouho nevydržel. Takže jsme si teď dali pauzu a on se vrátí do Seattlu, aby si vyřídil nějaké záležitosti. Vlastně tam je jeho domov, tady v Meadowbrookku byl jen na krátké návštěvě u dědečka. Celé to byl můj návrh, ale nečekala jsem, že se mnou bude hned souhlasit a přistoupí na to. Jeho rychlá odpověď mě zničila. Asi jsem podvědomě chtěla, aby se mi to snažil vymluvit, ale když to neudělal, přepadl mě strach. A uvědomila jsem si, jak silné city k němu chovám. Už teď se mi po něm stýská, a to ještě ani neodjel.“

Ruby luskla prsty. „Počkej, jde o Louieho vnuka, ne?“

Nikdy jsem jí neřekla nic o tom, že bych chodila s Troyem. „Jak to víš?“

„Když jsi řekla, že se vrátí do Seattlu, došlo mi to. Je to milý kluk. Mluvila jsem s ním a věděla jsem, že je z jiného města. Navíc si vzpomínám na ten váš duet, který jste tady předvedli.“

„Jo, hádáš správně. Je to Troy Serrano.“

„V rodině by neměla být žádná tajemství, víš?“ Mrkla na mě.

„Můžeš mi říct cokoli, u mě je to v bezpečí.“

„Díky, Ruby.“

„Slyšela jsi přece, že *vzdálenost posiluje lásku*, ne?“

„Jo...“

„No, někdy ale vyplují na povrch i jiné věci,“ zasmála se. „Věř mi, pokud se k tobě nevrátí, tak tě nikdy doopravdy nemiloval. Tohle malé odloučení bude zkouška vašeho vztahu. Jednou provždy se ukáže, co pro něj znamená.“

Je to opravdu takhle černobílé? „Co když mu na mně záleží, ale myslí si, že není pro mě ten pravý?“

Zavrtěla hlavou. „Nic takového. Buď někoho miluješ natolik, abys riskovala sama sebe, nebo ne. Tečka.“

Později odpoledne mě překvapilo, když jsem zahlédla Troye, jak se prochází na chodbě před dědečkovým pokojem.

„Ahoj, netušila jsem, že dneska přijdeš,“ zavolala jsem, když jsem se blížila.

S úlevou vydechl. „Tady jsi. Všude tě hledali a nikdo nevěděl, kde jsi.“ Navzdory ustaranému výrazu ve tváři vypadal Troy v černém vlněném kabátě a šále úžasně, jako by právě vystoupil z katalogu pánského oblečení. Husté, nádherné vlasy měl rozcuchané větrem.

„Byla jsem u jedné naší klientky. Je všechno v pořádku?“

„Pracovní schůzka, na které musím být, se přesunula na zítřejší ráno. To znamená, že musím odletět nejbližším letadlem. Jedu právě na letiště.“

Srdce mi spadlo až do žaludku. „Takže už nemáme čas, kdy bychom mohli být o samotě?“

Svraštil čelo. „Obávám se, že ne. Ale nemohl jsem odletět, aniž bych tě viděl. Tak jsem se přišel rozloučit.“

Celá ta věc mi byla značně nepříjemná, i když situaci nemohla ovlivnit.

Vypadal zničeně. „Je mi to moc líto, Aspyn.“

Stáhlo se mi hrdlo. Mrzí ho, že musí odletět dřív, nebo se mi omlouvá, že se už nevrátí? Potlačila jsem obavy. „S tím přece nic neuděláš, ne? Takže není proč se omlouvat.“ Celé mé tělo jsem měla napjaté ve snaze zahnat pocity smutku a stesku.

„Myslíš, že by ses mohla na pár minut vytratit ven, abychom mohli být chvíli sami?“ zeptal se.

Zkontrolovala jsem telefon. Měli jsme naplánovaný s pár klienty výlet do outletového centra a během chvilky by měl dorazit minibus. „Mám jen pár minut, pak mám zase nějaké povinnosti.“

Troy mě následoval bočními dveřmi. Venku bylo chladno a já jsem si nevzala bundu. Chladný vzduch pronikal skrz tenkou látku haleny.

Troy se na mě podíval. „Je děsivý, že sis dneska vzala moji oblíbenou halenu. Jako by odchod nebyl už tak dost bolestivý.“ Přinutil se k úsměvu.

Třela jsem si paže. „Chtěl jsi mi něco říct v soukromí? Proto jsi chtěl jít ven?“

„Ne. Chci tě jen obejmout, aniž by nás odevšad sledovaly zvědavé oči. Protože mi budeš strašně chybět.“

Možná jsem zase příliš četla mezi řádky, ale zajímalo mě, proč se mu po mně bude tolik stýskat, když se za pár týdnů vrátí. Nechtěla jsem, aby to znělo paranoidně, a tak jsem se neptala. Místo toho jsem tu otázku nechala v sobě hnít spolu s ostatními nejistotami, které se kolem mě vznášely.

Sundal si kabát, přehodil mi ho přes ramena a pak si mě přitáhl k sobě. To teplo bylo bolestivě příjemné. V jeho náručí bylo mnohem těžší pohřbít emoce, cítila jsem, jak se derou na povrch.

„Jsi nejkrásnější žena na světě, víš to?“ zašeptal.

Nic jsem neříkala, bála jsem se, že kdybych otevřela pusku, vyplavaly by na povrch mé nejistoty a strach nebo bych vyhrkla otázku, na kterou bych ve skutečnosti nechtěla znát odpověď. Potřebovala jsem věřit, že pokud to má vyjít, tak to vyjde. *On se vrátí.*

Troy se odtáhl a ukazováčkem mi zvedl bradu, aby se mi podíval do očí. Jeho úsměv zmizel, nejspíš proto, že v nich viděl smutek.

Naklonil se ke mně a políbil mě na rty. Chutnal hořkosladce, když mě strniště na jeho bradě poškrábalo na tváři. Dlouze jsem se nadechla jeho vůně, protože jsem věděla, že bude trvat nějakou dobu, než ji ucítím znovu.

Cinkl mi telefon. Podívala jsem se a přečetla si zprávu od Nancy, která se mě ptala, kde jsem, protože minibus už čeká.

„Musím jít.“

Troy mi vzal obličej do dlaní a naposledy mě políbil na čelo.

„Dej mi vědět, až dorazíš v pořádku domů,“ řekla jsem.

„Dám,“ zašeptal se rty přitisknutými k mému čelu.

Sundala jsem kabát a podala mu ho, než jsem se vrátila dovnitř. I když se mi chtělo znovu brečet, zakázala jsem si to.

Teprve čas ukáže, jestli Troy za ty slzy stál.

Kapitola šestnáctá

Aspyn

O čtyři týdny později se věci vyvíjely jinak, než jak jsem doufala.

Byl začátek prosince a Troyův předpokládaný dvoutýdenní výlet do Seattlu trval už měsíc a nezdálo se, že by hned tak skončil. Podle jeho slov mu zadali nový projekt, kvůli kterému musel zůstat na západě o něco déle. To mi nedávalo moc smysl, protože mi vždycky tvrdil, že může pracovat odkudkoli.

Psali jsme si zprávy, ale nemluvili jsme spolu. Bylo zřejmé, že raději píše, než aby zvedl telefon a zavolal. Pořád mi vysvětloval, jak moc má práce a jak je ve stresu, což prý je důvod, proč nevolá. Měla jsem pocit, že si nemůžeme o ničem pořádně popovídat, otázkám, jak to mezi námi vypadá, jsem se vyhýbala. *Proč bych se taky měla ptát?* Svůj postoj jsem dala jasně najevo, teď byla řada na něm. On byl ten, kdo odešel, ne já.

Místo abych se utápěla ve smutku, že Troy prakticky zmizel z mého života, vrhla jsem se do práce a péče o Kiki. Hluboko uvnitř jsem se však cítila prázdná. Jen jsem to nechtěla nikomu přiznat, a už vůbec ne Troyovi.

V mých představách by Troy při první příležitosti spěchal domů, možná by se vrátil i jen na víkend a trval na tom, že beze mě nechce žít. Ale místo toho se zdálo, že se smířil s tím, že zůstane v Seattlu. Nikdy nemluvil o tom, jak těžké je být tak daleko ode mě, a jeho mlčení jsem si vyložila po svém – *sejde z očí, sejde z mysli*.

Možná čím víc času uplynulo, tím víc si uvědomoval, že to, co mezi námi bylo, byla jen krátká epizodka, a rozhodl se, že se do Meadowbrook nevrátí. Nejhorší na Troyově mlčení bylo asi to, že jsem si vyvozovala *vlastní* závěry. Možná nepopisovaly přesně jeho pocity, ale vyhovovaly mé potřebě chránit své srdce před újmou.

Uplynulo několik dalších týdnů, a než jsem se nadála, vánoční prázdniny byly v plném proudu. Alespoň přípravy na Vánoce – hlavně nákupy pro Kiki – mě zaměstnaly víc než obvykle, takže

jsem nemusela analyzovat, proč Troy přestal být součástí mého života.

Jasmine nás s Kiki pozvala na vánoční večírek, který s Colem pořádali v sobotu v polovině prosince. Tak jsme se s neteří sebraly a jely do New Hope. Měla jsem na sobě červené úpletové šaty s rolákem z vlny s třpytkami. Kiki se oblékla do velurových kostkovaných šatů, které jsem jí nedávno koupila. Měla je na sobě na naší každoroční fotce na vánoční přání.

Od toho trapného setkání u mě doma během dožínkových slavností jsem Jasmine viděla jen jednou, takže tato návštěva byla po dlouhé době. Rozhodla jsem se, že se k ní odpoledne vypravím o něco dřív, abych jí pomohla s přípravami. Říkala jsem si, že tak budeme mít trochu času si popovídat.

Krájela jsem zeleninu na vegetariánský talíř, zatímco Jasmine připravovala studenou obloženou mísu z uzenin. Nalila nám každé šálek vánočního čaje. Kiki si ve vedlejším pokoji hrála s Hannah, zatímco Cole na ně dohlížel.

„Tak co je nového mezi tebou a Troyem?“ zeptala se konečně Jasmine.

Povzdechla jsem si a rozkrojila mrkev. „Už je to dávno, co se vrátil zpátky do Seattlu.“

Na chvíli přestala krájet plátky z krocana. „Navždy?“

Odložila jsem nůž. „Já nevím. Mělo to být jen na dva týdny kvůli práci, ale nakonec tam musel zůstat déle. Ted' nevím, kdy a *jestli vůbec* se vrátí.“

„Ty ses ho nezeptala?“

„Snažím se mu dát prostor, aby sám rozhodl, co skutečně chce, ať už zůstat v Seattlu, nebo se sem vrátit. Nechci mu něco podsouvat, ani nemám pocit, že bych něco takového měla dělat.“

Přikývla a pokračovala v aranžování uzenin. „No, takhle je to asi nejlepší. Ten den, co jsem tě s ním viděla, se mi zdálo, že se ti dostal pod kůži, vypadala jsi, jako bys byla očarovaná. A upřímně, pořád si myslím, že pro tebe není ten pravý, a je asi dobře, že odešel.“

Její slova pro mě byla ranou, přestože jsem věděla, že to tak cítí, a s každým dalším dnem jsem byla blíž k tomu, abych uvěřila, že má pravdu.

„Chápu tě,“ zamumlala jsem. „Moje zkušenosti s ním z doby, kterou jsem s ním teď strávila, jsou jiné, ale nečekám, že to pochopíš. Víš, nechci dnešní den strávit analyzováním toho, co se mezi ním a mnou stalo. Prostě to je tak, jak to je.“

Otevřela sklenici feferonek. „No, zdá se, že teď je nejvhodnější chvíle pustit se do dalšího dobrodružství. Určitě je to lepší než někde v koutku plakat, zatímco Troy se v Seattlu baví a paří s kamarády.“

„Nebaví se,“ ozvala se Kiki.

Až když to řekla, uvědomila jsem si, že neteř vstoupila do kuchyně.

Podívala jsem se na ni. „O čem to mluvíš?“

„Nedávno jsem s ním mluvila.“

Srdce se mi rozbušilo. „Tys mluvila s Troyem?“

„Poslala jsem mu mail.“

„A proč jsi mu ho posílala?“

„Copak jsi zapomněla? Říkala jsi mi, že můžu.“

Měla pravdu. Troy sám jí dal na sebe kontakt, aby si s ním mohla kdykoliv popovídat, i kdyby se to mezi námi dvěma zvtlo. A zdálo se, že Kiki toho využila. Ode mě by ale rozhodně nebylo fér, kdybych ji využívala k získání informací. Proto jsem se bránila, abych se jí na cokoli zeptala. I když *jakákoliv informace*, kterou mi *náhodou* sdělila, byla v pořádku.

Snad jen jedna otázka. „Jak to myslíš, že se nebaví?“

„Říkal, že je opravdu unavený, ale že ho moje zpráva povzbudila.“

Jasmine se podívala z jedné na druhou, přimhouřila oči a zdálo se, že skutečnost, že si moje neteř dopisuje s Troyem, jí není po chuti.

Dobře, lhala jsem. Potřebuju vědět ještě jednu věc. „O čem jste ještě mluvili?“

Kiki pokrčila rameny. „Stěžovala jsem si na Maisy, protože vím, že on mě chápe. Vysvětlil mi, že se nad ni musím povznést a chovat se, jako by mi byla ukradená... protože je zlá jen proto, aby získala pozornost ostatních.“

„To je dobrá rada.“

„Pak mi napsal, že má hodně práce a že se mu stýská po Meadowbrookku a že mu mám napsat, kdykoli budu chtít.“

Hmm... „No, to je hezké.“ Odolala jsem nutkání zeptat se, jestli se zmínil i o mně.

Když Kiki opět odešla z místnosti, Jasmine ztišila hlas. „On si s ní píše?“

A je to tady. „Vím, že to vypadá divně. Ale docela se sblížili. Oba vyrůstali bez mámy a Kiki si myslí, že jí rozumí víc než všichni ostatní.“

Pokrčila rameny a vytáhla ze sklenice jednu feferonku. „Vlastně je to docela hezké.“

Zdálo se mi, že je vhodný okamžik změnit téma rozhovoru, a tak jsem se Jasmine zeptala na její plány vrátit se na částečný úvazek k navrhování interiérů.

Jakmile začali přicházet hosté, nálada se výrazně zlepšila. S Kiki jsme strávily spoustu času hraním si s Hannah a Jasmine s Colem si mohli užívat svých přátel.

Jasminin vánoční stromeček byl velkolepý, plný krémových ozdob a bílých světýlek. Celý dům byl svátečně vyzdobený, tak hřejivý a lákavý. Ale uprostřed vánoční pohody se mi stýskalo po Troyovi. Snadno jsem si ho dokázala představit vedle sebe, jak mě hladí po zádech a šeptá mi do ucha své plány na to, co budeme dělat, až se vrátíme domů. Nebylo překvapením, že jsem v souvislosti s ním v myšlenkách zabloudila k sexuálním záležitostem, když to byla tak důležitá součást našeho vztahu. Ale sex nebyl to, co mi chybělo nejvíc. Chyběl mi pocit, že mi někdo kryje záda, scházelo mi jeho přátelství, povzbuzování, vtipy, společnost a prostě to, jak mě objímal. Stýskalo se mi po něm. Toužila jsem, aby se všechno vrátilo do starých kolejí.

Mé myšlenky přerušil Cole, který se tu najednou objevil se svým kamarádem.

„Aspyn, chci ti někoho představit. To je můj dobrý přítel Christian Bartholomew. Pracujeme spolu v agentuře.“

„Těší mě,“ řekla jsem.

„Mě taky, Aspyn. To je zajímavé jméno.“ Naklonil hlavu. „Narodila jste se v Coloradu?“

„Ne, původ má něco společného se stromy a třepotajícím se listím – nesouvisí to s Aspenem v Coloradu. Píše se s *y-n* na konci.“

Vzápětí jsem si uvědomila, že Cole zmizel a nechal mě s ním samotnou. Nevím, proč mi trvalo tak dlouho, než jsem si uvědomila, že je to past.

O dva dny později jsem večer uložila neteř do postele a sedla si s horkým čajem v obývacím pokoji. Rozhodla jsem se, že letos nebudu zdobit vánoční stromeček, což Kiki velmi znepokojilo. Vysvětlila jsem jí, že babička s dědou mají tak velký a krásný strom, že mu nemůžu konkurovat. Koupit totiž živý stromek a ozdobit ho bylo pro mě dost náročné a v poslední době jsem na to neměla energii. Cítila jsem se kvůli tomu rozhodnutí provinile, ale ne natolik, abych si to rozmyslela. Pokoušela jsem se koupit umělý stromek, ale jediný, který jsem našla, byl příliš drahý. Tak jsem dala do oken svíčky, koupila pár květináčů s vánočními hvězdami a na zbytek jsem se vykašlala. Pozorovala jsem mihotající se světlo svíček v okně, když mi zazvonil mobil.

Na obrazovce se objevilo Troyovo jméno, srdce se mi rozbušilo – ne vzrušením, ale strachy. Skutečnost, že mi po několika týdnech výhradně textových zpráv najednou volá, spustila vnitřní alarm.

Tělo se mi napjalo, když jsem odpověděla: „Ahoj...“

„Ahoj.“ Zněl unaveně. „Jak se máš?“

Když jsem po tak dlouhé době slyšela jeho hlas, sevřel se mi hrudník. Možná mi začalo pukat srdce. „Docela dobře,“ podařilo se mi vykoktat. „Kiki právě usnula a já tu sedím a piju čaj.“ Polkla jsem. „Co se děje?“

„Chtěl jsem jen slyšet tvůj hlas a zjistit, jak se ti daří.“

Nevěděla jsem, kde začít, a tak jsem mlčela a nechala ho, aby si dal dvě a dvě dohromady.

Nakonec si povzdechl. „Vím, že od té doby, co jsem se vrátil do Seattlu, jsem odtažitý. Snažím se dělat to, o co jsi mě požádala, a zároveň se snažím vyrovnat s některými vlastními problémy.“ Po dlouhé chvíli ticha dodal: „Nechci, aby sis myslela, že s tebou hraju nějakou nekalou hru.“

Strach a smutek, které jsem ještě před chvílí cítila, se teď změnily v čirý vztek a frustraci. „Promiň, Troyi, nejsem žádná mimozemšťanka, takže se mnou mluv anglicky.“

„Sakra,“ zamumlal. „Víš, že mi Kiki občas napíše, že jo?“

„No, jednou se o něčem takovém zmínila.“

„Dneska mi poslala mail a zmínila se, že jste byly o víkendu na vánočním večírku u Jasmine.“

„Ano, to jsme byly. Byla to docela zábava,“ zalhala jsem.

„Říkala, že slyšela, jak tě nějaký chlap pozval na rande.“

„Proto voláš? Máš pocit, že máš konkurenci?“

„Ne!“ vyhrkl a dlouze se nadechl. „Je to pro mě tak těžký,“ zašeptal.

„Tak to prostě řekni, Troyi. Je zřejmé, co se s námi děje. Co *už* se stalo.“ Hlas se mi chvěl. „Prostě to sakra řekni na rovinu.“

Několik vteřin mlčel, a když konečně spustil, byla to pecka – přestože jsem se na to připravovala.

„Nechci, abys na mě pořád čekala, když se nedokážu dát dohromady... pořád si nejsem jistý, jestli jsem pro tebe ten pravý. Myslím, že potřebuješ někoho spolehlivějšího... Požádala jsi mě, abych si rozmyslel, jestli chci být s tebou, nebo ne.“ Zaváhal. „Chci s tebou být, ale vím, že ti nedokážu dát to, po čem toužíš. A není ode mě fér, abych tě držel v téhle nejistotě.“

„Právě jsi mi odpověděl,“ vyštěkla jsem. „Protože kdybys se mnou doopravdy chtěl být, tak o tom nebudeš takhle dlouho a usilovně přemýšlet. Pokud ti na někom záleží, nemůžeš bez něj žít. To, jestli jsi pro mě ten pravý, nebo ne, není důležitý – jde o to, jestli jsi ochotný to riziko podstoupit. Nemělo by to být tak těžký.“

Dech se mu zachvěl. „Máš pravdu. Zasloužíš si mnohem víc a beze mě ti bude líp.“

Prosila jsem ty zatracené slzy, aby mě neotravovaly, ale neposlechly. Otřela jsem si oči, když se slzy vyhrnuly a stékaly po tvářích. „Nechápu, co se stalo. S tebou to bylo jiné... jiné než s Holdenem, než s kýmkoli jiným, kdo přišel před tebou.“

„Kdybys jen tušila, jak moc se za tohle nenávidím, Aspyn!“

„*Kéž bych* tě mohla zase nenávidět, Troyi. Bylo by to mnohem snazší. Ale nenávist k tobě mě už dávno přešla. To je ten problém.“

Zamilovala jsem se do tebe.

Pomalů jsem zavrtěla hlavou a sebrala vnitřní sílu. „Nelituju našich společných chvil. Jen mě mrzí, že nám to nevyšlo. Jsi takový, jaký jsi. Nikdy jsem si neměla myslet, že tě můžu změnit. Je to moje vina. Ani se na tebe nemůžu zlobit, protože jsi ke mně byl od začátku upřímný. Víím, že jsi mi nikdy nic nesliboval, ale... bylo to tím, jak ses

na mě díval, jak ses ke mně choval... jak jsem se díky tobě cítila. A tvrdil jsi mi, že jsem pro tebe výjimečná...“

Hlas se mu chvěl. „Jsi pro mě výjimečná – a vždycky budeš.“

Neviděla jsem mu do tváře, takže jsem nevěděla, jestli opravdu pláče, ale znělo to tak, a to mě zmátlo ještě víc.

„Některé věci v životě prostě nikdy nebudou dávat smysl,“ zamumlala jsem. „Není to poprvé, co to musím přijmout.“

Tenhle rozhovor už jsem nemohla dál protahovat. Potřebovala jsem si jít lehnout a zahrabat se pod peřinu.

„Dávám ti volnost, Troyi.“

„Počkej, jsi v pořádku?“

„Neboj se, budu,“ zašeptala jsem a popotáhla.

Než stačil odpovědět, zamáčkla jsem telefon.

Je konec.

Kapitola sedmnáctá

Troy

Když jsem procházel čtvrtí South End, bylo v Bostonu sychravé počasí. Bylo ráno na Štědrý den a sloupy elektrického vedení, které lemovaly ulici, byly ověšené svítícími věnci.

Když jsem dorazil na adresu, kterou jsem si zapsal, zastavil jsem se na schodech před řadovým domem a podíval se nahoru. Nemělo smysl klepat. Už tu nebydlela. Chtěl jsem jen vidět, kde žila.

Z domu vyšel muž. „Mohu vám nějak pomoci?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Myslím, že ne.“

„Troyi?“ Naklonil hlavu. „Jste to vy?“

Cože? Odkud mě zná? Přimhouřil jsem oči. „Kdo jste?“

„Gregory Jones, bývalý Jennifeřin přítel. Poznal jsem váš obličej – vypadáte úplně stejně jako ona. Pil jsem v kuchyni kávu a všiml si, že se díváte do okna.“

„Netušil jsem, že tu ještě žije někdo, kdo ji znal.“

„Bydleli jsme tu spolu a po její smrti jsem tu zůstal.“

„Nevzpomínám si, že bych vás viděl na smutečním obřadu,“ řekl jsem.

„Byl jsem tam. Jen jsem nestál s rodinou. Moc jsme si totiž nerozuměli. Nikdy mě neměli rádi, byli přesvědčení, že pro ni nejsem dost dobrý. Mysleli si, že jdu jen po jejích penězích. A když umřela a odkázala mi svůj dům...,“ zasmál se, „... se to ještě zhoršilo. Ted' mě nenávidí ještě víc.“

„No, tak to je něco, co máme společné. Jennifeřini rodiče mě taky nenávidí.“

„Chtěl jste se jen podívat na dům a nezaklepat?“

„Jedu na Vánoce do New Jersey a cestou jsem se rozhodl, že se tu zastavím. Vždycky mě zajímalo, kde žila. Nemám moc času, jsem tu jen na skok.“

Ukázal směrem k černým dveřím, na nichž visel vánoční věnec s červenou stuhou. „Pojďte dál. Prosím.“

Vypadal docela mile, a tak jsem si řekl, že nemám co ztratit.

Následoval jsem ho do luxusního řadového domu, který působil velmi přívětivě a teple. V hale vynikalo schodiště s mahagonovým zábradlím vedoucí do patra. Stěny byly z odhalených cihel natřených na bílo.

Na stěně v hale viselo obrovské trojrozměrné umělecké dílo.

„Co je to?“ zeptal jsem se.

„To jsem dělal sám,“ řekl. „Je to kov, který lidé z okolí vyhodili do popelnice, svařený dohromady.“

„Páni, to je super.“

Rozhlédl jsem se kolem a všiml si velkých oken, kterými dovnitř proudilo slunce. „Jak dlouho tu žila?“

„Přestěhovali jsme se sem, když zjistila, že je nemocná. Jennifer se dařilo celkem dobře, ale z nějakého důvodu si vždycky pronajímala byt a nikdy se nechtěla k ničemu vázat nadlouho.“

Nikdy se nechtěla vázat. Ironie osudu.

„Nakonec se odhodlala a koupila si tenhle luxusní dům ve městě, což bylo místo, kde chtěla dožít.“

„Staral jste se o ni?“

Přikývl. „Až do samého konce.“

Mám mu za to poděkovat? Netušil jsem, co udělat, a tak jsem nic neřekl a raději jsem přešel do rohu místnosti, kde na polici stála v rámečku fotografie mé matky. Zvedl jsem ji a řekl: „Jsem jediný z naší rodiny, kdo se vůbec nepodobá Serranovým. Jak vidím, jsem celý po matce.“

„Určitě ano. Proto mi došlo, že venku stojíte vy.“

Dál jsem si prohlížel fotku. Jennifer věděla, jak se oblékat. Sněhově bílá košile, šňůra perel a černé sako. Vypadala... působivě.

„Asi bych měl něco cítit, když se dívám na její fotografii, ale bohužel... žádné city to ve mně nevyvolává,“ zamumlal jsem. „Ale je to lepší než cítit vztek.“

„Myslím, že by jí to nevadilo, nic víc od vás nečekala.“

Konečně jsem odtrhl oči od fotky a otočil se k němu. „Jak víte, co ode mě očekávala?“

„Protože jsem ji znal lépe než kdokoli jiný. Byla celým mým životem. Ani po tolika letech jsem se přes to nedokázal přenést.“ Stál vedle mě a díval se na fotku. „Rád bych vám o ní vyprávěl, jestli chcete.“

Vrátil jsem rámeček na poličku. „Dobře...“

„Mohu vám uvařit kávu, nebo čaj?“ zeptal se.

„Dal bych si kávu.“

„Jak ji máte rád?“

„Černou.“

Od odjezdu z Meadowbrookku jsem pil jen černou kávu bez cukru a bez mléka. Připomínalo mi to Aspyn.

„Tak to nebude problém,“ usmál se.

Gregory měl dlouhé vlasy barvy pepř a sůl a šedivý plnovous. Trochu mi připomínal zarostlejšího George Clooneyho. Jeho hipsterský styl byl pravým opakem formálnějšího stylu mé matky. Očividně se protiklady přitahují.

Přesunuli jsme se do kuchyně se zářivě žlutými skříňkami.

„To ona si vybrala tu žlutou barvu?“

„Ne, to je moje práce. Její vkus byl konzervativnější. Ale design kuchyně nechala na mně,“ zasmál se. „Určitě toho pak litovala.“

Když mi Gregory nalil kávu, posadili jsme se společně ke kuchyňskému stolu s lakovanou deskou.

Usrkl z hrnku. „Vím, že si nejspíš myslíte, že jste ji prokoukl, že byla sobecká, když se vás vzdala. Ale můžu vás ujistit, že o ní nevíte vůbec nic.“

„Tak mě poučte.“

„Před časem – po její smrti – jsem přemýšlel, že vás najdu. Ale nikdy jsem si nebyl jistý, jestli byste o to stál.“ Třel si spánek. „Ale vím, že Jennifer vám chtěla spoustu věcí vysvětlit sama, jenže nikdy k tomu neměla příležitost.“

„Fajn...“

„Jakmile bylo jasné, že tu nemoc nezvládne, začala se na svůj život dívat jinak. Spoustu věcí, které udělala, si vyčítala – a nejvíc ji mrzelo, že vás nikdy nekontaktovala a nescházela se s vámi. Nemohla si to odpustit a musím říct, že si velkou část té lítosti vzala s sebou, když zemřela, nikdy se s tím nedokázala smířit.“

To mě nijak neuspokojovalo, ale bez ohledu na své chyby si zasloužila zemřít v pokoji.

„V mládí,“ pokračoval, „někdy uděláme rozhodnutí, která nás pronásledují po zbytek života. Vaše matka neuměla nikomu říct ne, zvlášť když šlo o její rodiče. Ti na ni od malička vyvíjeli obrovský tlak,

aby byla úspěšná. V tomto smyslu byli na svou generaci asi pokrokoví. Ale když zjistili, že je těhotná, nutili ji, aby se vás vzdala. Nemohla jim to klást za vinu – měla přece svobodnou vůli. Mohla utéct nebo se jim vzepřít. Ale rozhodla se tak, jak v danou chvíli považovala za nejlepší. Nikdy nepochybovala o tom, že vás váš otec bude milovat a dobře se o vás postará... protože velmi tvrdě bojoval za to, aby nešla na potrat a porodila vás. Co však podcenila, byla lítost, že vás neviděla vyrůstat... a ta se v ní celá léta hromadila. S každým dalším rokem však měla pocit, že má na místo ve vašem životě menší a menší právo.“

„Proč nikdy neměla jiné děti?“

„Protože si říkala, že když nedokázala být dobrou matkou pro vás, nemá právo dostat druhou šanci.“ Gregory se na okamžik zadíval z okna. „Ale všichni děláme chyby. Některé jsou tak velké, že z jejich stínu nikdy nevyjdeme. Jennifer skutečně do poslední chvíle doufala, že to s vámi napraví. Věděla, že už je příliš pozdě, ale nikdy se nevzdala naděje. Povzbuzoval jsem ji, aby vám napsala, že je nemocná, a požádala vás, abyste přijel, i když tušila, že její pozvání odmítnete.“

„Byla přesvědčená, že za ní nechci přijet?“

„Zmínila se, že první setkání s vámi nedopadlo tak dobře, jak doufala. Vycítila, že se na ni zlobíte – a nechtěla vás znovu rozčítit.“

Přikývl jsem. „Když jsme se poprvé setkali, byl jsem naštvaný patnáctiletý kluk, který nebyl v žádném případě připravený jí odpustit. Jenže kdybych měl možnost ji vidět na jejím konci, asi bych se choval úplně jinak.“

„Každopádně...“, řekl. „Vím, že jste měl v plánu přijet, i když jste to nestihl. A Jennifer to ocenila.“

Napil jsem se kávy a chvíli jsem se díval z okna. „Co mi ten den chtěla říct?“

„Že vás celou tu dobu milovala. Když se s vámi setkala poprvé, byla příliš zbabělá vám to přiznat.“

Kroutil jsem hlavou, když jsem o tom uvažoval. „V mládí jsem se na ni strašně zlobil. Bylo to plýtvání energií.“

„S tím jste nemohl nic dělat.“

„Zemřela s myšlenkou, že ji nemám rád. Nevěděla, že většina mého hněvu pramení z toho, že jsem ji *miloval*. Nechápu, jak můžu

milovat někoho, koho zároveň nenávidím. Někoho, koho jsem ani neznal. Ale pravdou je, že... její láska byla to jediné, co jsem kdy chtěl. To jediné," zašeptal jsem.

Gregoryho oči se leskly neprolitými slzami. „A přesto jste celou tu dobu její lásku měl. Možná si myslíte, že to, co udělala, je neodpustitelné, ale ona vás milovala, Troyi.“ Odmlčel se. „Říkáte, že jediné, co jste si přál, je její láska. *Ona* toužila jen po vašem odpuštění.“

„Kdybych to stihl, řekl bych jí, že jí odpouštím.“

Přikývl. „Věřím, že ať je kdekoli, ví to.“ Podíval se do svého hrnku s kávou. „Miloval jsem ji. A bolelo mě dívat se, jak umírá, vědět, že neodchází v pokoji. Je to lekce, že dokud jsme naživu, nikdy není pozdě na nápravu. Ale když budeme čekat příliš dlouho, můžeme o tu šanci přijít.“

Venku začaly poletovat sněhové vločky a já jsem se chvíli snažil zapamatovat si, co Gregory řekl.

„Proč jste se sem vypravil zrovna teď?“ zeptal se. „Vím, že jste říkal, že se chcete jen podívat, kde žila... ale v jistém smyslu, nepřišel jste právě za *ní*?“

Odpověď byla jen jedna.

„Zamiloval jsem se,“ přiznal jsem.

„Jak se jmenuje?“

„Aspyn.“

S úsměvem přikývl.

„Ale už spolu nejsme.“

„Co se stalo?“

„Něco před ní tajím. A místo toho, abych se s tím vypořádal, jsem utekl. Nemůžu se jí znovu podívat do očí, dokud jí to neřeknu. Bude mi muset odpustit, abychom mohli být spolu. Ale kdo jsem, abych si myslel, že si to zasloužím? Jak můžu čekat, že mi odpustí, když jsem nedokázal odpustit své matce, dokud byla naživu? Když nedokážu odpustit sám sobě? Asi jsem sem dnes přišel, protože potřebuju naději... nebo nějaké znamení... co já vím. Doufal jsem, že se tu budu cítit blíž matce, že tu najdu odpovědi, které hledám.“

„Místo toho jste našel mě, starého umělce na konci kariéry,“ zažertoval.

„Asi ano,“ zasmál jsem se. „No, vaše vyprávění o Jennifer mi pomohlo pochopit, že nemám spoustu času na to, abych svou současnou situaci napravil. A i když mi Aspyn pravděpodobně neodpustí, aspoň budu vědět, že jsem se snažil. Povídání o matce mi rozhodně otevřelo oči... pochopil jsem, že na pokusy něco napravit není nikdy pozdě.“

Gregory vstal. „Pojďte se mnou, chci vám něco ukázat.“

Následoval jsem ho do ložnice. Z nočního stolku vzal zarámovanou fotografii a podal mi ji. Trvalo mi dvě vteřiny, než jsem poznal osobu na obrázku.

„To jsem já.“

Muselo mi být asi šest nebo sedm let. Vlasy jsem měl směšně sestříhané jako podle kastrolu, což mi dělávala babička, protože všichni byli příliš lakomí na to, aby mě dovedli k holiči.

„Měla tu fotku vedle postele. Nikdy jsem neměl to srdce ji přemístit. Líbilo se jí, jak šťastně vypadáte. Měla pocit, že udělala něco správného, když vás nechala v péči vašeho otce. Říkala o něm jen samé krásné věci. Byla mu velmi vděčná za to, že ji přesvědčil, aby vás porodila, a že vás vychovával.“

Položil jsem fotografii zpátky na noční stolek a uvnitř mě se zmítaly emoce.

„Díky, že jste mi to tu ukázal.“

Gregory přistoupil k sekretáři a otevřel jednu ze zásuvek. „Chci vám dát něco, co jí patřilo.“

Sáhl do šperkovnice. „Tohle byla jedna z Jennifeřiných oblíbených broží.“

Bylo to stříbro nebo bílé zlato. Při bližším pohledu jsem zjistil, že je to vážka.

„Měla ráda vážky?“

„To netuším. Jen vím, že to vždycky nosila na sakách a kabátech, takže předpokládám, že ano.“

Oči vážky byly drobné smaragdy. *Aspynin kámen.*

„Je krásná,“ řekl jsem a otřel ji palcem. „Díky.“

Strávil jsem s Gregorym ještě asi hodinu a poslouchal jeho vyprávění o životě s matkou. Zdálo se, že se navzájem velmi respektovali a dělali se vzájemně šťastnými – stejně jako já s Aspyn, než jsem všechno poslal.

I když nemůžu říct, že by mi čas strávený s Gregorym zázračně vymazal devětadvacet let bolesti, byl to jeden z nejvýznamnějších dnů mého života, pokud jde o pochopení mé matky a toho, co si myslela.

Na rozdíl od mých takzvaných prarodičů z matčiny strany byl Gregory rozhodně někdo, s kým budu v kontaktu. Navíc jsem z matčina domu odešel s tím, že jsem konečně pochopil, jak nebezpečné je nechat věci nevyřčené. Dnešní den mi dal spoustu námětů k přemýšlení, pokud jde o můj další postup, až se vrátím do Meadowbrook.

Po návštěvě u Gregoryho jsem se vydal rovnou na letiště. Protože jsem měl půl hodiny do odletu, otevřel jsem si notebook, abych dohonil resty. Než jsem se však mohl pustit do práce, uviděl jsem ve schránce mail od Kiki, který mi přišel včera.

Ahoj Troyi,
hádej, co se stalo! Vyzkoušela jsem na Maisy to, cos mi poradil, a myslím, že to funguje! O přestávce si mě dobírala a já jsem se místo rozčilování začala smát. Nechtěla jsem se smát, ale byla jsem nervózní. Dívala se na mě jako na blázna, ale pak prostě odešla! Bylo to úžasný. Takže si myslím, že se jí teď budu vysmívat do obličeje pořád.

Co si lidi v tvém věku přejí k Vánocům? Chtěla bych něco koupit tetě Aspyn, ale nevím, co jí dát. Mám jen deset dolarů a je den před Štědrým večerem, tak nevím, co mám dělat!

Jsi pořád smutný? Vrátiš se někdy?

Ahoj!

Kiki

Její maily mě vždycky rozesmály – zejména jejich náhlé ukončení. Stiskl jsem tlačítko odpovědět.

Ahoj, Kiki,
jsem na tebe pyšný, žes byla tak tvrdá, pokud jde o Maisy. Takže vidíš, že když se nenecháš vytočit, nemá zájem tě šikanovat. Je to jako kouzlo, co? Kdyby si to všichni uvědomili dřív, ušetřili by si spoustu problémů.

Je mi líto, že na tvou otázku, co by si Aspyn mohla přát k Vánocům, nemám odpověď. Čím jsem starší, tím víc zjišťuju, že důležitá je myšlenka. Už jen to, že víš, že na tebe někdo myslel a že něco vyrobil nebo vybral, je to, na čem záleží.

Omlouvám se, jestli jsem na tebe v posledním mailu působil smutně. Když jsem psal, že jsem skleslý a stýská se mi po Meadowbrookku, měl jsem jen špatný den. Stejně jako ty mám dobré a špatné dny. A víš co? Dnešek byl dobrý den. Někdy ti o něm povím, ale ještě si to všechno nechávám projít hlavou.

Nebyl jsem si jistý, jestli jí mám přiznat, že se na Vánoce vracím do New Jersey, pokud se s ní neuvidím. Tak jsem to napsal obecně:

Doufám, že budu brzy doma.

Držím ti palce, aby ti Maisy už konečně dala pokoj. A pokud se do Vánoc už neuslyšíme, přeju ti, abys je prožila úžasně. Prosím, obejmí za mě Aspyn.

Brzy se ozvu,

Troy

Potřeboval jsem jen malý stromek. Bohužel všechny, které v obchodě ještě zbyly, byly obrovské. To mě mrzelo, protože *nonno* bude našťvaný.

Už tak ho rozčilovalo, že jsem se do Meadowbrookku vrátil později než obvykle. Byl to poprvé po dlouhé době, kdy jsem mu před Vánoci nepřinesl do pokoje čerstvý stromeček. Říkal, že mého otce o to nepožádal, protože to je *moje* práce. Záměrně čekal do poslední chvíle, až se vrátím, abych to udělal.

Právě jsem byl na Štědrý den na jediném místě, kde měli ještě otevřeno a prodávali vánoční stromky. Poté co jsem odpoledne dorazil do Meadowbrookku, jsem si sotva stačil vybalit, než mě děda začal telefonicky pronásledovat. *Má štěstí, že ho mám rád*. Bohužel láska na záchranu Štědrého večera nestačila a v tu chvíli jsem uvažoval, že někde nějaký stromek vykopnu. *Nonno* trval na živém stromku, protože miloval vůni čerstvých borovic. Stejně jako mnoho jiných věcí mu prý připomínala babičku. Když jsem vyrůstal, prarodiče by nikdy umělý stromek nekoupili.

Hledání malého stromku se ještě více zhatilo ve chvíli, kdy jsem ji spatřil: Kiki. Okamžitě jsem se schoval za nejbližší strom. Když jsem

nahlédl skrz větve, viděl jsem, že je s Aspyninou matkou a mužem, o kterém jsem předpokládal, že je Aspynin otec. Srdce se mi sevřelo. Pohled na ni ve mně vyvolal touhu vidět Aspyn ještě dnes večer. Ale to nebylo možné. Nemohl jsem se jen tak na Štědrý večer ukázat u ní doma. Chtěl jsem jí zavolat den *po* Vánocích, protože jsem si s ní potřeboval promluvit. Nechtěl jsem jí zkazit svátky tím, že před ní najednou zjevím. Ale nehodlal jsem čekat až po Štěpánovi.

Kdyby mě Kiki dnes večer viděla, určitě by to hned vyzvonila Aspyn. Určitě by ji mrzelo, že jsem jí neřekl, že se na Vánoce vracím domů. Byla by nešťastná, a to by se přeneslo i na Kiki. Možná jsem v životě udělal spoustu mizerných věcí, ale až doted' mezi ně nepatřilo zkazit dětem Vánoce. Chtěl jsem, aby to tak zůstalo.

Kiki a její prarodiče ke mně stáli zády, když jsem kolem nich prošel a zamířil na parkoviště. *Nonno* mi určitě nakope zadek za to, že jsem se vrátil s prázdnýma rukama, ale neměl jsem jinou možnost než odejít.

Ve spěchu jsem se nedíval, kam jdu, a do někoho jsem vrazil. „Omlouvám se, já –“

Ztratil jsem řeč ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že hledím do Aspyniných vytřeštěných očí.

Kapitola osmnáctá

Aspyn

„Aspyn...“ zašeptal.

Měla jsem pocit, jako by ve mně všechno zmrzlo, a z úst se mi vyvalil studený vzduch. „Co tady děláš?“

„No... přišel jsem koupit stromek pro dědu. Ale nemají dost malý.“ Očividně hledal slova. „Chtěl jsem... ti zavolat den po Vánocích.“

Zkřížila jsem ruce. „Nedlužíš mi žádný telefonát.“

„Tím si nejsem jistý,“ vydechl. „Hele, nic není tak, jak to vypadá, jasný? Opravdu si musíme promluvit. Ale nebude to snadný rozhovor. Nechci ti kazit Vánoce. Proto jsem se rozhodl ti nezavolat, že jsem doma, až do šestadvacátého.“

„Myslíš, že se teď budu moct soustředit na něco jiného než na tebe? Zvlášť když vím, že jsi zpátky? Poté, cos mi teď řekl? Už několik týdnů ses se mnou nechtěl bavit. Vlastně ani nevím, co se stalo. Takže Vánoce už jsi mi zkazil, Serrano. Můžeš na mě rovnou vybalit, co máš na srdci.“

„Sakra,“ zamumlal a podíval se na zasněženou zem.

Nastala dlouhá chvíle ticha, zatímco nás kolemjdoucí míjeli s na poslední chvíli koupenými vánočními stromky.

„Promiň, to ode mě bylo kruté,“ řekla jsem. „Jsem v šoku, že tě tu vidím, to je všechno.“

„Já vím.“ Vzhledl. „Viděl jsem Kiki a tvé rodiče, ale oni si mě nevšimli.“

„Rodičům nefunguje kotel, takže Vánoce trávíme u mě, ne u nich. A protože jsem se letos rozhodla, že si žádný vánoční stromek pořizovat nebudu, nejsem na to připravená. Takže nám nezbylo nic jiného než ho jít na poslední chvíli koupit. Ale jak vidím, budeme se muset smířit s jedním z těchhle gargantuovských stromků, které jim zbyly. Ani nevím, jestli se mi vejde do pokoje. Stropy jsou dost nízko.“

„Troyi!“ Kiki k nám přiběhla.

Přinutil se k obrovskému úsměvu a předstíral, že je překvapený, že ji vidí. „Kiki! Ahoj!“

Chudák neteř vypadala zatraceně šťastně. „Nemůžu uvěřit, že jsi zpátky!“

„Jo. Přijel jsem za dědou na Vánoce.“

Její úsměv zmizel. „Ne kvůli nám?“

Všimla jsem si, jak překvapeně zalapal po dechu, než nakonec řekl: „Víš, chtěl jsem tě navštívit po Vánocích. Nechtěl jsem narušit vaše rodinné svátky.“

„Aha.“ Podívala se na mě. „Asi jsme našli strom, který by se nám mohl hodit.“

Objevil se můj otec. „Bude to fuška, dostat to na střechu auta.“ Kývl směrem k Troyovi. „Kdo je to?“

„To je Troy,“ ozvala se za ním matka.

Otcovy oči se rozšířily. „Ten, co se s tebou rozešel?“

„Ne!“ vyhrkl Troy.

Povytáhla jsem obočí. „Ne?“

„Ne,“ zašeptal Troy a jeho oči se vpíjely do mých.

Zmateně jsem se obrátila na tátu. „Už od začátku měl v plánu se vrátit do Seattlu. Takže to mezi námi nebylo natrvalo. Všechno je v pořádku.“

Všichni jsme stáli v trapném tichu, dokud Troy neukázal na svůj rangerover. „Poslouchejte, mám střešní nosič. Mohl bych vám ten strom hodit na střechu svého auta a odvézt ho.“

Otec se tvářil skepticky. „Jen jestli to mé dceři nevadí.“

Bylo mi jasné, že odvézt takového obra na tátově autu by nám trvalo až do rána, takže jsem souhlasila. „To by bylo skvělé. Díky.“

Troy následoval tátu zpátky ke stromkům a Kiki běžela za nimi. Zůstala jsem na parkovišti sama s mámou.

„To se tu objevil jen tak náhodou?“ zeptala se.

„Jo, zřejmě přišel pro nějaký malý stromek pro dědečka. Ani mi neřekl, že je ve městě.“

„Nemusíme po něm chtít, aby nám s tím stromem pomohl, jestli nechceš.“

„Ne, to je v pohodě,“ povzdechla jsem si. „Musíme ten strom nějak dostat domů. Dlužím to Kiki, když byla tak zatraceně tvrdohlavá, že žádný nemáme.“

Protože jsem se s rodiči setkala až tady, jela jsem za tátovým autem zpátky domů. Troyův rangerover jel za mnou se stromem

přípevněným na střeše. Seděli jsme každý ve svém autě, nemluvili spolu, a přesto tíha všeho nevyřčeného byla obrovská. Měla jsem tolik otázek, ale nenacházela jsem slova, abych některou z nich vyřkla nahlas.

Bylo teprve pět hodin odpoledne, ale už se setmělo a z nebe se začaly snášet lehké sněhové vločky.

Když jsme dorazili ke mně domů, Troy s tátou přenesli stromek dovnitř. Ke zděšení všech byl skutečně příliš vysoký, než aby se tam vešel.

„Co budeme dělat?“ rozplakala se Kiki.

Troy se ke mně otočil. „Nemáš náhodou pilu?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Táta se poškrábal na bradě. „Taky si nejsem jistý, jestli mám doma něco vhodného.“

„Otec má doma snad všechno,“ prohlásil Troy. „Zaběhnu k nám a přinesu něco, čím to uříznu.“

Během chvilky Troy zmizel. Tohle bude rozhodně patřit mezi nejbizarnější vánoční večery. Zatímco jsme čekali, až se vrátí, rozhodla jsem se, že se přes to prostě přenesu, pustím si vánoční hudbu a dáme se s Kiki do pečení cukroví. Měla jsem v plánu udělat všechno, co bylo v mých silách, abych nedala najevo, že ten chlap, který mi zlomil srdce a teď se sem chystá vrátit a uříznout náš zatracený vánoční stromek, mi zatraceně pije krev.

Asi za půl hodiny se Troy vrátil s hromadou různého nářadí. Z kuchyně jsem neviděla, co dělá, ale když jsme se s Kiki vrátily do obývacího pokoje, Troy strom už úspěšně ořezal. Dokonce ani nevypadal tak pokřiveně.

Cítila jsem jen svěží vůni jehličí.

Rodiče s Kiki začali vytahovat ozdoby a pozlátka z krabice, kterou jsem měla ve sklepě. Troy posbíral různé odřezky a větvičky rozházené po obývacím pokoji.

Po nějaké době za mnou zašel do kuchyně.

„Kdo by to byl řekl, že z tebe bude i dřevorubec?“ popichovala jsem ho.

„Nechtěla jsi náhodou říct dřevorubecký hovado?“

Vyndala jsem z trouby plech se sušenkami. „Jo, to je mnohem příhodnější.“

„No, chtěl jsem se zeptat, jestli z těch ořezaných větví můžu něco použít pro dědu? Napíchal bych je do květináče, nějak svázal dohromady a rozvěsil na to světelný řetěz a pár ozdobiček. Aspoň mu to bude v pokoji vonět a připomínat babičku, jak si přál. Nerad bych se tam vracel s prázdnýma rukama.“

„Copak dnes nebude u svého syna? Tvého táty?“

„Vezmeme ho k sobě až pozítří. Chtěl dnes večer zůstat v Horizons se svými přáteli, protože většina z nich nebude se svými rodinami. Uspořádali si tam takovou malou vlastní oslavu.“

„Jo, slyšela jsem o tom. To je milé.“

Troy se podíval na visačku, kterou držel v rukou.

„Co je to?“ zeptala jsem se.

„Visela na tom stromku. Stojí na ní, že je to douglaska tisolistá.“ Odmlčel se. „Moje matka se jmenovala Douglasová. Dneska jsem na ni hodně myslel, takže to se mnou trochu otřáslo.“

„Páni,“ zašeptala jsem.

Tlumené zvuky ve vedlejším pokoji jako by se vytratily, když se Troy přiblížil a podíval se mi do očí. Jeho pohled se přesunul dolů k mým rtům a po těle mi naskočila husí kůže. A ani ve snu by mě nenapadlo, že řekne to, co vzápětí vyšlo z jeho úst.

„Miluju tě, Aspyn.“

Zamrkala jsem. „Cože?“

Jeho pohled mě propaloval. „Chtěl jsem ti to říct až po Vánocích. Chtěl jsem si s tebou nejdřív promluvit a mít ten těžký rozhovor za sebou, ale už to v sobě nemůžu dál dusit. Já tě sakra miluju a potřebuju, abys to přinejmenším věděla.“

„Nechápu to.“ Hrudník se mi zvedal, jak jsem ztěžka dýchala.

„Proč prostě neřekneš, co máš na srdci?“

„Právě jsem to udělal. Zbytek může počkat až po Vánocích. Chci, abys věděla, až dnes večer půjdeš spát, že tě miluju – a to už nějakou dobu. Jsem si jistý, že v den, kdy jsem odsud vyrazil na tu dlouhou cestu, jsem to už věděl.“

Zavrtěla jsem hlavou. I když jsem k němu cítila totéž, nemohla jsem mu to teď přiznat, aniž bych pochopila, proč se sem vrátil a proč mi tohle říká.

Kiki přiběhla do kuchyně a z plechu s chladnouchými sušenkami jednu vzala.

„Troyi, nechceš sušenku?“

Trvalo několik vteřin, než se ode mě odvrátil a podíval se na ni. „To bych si dal moc rád.“

„Aspyn tyhle nemůže jíst,“ prohlásila vážně. „Jsou s cukrem.“

„Sakra, měl jsem jí upéct svoje, co?“ Mrkl na ni.

Kiki si ukousla sušenku ve tvaru malého človíčka. „Na Štědrý den si vždycky před večeří dáváme cukroví.“ Podala mu jednu.

„Tak to máš štěstí, co?“ Troy se usmál.

„Zůstaneš tu s námi na večeři?“ zeptala se.

„No, víš... musím donést dědečkovi do domova zbytky tohoto vašeho obrstromu...“ Podíval se na mě.

Emoce mnou cloumaly, a i přesto, že jsem váhala, cítila jsem, že by byla slušnost nabídnout mu možnost povečeřet s námi. Alespoň za tu jeho dnešní usilovnou pomoc se stromkem.

„Jestli chceš, klidně tu na večeři zůstaň,“ zamumlala jsem.

Položil mi ruku na rameno, což ve mně vyvolalo vlnu vzrušení.

„Ne, díky za nabídku, ale užij si večer s rodinou. Pozitří si na mě udělej čas, ano?“

Po jeho vyznání lásky jsem se měla pocit, jako by se moje duše pohybovala mimo tělo, doprovodila jsem ho ke dveřím a sledovala, jak mizí v chladném zimním večeru.

Netřeba dodávat, že většinu Štědrého dne a prvního svátku vánočního se moje myšlenky toulaly úplně jinde, jen ne s rodinou. Nemohla jsem se ani podívat na stromeček, aniž bych myslela na Troye. Jeho chování mě naprosto vyvedlo z míry, ale nemohla jsem si pomoci – stále ve mně doutnala naděje. *Miluje mě*. Jen jsem doufala, že náš rozhovor dopadne dobře a že všechny střípky zapadnou na své místo.

Kapitola devatenáctá

Troy

Nervozita je příliš mírné slovo na to, abych popsal, jak jsem se cítil, když jsem den po vánočních svátcích stál u Aspyniných dveří. Moje Vánoce byly plné očekávání a úzkosti. *Nonno*, otec a já jsme včera společně povečeřeli, ale zatímco mé tělo sedělo s nimi u stolu, duše nikoli.

Aspyn souhlasila, abych se u ní zastavil v poledne. Když otevřela, byla oblečená víc než tehdy, kdy jsem u ní trávil víkendy. Měla na sobě levandulový svetr a krátkou černou sukni s vysokými koženými botami. Vypadala neuvěřitelně sexy, ale nemohl jsem si to dovolit vychutnat, dokud nebudu vědět, jakým směrem se náš vztah bude ubírat.

Otřel jsem si boty o rohožku a z bundy oklepal sněhové vločky. „Díky, že sis na mě udělala čas. Předpokládám, že Kiki je s tvými rodiči, když je sobota.“

„Neboj se, není tady, takže budeme mít soukromí.“ Aspyn zamířila do kuchyně. „Dáš si kávu? Právě jsem ji připravila do konvice.“

„Rád, díky.“

„Mléko a cukr, že?“

„Ne, od určité doby ji piju černou.“

„Opravdu?“

„Jo.“ Usmál jsem se a vědomě jí nepřiznal, od jaké doby a proč.

Aspyn v tichosti nalila kávu do hrnků a pak mi jeden podala.

„Nesedneme si?“ zeptal jsem se, protože jsem byl rozklepaný strachy.

Zavrtěla hlavou. „Ne. Jsem příliš nervózní, abych seděla v klidu. Prostě ze sebe vyklop, o co jde. Od té doby, co jsi odjel do Seattlu, nerozumím vůbec ničemu.“

V duchu jsem sbíral kuráž, abych jí to konečně vysvětlil. Mlčením jsem jen ztrácel čas. „Víš... cestou do Meadowbrook jsem se zastavil v Bostonu.“

Aspyn se zarazila s hrnkem na půli cesty ke rtům. „Opravdu?“

„Jo. Rozhodl jsem se, že se podívám na dům, v němž bydlela matka. V Seattlu jsem o sobě hodně přemýšlel a součástí toho byla potřeba pochopit věci, které byly pro Jennifer údajně tak důležité – důležitější než já.“ Nadechl jsem se, abych se uklidnil. „Když jsem před tím domem stál, najednou z něj vyšel nějaký muž. Ukázalo se, že tam pořád bydlí její přítel Gregory, muž, který se o ni staral až do její smrti.“

„Páni. A mluvil jsi s ním?“

„Řekl mi spoustu věcí, které jsem nevěděl. Matka v podstatě celý život litovala toho, co udělala, mrzelo ji, že mě opustila, i když věděla, že udělala správnou věc. Tedy alespoň tehdy si to myslela. Její lítost byla mnohem větší, než jsem si kdy dokázal představit. Jednou ti o tom povím víc, jestli chceš, ale teď na to není čas.“ Sáh jsem do kapsy. „Podívej, co mi dal.“ Vytáhl jsem vážku. „Tvrdil, že to byla jedna z jejích oblíbených broží.“

Aspyn si ji vzala do ruky. „Je tak krásná.“

„Nebyl si jistý, jestli matka vážky milovala, nebo ne. Vlastně netušil, proč ji nosila tak ráda a jaký je za tím příběh. Napadlo mě, že na internetu zjistím, co vlastně vážky symbolizují. Prý představují změnu, proměnu a seberealizaci. Tohle všechno jsem cítil, že se se mnou v posledních čtyřech měsících děje. Až návrat domů a to, že jsem tě potkal na Štědrý den, mi pomohlo uvědomit si, že všechno to, co jsem si myslel, že v životě chci – peníze, nezávislost –, nic neznamená. Stejně jako to nakonec pochopila i má matka. Jediné, co si na smrtelné posteli přála, bylo, abych věděl, že mě miluje. Jenže jsem se k ní nestihl vrátit včas, aby mi to mohla říct do očí.“

Aspyn soucitně přikývla. Po dlouhé chvíli mlčení nakonec řekla: „Pořád tomu nerozumím. Co se děje, Troyi? Co mi musíš sdělit tak důležitého, žes mi to nemohl říct před Vánocemi?“

Odložil jsem hrnek. „Ten večer, kdy jsem ti poprvé oznámil, že se musím na pár týdnů vrátit do Seattlu, tehdy, kdy ses mi svěřila s tím, co se ti stalo v posledním ročníku – jsi mi řekla, že jedno špatné rozhodnutí může změnit celý tvůj život. Že věříš, že tvůj podvod při té zkoušce nakonec vedl ke všemu, co přišlo potom, včetně toho, co se stalo tvé sestře... že to vlastně ovlivnilo i život, jaký vedeš teď. Věříš tomu ještě?“

Odvrátila pohled. „Nikdy nezjistím, jaký by byl můj život, kdyby se to nestalo. Ale dá se předpokládat, že by všechno bylo jinak, kdybych dostala to stipendium a šla na Princeton. Nikdy nebudu moct s jistotou říct, jestli by tu moje sestra ještě byla, kdybych tenkrát nepodváděla, ale věřím, že by žila a vychovávala svou dceru.“

Dlouze a pomalu jsem se nadechl a vydechl. „Jestli si myslíš, že tím podvodem při zkoušce se ti zhroutil celý svět, musím se přiznat, že důvodem jsem já.“

Aspyn vytřeštila oči. „O čem to mluvíš?“

„Zapomněl jsem, co jsem udělal, ale když jsi mi tohle vyprávěla, došlo mi to. Na střední škole jsem udělal a řekl tolik blbostí, aniž bych tušil, že některá z nich může mít hrozné následky.“

Pomalou otevřela ústa. „Co to říkáš?“

Srdce mi bušilo do žeber. „To já tě napráskal, že jsi podváděla.“

Aspyn o několik kroků ustoupila a její tvář byla každou vteřinou brunátnější. „Cože?“

„Byl jsem tenkrát v té třídě, kde se psaly testy. Asi sis to vůbec neuvědomovala, protože kdo si sakra pamatuje, kdo byl na střední škole v jaké třídě. Seděl jsem za tebou a viděl, jak ti kamarádka podsunula svoje výsledky. Řekl jsem o tom učitelce a ta si to pak všechno zkontrolovala a přišla na to. Byl jsem tenkrát na sebe tak pyšný, že jsem ti mohl oplatit ty koblihy. Neměl jsem sakra ani ponětí, o co jde, netušil jsem, že se ucházíš o nějaké stipendium nebo že už jsi přijatá na Princeton. Prostě mi to přišlo... vtipný.“ Zlostně jsem se zasmál. „Umíš si to představit? Měl jsem radost z něčeho, co ti nakonec zničilo život.“

Aspyn sklopila hlavu do dlaní. „Panebože.“

Tělem mi projela bolest. Chtěl jsem se k ní natáhnout a obejmout ji, ale bál jsem se, že bych to ještě zhoršil, kdybych se jí dotkl.

„Když jsi mi ten příběh vyprávěla a já si vzpomněl, co jsem udělal, nebyl jsem si jistý, jestli ti to *vůbec* dokážu přiznat. Nechtěl jsem riskovat, že mě budeš až do smrti nenávidět. Celou dobu, co jsem byl v Seattlu, jsem přemýšlel o tom, jak se správně rozhodnout – a dokud jsem nevěděl, co mám dělat, nemohl jsem s tebou mluvit. Připadalo mi nevhodný, abych dál zůstal s tebou, i když jsi mi strašně chyběla. Pořád jsem se točil v kruhu: přiznat se, či

nepřiznat? Mlčet a žít bez tebe s vědomím, že mě nenávidíš za to, že jsem ti zničil život? Nebo riskovat a přiznat se v naději, že mi odpustíš a budeš chtít být stále se mnou?“ Hlas se mi třásl.

„Nakonec mi došlo, že se ti nemůžu znovu podívat do očí, pokud ti neřeknu pravdu. Jen mi trvalo tak dlouho, než jsem sebral odvalu.“

Přemýšlel jsem, jak se zachová, jestli se rozbřečí, až jí to řeknu... ale Aspyn vypadala otupěle, jako by ji mé přiznání paralyzovalo. Nebo to možná byla její vnitřní síla.

Podívala se na mě. „Nevím, co mám říct,“ zašeptala.

„Nemusíš nic říkat. Nic mi nedlužíš.“

Zavrtěla hlavou. „Jen se snažím si to srovnat v hlavě. Takže... tohle nebyl důvod, proč jsi původně chtěl odejít? Ale jakmile ti došly tyhle souvislosti, rozhodl ses odejít dřív?“

„Ano. Poté co jsem ten večer, kdy jsi mi vyprávěla o tom podvodu a ztrátě stipendia, odešel, došlo mi, co jsem svým nerozvážným činem způsobil, a zpanikařil jsem. Věděl jsem, že to musím nejprve vyřešit sám v sobě. Musel jsem se vrátit do Seattlu na pracovní schůzku, ale nikdy jsem neměl v úmyslu opustit tě na déle než na dva týdny. Ale když jsem si uvědomil svůj podíl na tom, jak se tvůj život změnil, zhroutil jsem se z toho. Nevěděl jsem, jak se s tím vypořádat. Teprve když jsem odjel do Bostonu a dostal lekci, kterou mi nepřímo předala matka, rozhodl jsem se to risknout. *Musel* jsem riskovat, že mě budeš nenávidět, abych měl šanci tě milovat.“

Aspyn mlčela.

„Chtěl jsem, abys věděla, že tě miluju, i když mě teď asi nenávidíš. Mrzí mě, že jsem zmizel na tak dlouho a neozval se ti, ale věř, že každá vteřina našeho odloučení byla mučením. Pochopím, když ve svém srdci nenajdeš sílu přenést se přes to, co jsem udělal. Kdybych mohl něco v tomhle životě vzít zpátky, bylo by to právě to rozhodnutí říct o tvém podvodu učitelce – víc než jakékoli jiné, které jsem kdy udělal.“

Polkla. „Už chápu, proč jsi mi to nechtěl říct před Vánocemi.“

Napětí ve vzduchu přetrvávalo, nevěděl jsem, jestli mám odejít, nebo zůstat. „Řekni mi, co teď chceš... mám odejít?“

Trvalo jí snad celou minutu, než odpověděla. Nebylo to to, co jsem chtěl slyšet.

„Potřebuju být chvíli sama.“

I když to bolelo, chápal jsem ji. „Fajn,“ přikývl jsem, „už jdu.“

Odcházel jsem odtamtud plný strachu, že ji navždy ztratím, ale poté, co jsem jí řekl pravdu, jsem byl klidný. Život je příliš krátký na to, abychom žili ve lži. Několik následujících hodin, možná dní, jsem se modlil, aby se mi rozhodla odpustit.

Uplynuly dva dny a Aspyn se stále neozývala. Ale rozhodl jsem se, že na ni nebudu tlačit a dám jí čas. Mezitím jsem si musel vyřídit nějaké záležitosti.

Pravděpodobně existoval ještě jeden člověk, který mě nenáviděl víc než já sám sebe. Tak proč ji nenavštívit?

Horší už to stejně být nemůže.

„Co tady děláš?“ zeptala se a vypadala naprosto šokovaně, když mě uviděla u svých dveří.

Znáte ten *pocit*, když vámi někdo pohrdá? Vyzařuje to z něj? Tak přesně takovou atmosféru jsem teď cítil.

„Omlouvám se, jestli tě v něčem ruším,“ odpověděl jsem. „Doufal jsem, že bychom si mohli promluvit.“

„Právě jsem uložila dceru ke spánku.“

„Můžu dál?“

Jasmine ustoupila stranou. Očistil jsem si boty o rohožku a prošel kolem ní.

„Můžu se posadit?“

Gestem ukázala na pohovku.

Otřel jsem si dlaně o kalhoty. „Víš, nikdy jsem se ti neomluvil za to, jak jsem ti tenkrát ublížil. Měl jsem to udělat už dávno.“

„Proč teď?“ Jasmine zkřížila ruce na hrudi. „To opravdu není nutný.“

„Možná to tak necítíš, ale pro mě to nutný je.“ Nadechl jsem se a pokračoval: „Tehdy jsem se choval jako kokot a nebral ohled na tvé pocity. Procházel jsem si spoustou sraček, a i když to není omluva pro moje chování, věř, že moje činy nebyly v žádném případě zaměřené proti tobě osobně.“

Povzdechla si. „Nikdy jsem to tak nebrala, zvlášť když jsem věděla, s kým jsi mě podvedl.“ Sklopila oči. „Tahle omluva se ale zjevně netýká mě, co? Jde o Aspyn.“

„Mluvila jsi s ní?“

„Od toho vánočního večírku, kdy byly s Kiki u nás, se neozvala.“

Obával jsem se, že Aspyn Jasmine zavolala, aby si postěžovala, hned jak jsem na ni tu bombu shodil. Ale měl jsem to tušit. Aspyn si vždycky své soukromí hlídala a něco mi napovídalo, že navzdory všemu stále mou pověst chrání.

„Je pro mě důležité, abys věděla, že si s jejími city nezahrávám. Miluju ji, Jasmine. Máš plné právo myslet si o mně to nejhorší, ale věř mi, že se nesnažím si s ní jen tak užít a pak ji odkopnout.“

Pak jsem Jasmine vysvětlil, proč jsem jí lhal o matce, když jsme spolu chodili, a snažil se jí co nejlépe objasnit své jednání na střední škole. Skončil jsem vysvětlením současné situace.

„Takže nevíš, jestli ti odpustí?“ zeptala se Jasmine.

„Nevím. Ale byl bych moc rád, kdybys byla tak laskavá a nezhoršovala to, kdyby s tebou o tom chtěla mluvit. Jak jsem řekl, máš právo na svůj názor na mě, jen tě žádám, abys ji nepodporovala svými názory založenými na tvých starých, předpojatých představách. Žádné z nich už nejsou pravdivé. A je jedno, co si myslíš, nic to nemění na tom, že ji miluju. Pravdu o tom znám jen já.“ Z chodby jsem zaslechl pláč.

„Musím se postarat o dceru.“ Jasmine vstala. „Podívej, nebudu se ti do toho plést. A vážím si toho, že ses mi přišel omluvit, i kdyby to bylo jen ze strachu, že ti zničím vztah s Aspyn. Máš pravdu, kdybych tohle nevěděla, asi bych jí poradila, ať se na tebe vykašle. Takže si vážím, žeš mi tohle všechno řekl. A slibuju, že pokud budeš upřímný, nebudu ti dělat žádné problémy.“

Doprovodila mě ke dveřím.

Než jsem odešel, otočil jsem se. „Díky, Jasmine. Opravdu si toho moc vážím.“

„Jen tak mimochodem, pořád si myslím, že jsi kokot. A vždycky budu. Ale pokud jí znovu neublížíš, nebudu se do toho plést.“

Poprvé od příchodu k ní domů jsem se usmál. „Myslím, že jsme se dohodli.“

Když jsem se o chvíli později vrátil k otcovu domu, poslední, co jsem čekal, bylo, že venku uvidím Aspyn.

Zaparkoval jsem a vyběhl z auta. „Jak dlouho už tu čekáš?“

Přitáhla si hnědý kabát k tělu. „Asi deset minut. Víím, že jsi byl za Jasmine. Volala mi, když jsi odjel z New Hope.“

„Jo, právě jsem se odtamtud vrátil. Proč čekáš venku v mrazu?“

Zuby jí drkotaly. „Chladný vzduch mi uklidňuje nervy.“

„Z čeho jsi nervózní?“ Mávl jsem rukou ke dveřím. „Pojďme do tepla.“

Když vešla dovnitř, třela si ruce o sebe. „Překvapilo mě, že jsi jel za Jasmine.“

Tváře jí zrudověly od větru. Tolik se mi po ní stýskalo.

„Potřeboval jsem jí něco vysvětlit,“ odpověděl jsem. „A napadlo mě, že by bylo hezké, kdybych se jí po všech těch letech konečně omluvil, že jsem se k ní zachoval tak hnusně. Víím, že mě stejně nenávidí, ale potreboval jsem, aby pochopila, že mé city k tobě jsou upřímné a že bych velmi ocenil, kdyby se do toho nemíchala.“

„Překvapuje mě, že jsi cítil naléhavou potřebu to udělat.“

„No, musel jsem něco produktivního udělat, zatímco jsem ti dával čas na rozhodnutí. Myslím, že když někomu na něčem záleží tolik jako mně, chceš se ujistit, že ti nic nestojí v cestě. I když v tomhle případě si uvědomuju, že největší problém, který mi stál v cestě, bylo moje vlastní zatracené já.“

Očima mě zkoumavě přejížděla. „Čekala jsem, že se mi ozveš.“

„Opravdu? Umíral jsem touhou ti zavolat, ale myslel jsem, že potřebuješ čas, abys zpracovala, k čemu jsem se ti přiznal.“

Aspyn sklopila hlavu a pak se podívala zpátky na mě. „Napadlo mě to, a proto jsem se rozhodla přijít za tebou.“

Měl jsem pocit, že celá moje budoucnost závisí na tom, jaká další slova z jejích úst zazní. Srdce mi chtělo vyletět z hrudi.

„Víš, jak dlouho žije vážka?“ zeptala se.

Obočí se mi svraštilo. „Ne.“

„Pět týdnů, možná i méně. A některé přežívají jen pár dní. To mě překvapilo.“ Vydechla. „Ani my nevíme, jak dlouho tady budeme... i když procházíme životem v domnění, že máme spoustu času.“

Mohla bych se na tebe do konce života zlobit za to, cos udělal – za další špatné rozhodnutí, které jsi učinil jako kluk.“ Udělala několik kroků směrem ke mně. „Nebo se můžu rozhodnout, že ti odpustím.“

Naplnila mě naděje. „A?“

„Bylo to *moje* rozhodnutí u té zkoušky podvádět. V konečném důsledku jsem za to zodpovědná sama, bez ohledu na to, co se stalo potom. A tys nemohl ani tušit, jaké následky tvoje udání může mít. Stejně jako jsem netušila, k čemu povede můj nepovedený

večírek a že moje sestra a její přítel zemřou při autonehodě.“ Aspyn se nadechla. „Chovat v sobě zášť není dobré. Je na každém, zda ji v sobě chovat chce, či nechce. A já nechci. Příliš si cením života na to, abych až do smrti zůstala zapšklou a nevrlou ženskou, kterou budou všichni nenávidět. A vím, že ani ty v hloubi duše už takový člověk nejsi. Stejně jako já nejsem ta, co se opíjí a... ničí životy lidí kolem sebe.“ Přistoupila blíž ke mně. „Oba jsme udělali chyby, chyby s nechtěně vážnými následky. Ale staly se. A tím, že se jich budeme držet, nic nezměníme.“

Konečně jsem se jí mohl bezpečně dotknout. Natáhl jsem ruku.

Vzala ji a stiskla. „Oba jsme to posrali. Ale taky jsme oba *dospěli*. A nakonec jsme se nějak našli – jakkoli to na začátku mohlo vypadat, že se k sobě vůbec nehodíme. Máme toho společného víc, než jsme tušili. Mám pocit, že jsi jediný člověk, který mě chápe. Teď už si nedokážu představit sebe sama s nikým jiným.“ Pustila mou ruku, aby mě objala kolem krku. „Když ti neodpustím, nebudu tě moct milovat. A to nepřipadá v úvahu. Protože já tě miluju, Troyi Serrano. Ale nemůžeš mi zase takhle zmizet.“

Zabořil jsem obličej do jejího krku a poprvé po týdnech jsem cítil, že se můžu nadechnout. Dlouze jsem vydechl. „Moc tě miluju, Aspyn.“ Odtáhl jsem se, abych se na ni podíval. „Od chvíle, kdy jsem se vrátil do Seattlu, jsem věděl, že už to není můj domov. Už jsem se tam necítil dobře, a to proto, že jsi tam nebyla ty. V Meadowbrook jsem si nikdy nepřipadal jako doma, dokud jsem si neuvědomil, že *domov* není o místě. Je to místo, kde žije člověk, kterého máš nejraději. Miluju tě až za hrob, Aspyn. Víc než cokoli a kohokoli jiného. Už nikdy nechci být od tebe dál než na krok. Chci být součástí tvého života.“

Oči se jí zalily slzami, když se natáhla, aby mě políbila. Když se naše jazyky střetly, věděl jsem, že je to pravděpodobně nejšťastnější okamžik mého života – začátek nového života v Meadowbrook. A nemohl jsem se dočkat, až zjistím, co mi budoucnost přinese.

„Vždycky budu mít pocit, že si tě nezasloužím, Dumontová,“ řekl jsem, když jsme se přestali líbat.

„Nejsi dokonalý, Serrano, to ani náhodou. Ale já taky ne. Myslím, že se k sobě hodíme.“

Ten večer jsem strávil u ní doma. A to byl *všední* den. A už nikdy odsud neodejdu.

O několik týdnů později jsme s Kiki a Aspyn ve čtvrtek ráno snídali v kuchyni, když se na mě Kiki otočila a zeptala se: „Ty tady teď bydlíš?“

Odkašlal jsem si a málem se udusil lupínky. „Proč se ptáš?“

„Prostě to tak vypadá.“

Aspyn, připravená vyrazit do práce ve stejnokroji s potiskem Goofyho, se usmívala za hrnkem kávy.

Mluvili jsme s Aspyn o tom, že se k sobě oficiálně nastěhujeme. Řekl jsem jí, že moc rád, ale až bude připravená. Zatím nebylo nic oficiální. Tak nějak jsme žili a čekali, kam nás život zavede. A upřímně? Bylo to zatraceně úžasné.

Stále jsem trávil velkou část dne u táty doma a netrávil s Aspyn a Kiki *každý* večer. Ale ode dne, kdy mi oficiálně odpustila, jsem nevynechal jedinou noc v Aspynině posteli. Vždycky jsem se k ní přikradl, když už Kiki spala, a dával jsem si pozor, abych vstával za svítání, aby nás nenačapala v posteli spolu. Kiki vlastně nevěděla, jestli jsem tam spal, nebo jsem se jen objevil na snídani. A až dosud se o tom nikdy nezmínila.

„No, víš... líbí se mi tu,“ odpověděl jsem. „Upřímně, jsem tu rád víc než kdekoli jinde na světě. Takže vlastně jo, jsem tu často. Možná se sem jednou oficiálně nastěhuju, pokud mi to tvoje teta dovolí – a pokud ti to samozřejmě nebude vadit.“ Stísněně jsem polkl.

Podívala se na Aspyn. „To by bylo super, kdyby se Troy nastěhoval, ne? Mohli bychom s ním být častěji a nemusel by se sem plížit pozdě v noci, abych ho neviděla.“ Kiki se zachichotala.

Rozšířily se mi oči. *Do prdele.*

Aspyn si povzdechla. „No tak dobře.“

„Asi jsem nebyl tak tichý, jak jsem si myslel, co?“ Poškrábal jsem se na bradě.

Kiki zavrtěla hlavou. „Ty kožený boty, co občas nosíš, pěkně vržou.“

„Sakra! Takže mě prozradily boty?“

Aspyn si odkašlala. „Víš, Kiki, nebyla jsem si jistá, jak se na to budeš tvářit, kdyby se k nám Troy nastěhoval.“

Kiki dopila zbytek mléko z vloček. Postavila misku na stůl a hřbetem ruky si otřela ústa. „Chci, aby tu bydlel s námi. Protože vidím, že jsi s ním šťastná.“ Pokrčila rameny. „A já vlastně taky.“

Vnitřnosti se mi stáhly – v dobrém slova smyslu. „Vím, že s tím máš špatné zkušenosti, žes důvěřovala někomu jinému, kdo se sem nastěhoval. Ale věř mi, že tvoje pozvání neberu na lehkou váhu.“

„Jsi si jistá, Kiki?“ zeptala se Aspyn.

Přikývla. „Troy je jiný. Prostě to poznám. Nevím jak, ale když se na něj podívám...“ Otočila se ke mně. „Mám pocit, že je tu... navždycky.“

Páni!

Aspyn mě chytila za ruku. „Jo, vím, jak to myslíš.“ Druhou ruku položila na Kikinů. „No, možná bychom se ho tedy měly zeptat. Chceš se toho ujmout?“

Kiki se rozzářila. „Chtěl by ses k nám nastěhovat, Troyi?“

Odpověděl jsem bez váhání. „Nic bych si nepřál víc. *Navždy* je přesně to, co cítím i já. Ještě dneska večer si sem přivezu svoje věci.“

„Není kam spěchat...“, zasmála se Aspyn.

„Jasně, že ne, ale už nechci promarnit ani minutu svého života. Jsem prostě nadšený.“

Kiki vyskočila ze židle. „Takže si můžeme večer pustit nějaký film, když tu Troy může po večeři zůstat a nemusí se tvářit, že tu nebydlí?“

„No, jasně, to můžeme,“ souhlasila Aspyn.

„Super!“

O pár minut později se Kiki odběhla do svého pokoje připravit do školy.

Když jsem sklídl nádobí po snídani, našel jsem Aspyn v ložnici – teď už naší –, jak si před zrcadlem češe vlasy. Každou chvíli měla odejít, aby stihla vysadit Kiki u školy cestou do Horizons.

„Takže... to dopadlo jinak, než jsem čekal,“ řekl jsem.

Položila kartáč na stůl. „Měla jsem tušit, že je příliš chytrá na to, aby nevěděla, co se děje. Jsem ráda, že je to venku a ty se konečně můžeš nastěhovat.“ Otočila se ke mně. „Jsem tak šťastná, že s tebou můžu trávit víc času.“

Štěstí bylo slabé slovo pro to, jak jsem se cítil. Najednou jsem dostal chuť ji zvednout a roztočit, tak jsem to udělal. A potom jsem ji povalil na postel a začal ji lechtat.

„Panebože. Co to děláš?“ vyjekla.

„Co asi?“ Přejížděl jsem prsty po jejích bocích.

Její smích se rozléhal po celé místnosti. „Přestaň!“

Lechtal jsem ji a mluvil přes její chichotání. „Je to prý vyjádření lásky.“

„A to říká kdo?“ zasmála se a kopala nohama.

„Můj dědeček.“

„Uh! Samozřejmě. Měla jsem to vědět.“

Ve dveřích se objevila Kiki a nevěřícně kroutila hlavou, v domněnání, že jsme se asi zbláznili.

Zrovna jsem se chystal přestat, když jsem uslyšel něco, co znělo jako trhání látky. Zarazil jsem se.

Aspyn vyskočila a běžela se podívat na svůj zadek do zrcadla.

„Roztrhly se mi pracovní kalhoty.“

„Sakra. To mě mrzí.“

Ukázala si na zadek. „Podívej, cos udělal s tvou oblíbenou uniformou!“

„A do háje! Teď je Goofy vejpůl.“ Objal jsem ji zezadu kolem ramen a políbil ji na zátylek. „Už nikdy se nebude smát.“

Epilog

Aspyn

O dva roky později

„Rozkroj konečně ten dort! Umírám touhou, až ho ochutnám!“ vykřikl kdosi.

„No tak, dělej! Nebo to nevydržím, a když já to nevydržím, tak to si nepřejte! To byste tu pak nevydrželi!“ zakřičel zpoza rohu pětadevadesátiletý Frank Romo, což vyvolalo smích skupinky lidí shromážděných v pokoji pana Serrana.

Nebyla to svatba, jakou jsem si představovala, ale o to byla dokonalejší. Nikdy jsem si nemyslela, že se budu vdávat v domově důchodců. A přiznejme si, že by mě taky nikdy nenapadlo, že si vezmu svého úhlavního nepřítele ze střední školy, Troye Serrana.

Čekali jsme, až se fotografka vrátí z koupelny, abychom mohli rozkrojit třípatrový svatební dort. Na dortu byl obrázek nevěsty a ženicha držících nože a chystajících se jeden druhého bodnout. S Troyem jsme si mysleli, že se to vzhledem k historii našeho vztahu hodí.

Oblečená v krajkových šatech áčkového střihu jsem se rozhlédla po všech šťastných tvářích v místnosti, z nichž mnohé byly starší pětasmdesáti let. Přepadl mě ohromný pocit vděčnosti – za tento den a hlavně za pohledného muže, který stál vedle mě.

„Už jsem se zmínil, jak úžasně vypadají tvoje prsa v těch šatech?“ zašeptal Troy.

„Jo, už několikrát.“

„Asi se těším na líbanky.“

Zítra s Troyem odlétáme na třítydenní cestu do Evropy, což je můj první výlet do zámoří.

Panu Serranovi – kterému jsem teď také láskyplně říkala *nonno* – se v poslední době nedařilo. Ve svých dvaadevadesáti letech a s podlomeným zdravím už to neměl jednoduché. Vlastně byl skoro pořád upoutaný na lůžku. V žádném případě jsme se ale nehodlali smířit s tím, že by na naší svatbě chyběl, když nás s Troyem

v zásadě svedl dohromady. Takže jedinou možností bylo uspořádat obřad a hostinu v Horizons.

Rozhodli jsme se pro malý obřad a krájení dortu přímo v jeho pokoji, a pak pro větší oslavu s tancem a občerstvením v jídelně. *Nonnův* pokoj jsme vyzdobili žlutými růžemi na počest Troyovy babičky. Přítomna byla rodina, několik přátel, včetně Jasmine, a *všichni* obyvatelé a zaměstnanci Horizons.

„Kde je sakra ta fotografa?“ otázal se Troy a netrpělivě držel nůž.

„Já vím, trvá jí to věčnost, co?“

Nonno mezitím zvedl ruku, aby upoutal mou pozornost.

„Hned jsem zpátky,“ zašeptala jsem Troyovi a zamířila k dědečkovi. „Je všechno v pořádku, *nonno*?“

„Jen ti chci říct, jak ti to sluší,“ řekl ospalým hlasem.

„Díky, to je velmi milé.“

„A také jsem ti vděčný, že jste se rozhodli uspořádat svatbu tady.“

„Nikde jinde bychom ji neměli raději.“

Snažil se ke mně naklonit. „Poslední radu jsem si nechal pro tebe, krásná Aspyn.“

Zamrkala jsem. „Radu?“

„Ano. Je to tajemství šťastného vztahu. Troyovi jsem jich poradil pět.“

„Ach, tyhle rady!“

„Prvních pět rad byly jen maličkosti, které jsou ale důležité.

Ve skutečnosti jich je šest a tahle je pro tebe, protože si myslím, že Troy by to mohl podělat.“

Položila jsem ruku na jeho. „O co jde?“

„Nikdy nechod’ do postele našťvaná, ať už můj hloupý vnuk říká nebo dělá cokoli. Vždycky si dejte pusu a usmířte se, než půjdete spát. Chápeš? S Troyovou babičkou jsme se málokdy hádali, ale ten večer předtím, než ve spánku zemřela, jsme se pohádali. Nešlo o nic zásadního – prostě jsme se neshodli, kolik stupňů by mělo být v obývacím pokoji. Kdybych měl možnost něco ve svém životě změnit, tak to, že jsem ten večer šel spát našťvaný a nedal jí předtím pusy. Neusmířit se před spánkem za to nestojí. Život je příliš krátký. A nikdy nevíš, jestli budeš mít šanci to napravit.“

Usmála jsem se. To byla rada, kterou si budu navždy pamatovat.

„Dobře, *nonno*. Rozumím ti a budu se jí řídit.“

Vedle mě se objevil Troy, který v béžovém saku vypadal jako pravý elegán. „Hej, držíš tady moji ženu jako rukojmí, nebo co?“ Políbil mě na tvář. „Právě se vrátila fotografa. Jsi připravená rozkrojit dort?“

Protože to byl můj svatební den, rozhodla jsem se kousek dortu ochutnat a případné vedlejší účinky přísad řešit později. Uprostřed blesků fotoaparátů a smíchu jsme s Troyem předstírali, že se chystáme hodit si dort navzájem do obličeje. Ale ani jeden z nás neměl to srdce to dotáhnout do konce, protože v pozadí se ozývala tichá píseň *Love and Marriage* od – koho jiného? – Franka Sinatry.

Po krájení dortu a dalších fotografiích s rodinou jsme se přesunuli do jídelny, kde se pro všechny hosty podávala večeře. Poté jsme si s Troyem zatančili na píseň *We've Just Begun* od skupiny Carpenters, jednu z písní, které jsme spolu zpívali, když se ke mně přidal na zpěvackém odpoledni pro seniory. Přesně totiž odpovídala naší situaci – *jsme teprve na začátku*.

Když píseň skončila, všimla jsem si, jak se k nám rozeběhla Kiki, málem se zamotala do dlouhé sukně šatů a zakopla. Na hrudi měla připnutou vážku, která patřila Troyově matce Jennifer. Troy jí ji dal, když mě požádal o ruku. Ten den také Kiki řekl, že ji hodlá adoptovat, až se vezmeme. To byl nejšťastnější den mého života – až do dneška. I já ji budu legálně adoptovat a už brzy projdeme celým legislativním procesem.

„Můžete mi dát peníze do automatu?“ zeptala se Kiki. „Chceme si koupit bonbony.“

„Opravdu je chceš? Za chvíli budeš mít dort.“

„Prosím...“

Vytáhla jsem z kabelky pár dolarů.

„Díky, paní Serranová,“ odpověděla za ni její kamarádka Maisy.

Ano. Maisy. *Ta* Maisy. Maisy Cummingsová, dívka, která ji šikanovala. Ukázalo se, že Troy a já nejsme jediní, kdo dospěl a naučil se odpouštět chyby z minulosti.

Troy mě objal kolem ramen. „Je s Kiki všechno v pořádku?“

„Ano, přišla si jen pro nějaké drobné.“

„Aha, to není nic nového, co?“ poznamenal.

Řinčení lžiček o talířky odvedlo mou pozornost od Troye ke stolům.

„Asi chtějí, abychom se políbili,“ zašeptal mi Troy do ucha.

„Opravdu si to přeješ? Jak to víš?“

„Jsem romantik a vím, co se sluší a patří,“ škádlil mě.

Troy mi vtiskl dlouhý vášnivý polibek na rty, který rozhodně nebyl určený pro nezletilé.

Pak jsme se chytli za ruce a obešli všechny stoly, abychom si s hosty popovídali.

Na stole v rohu místnosti byl zarámovaný výstřižek z novin, kterým mě Troy požádal o ruku. Zaplatil totiž místním novinám v Meadowbrook, aby otiskly... jeho nekrolog.

„Netušil jsem, že to tady chceš vystavit,“ řekl.

„Je to milé a vtipné, byla by škoda, kdybychom se o to nepodělili s ostatními,“ usmála jsem se.

Byl o dost jiný než ten, který napsal do seznamky.

Troy Serrano, 31 let, Meadowbrook

Finanční poradce Troy Serrano pocházel z rodu pravých romantiků, a to díky svému dědečkovi a pradědečkovi. Ale i přes veškerou snahu dědečka Louieho podělit se o tajemství ženského srdce se mu projevy lásky ne vždy vydařily tak, jak by si přál. Je skvělé, že to jeho životní láska pochopila. Aspyn byla k Troyovu nedostatku romantických gest velmi shovívavá. Co naopak oceňovala, byla jeho nehynoucí láska a věrnost, a to navzdory mnoha nedokonalostem, které ho dělaly tím, kým byl.

Troy se narodil v Meadowbrook v New Jersey a otec ho vychovával sám. Většinu dětství strávil v přesvědčení, že není hoden lásky, protože ho matka opustila. Teprve po její smrti, o několik let později, se dozvěděl o lítosti, kterou chovala ve svém srdci kvůli rozhodnutí, jež učinila. Troy si předsevzal, že se z matčiných chyb poučí a nikdy nenechá nic nevyřčeného. Stejně jako matčina milovaná vážka, která představuje proměnu, i Troy se začal pyšnit tím, že je otevřený změnám. Jako takový se naučil odpouštět mnohé chyby z minulosti, zejména své vlastní. Naučil se také trávit méně času sebestřostí a místo toho si vážit věcí, které měl – například pracovitého otce a prarodiče, kteří se ho snažili podporovat, jak nejlépe uměli.

Přestože Troy úspěšně pracoval jako finanční poradce, po dvacítce si uvědomil, že mu toho v životě hodně chybí. Teprve když se znovu setkal s dívkou ze střední školy, která se ho kdysi pokusila otrávit, zjistil, jak sarkastický umí svět být. Poté co se do ní (již zmíněné Aspyn) zamiloval, Troy konečně zažil opravdové štěstí. A poprvé v životě se cítil hoden lásky.

Očima Aspyniny malé neteře Kiki si také uvědomil, že není sám, kdo se snaží dosáhnout pocitu sounáležitosti s tímto světem. Jako spřízněné duše, které vyrůstaly bez svých biologických matek, se Troy a Kiki sblížili způsobem, jakým se mu to s nikým jiným nepodařilo. Troy byl i nadále přesvědčený, že osud chtěl, aby se setkali.

Kdyby byl nekrolog skutečný a Troy doopravdy zemřel v jednátřiceti letech, zemřel by jako šťastný a osvícený muž. Ale on je stále naživu a je toho ještě tolik, čeho musí dosáhnout. Konkrétně se chce oženit s Aspyn, adoptovat Kiki a jednou svou rodinu rozšířit.

Tento konkrétní nekrolog tedy vůbec není nekrologem. Je to výzva. Není to konec příběhu, ale teprve začátek – ale jen pokud Aspyn řekne ano.

Poděkování

Poděkování je vždy nejtěžší částí knihy. Lidí, kteří se podílejí na jejím úspěchu, je zkrátka příliš mnoho a není možné každému z nich náležitě poděkovat.

V první řadě musím poděkovat čtenářům z celého světa, kteří mě stále podporují a propagují mé knihy. Vaše podpora a povzbuzení jsou důvodem, proč pokračuji v této cestě. A všem knižním bloggerům/knihomolům/tiktokerům, kteří neúnavně pracují na tom, aby mé knihy četly miliony čtenářů, prosím, vězte, jak moc si vás vážím.

Pro Vi – bez tebe bych nepochybně nebyla při smyslech! Jsi ta nejlepší kamarádka a partnerka při zločinech, jakou jsem si mohla přát. A to nemluvím o tom, že jsi prostě ta nejlepší z nejlepších.

Pro Julii – díky ti za tvé přátelství, úžasné psaní, nadhled a za to, že jsi vždy připravená mi pomoci jen na jedno kliknutí. Letos mě inspiruješ víc než kdy jindy!

Pro Lunu – vidět tě o prázdninách je vždycky vrcholným zážitkem celého roku! Děkuji ti za tvou lásku, podporu a přátelství a za to, že jsi jednou z mých největších roztleskávaček.

Pro Eriku – jsem vděčná za tvou lásku, humor a letní návštěvy. Děkuji ti, že mi vždy rozjasníš dny svými povzbudivými zprávami a nostalgickou náladou. Je to úžasné!

Pro Cheri – úžasnou přítelkyni a podporovatelku. Díky, že na mě vždycky dáváš pozor. Tvé středeční zprávy pro mě znamenají velmi mnoho.

Pro Darlene – jsem vděčná, že jsem tě poznala, a nemá to nic společného s lahodnými datlemi Medjool, které mi posíláš, ale spíše s tvým cenným přátelstvím.

Pro moji skupinu čtenářů na Facebooku, Penelope's Peeps – všechny vás zbožňuji. Jste mým přístavem a oblíbeným místem.

Pro mou mimořádnou agentku Kimberly Browerovou – děkuji za všechno, co děláte, a za to, že jste mé knihy dostala do světa.

Pro mou redaktorku Jessiku Royer Ockenovou – vždycky je radost s tebou spolupracovat. Těším se na mnoho dalších zážitků.

Pro Elaine z nakladatelství Allusion Publishing – děkuji ti za to, že jsi nejlepší korektorka, grafická designérka a kamarádka, jakou si člověk může přát.

Pro Julii Griffisovou z The Romance Bibliophile – tvůj orlí zrak je úžasný. Díky za skvělou spolupráci.

Pro mou asistentku Brooke – děkuju za tvrdě odvedenou práci při vyřizování všech věcí, na které prostě nemám čas. Moc si tě vážím!

Pro Kylie a Jo z Give Me Books – jste opravdu nejlepší! Děkuju vám za vaši neúnavnou propagační práci. Bez vás bych byla ztracená.

Pro Letitii Hasserovou z RBA Designs – mou úžasnou designérku obálek. Děkuju ti, že se mnou vždy spolupracuješ, dokud není výsledný produkt naprosto dokonalý.

Pro mého manžela – děkuju ti, že na sebe vždy bereš mnohem víc povinností, než bys měl, abych mohla psát. Mám tě moc ráda.

Pro mé nejlepší rodiče na světě – mám to štěstí, že vás mám! Děkuju vám za všechno, co jste pro mě kdy udělali, a za to, že jste tu vždycky byli.

V neposlední řadě musím poděkovat své dceři a synovi – maminka vás má ráda. Jste pro mě motivací a inspirací!